Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Cariul sufletului

Intr'un număr precedent al acestei reviste făcusem câteva observaţiuni — pe marginea unei notiţe de ziar — cu privire la influenţa nefastă a filmului şi cinematografului în genere asupra vieţii tineretului.

Am arătat atunci, pe scurt, că această invenţie minunată, care putea să fie folosită cu cel mai mare succes pentru educarea maselor în ce priveşte cunoaşterea planetei noastre şi progresul civilizaţiei, a ajuns cel mai teribil mijloc de generalizare a desfrâului şi imoralităţii sub orice formă. Miasmele ucigătoare ale filmului — aşa cum se prezintă astăzi — se întind peste tot, pătrunzând în sufletele tuturor, înnăbuşind orice tendinţă morală, atrăgând atenţia dela realitate şi preocupările serioase şi folositoare ale vieţii spre o lume de închipuire, trezind pofte degradatoare, încurajând la fapte cari sunt sancţionate de legi, şi câte şi mai câte alte răutăţi, cari rod neîncetat, ca un cariu, trunchiul vitalităţii neamului omenesc.

Oricât ar încerca cineva să nu vadă lucrurile într'o înfăţişare aşa de pesimistă, nu poate să rămână nepăsător faţă de răul acesta care nimiceşte ce are un popor mai scump şi mai sfânt — sufletul generaţiei de mâine. E lucru de mirare că cei cari au pe suflet destinele neamului, nu iau măsuri imediate pentru stăvilirea răului ale cărui urmări sunt vădite la tot pasul. Faptul că unele spectacole de cinema sunt interzise elevilor de către educatorii tineretului nostru, este o dovadă pipăibilă că ei recunosc primejdia. Dar măsura aceasta este cât se poate de mărginită şi cu totul lipsită de spirit pedagogic. Este bine cunoscută predispoziţia firii omeneşti de a face tocmai ceeace îi este interzis. Şi pe lângă aceasta sancţionarea cu eliminarea din şcoală, aplicată recidiviştilor, n'a micşorat cu nimic gravitatea situaţiei. Datoria noastră este să salvăm, să câştigăm, sufletul tineretului. Măsura ce trebue luată este de a lucra cu tact pentru a convinge pe cei fără experienţă să meargă pe drumul ce le va aduce fericire lor şi societăţii.

Conducătorii tineretului din apusul Europei şi din America au simţit primejdia şi s'au organizat în Ligi şi Comitete în cadrul cărora se discută posibilităţile de redresare a moralităţii în rândurile celor tineri, cari sunt atraşi pe căi primejdioase tocmai din pricina imitării a ceea ce li se prezintă în filmele de cinema. Delegatul britanic la Comitetul Ligii pentru Educarea Copiilor şi Tineretului numea aceasta „o chestiune urgentă", şi avea foarte mare dreptate, pentrucă un foarte mare procent, dacă nu chiar sută la sută, din filmele de cinema, sunt de-a-dreptul dăunătoare sufletului uşor de modelat al celor tineri.

Părinţi, învăţători, conducători ai tineretului, toţi trebue să ştie de ce subiectul acesta este „o chestiune urgentă". Tocmai pentru a se da un răspuns la o astfel de întrebare, s'a pornit o cercetare să se vadă anume cari sunt efectele filmelor de cinematograf asupra funcţiunilor fiziologice şi asupra sufletului.

Efecte fizice

Ar fi plin de interes şi foarte edificator raportul unui medic specialist în boli de nervi în urma unei anchete făcută în rândurile cinefililor. Este lucru ştiut că generaţia noastră este dornică de senzaţional. Ea a sorbit cu nesaţ până în fund cupa plăcerilor. Dar, departe de a i se potoli setea, aceasta a crescut. Şi atunci nu se cruţă niciun sacrificiu pentru obţinerea unui pic de satisfacţie prin stoarcerea sufletului ei sterp şi plictisit. Perfect cunoscători ai situaţiei, patronii întreprinderilor cinematografice caută să corespundă nevoilor. De aceea toarnă filme cu subiectele cele mai senzaţionale, ce încordează nervii la maximum. Scene de războaie cu mari vărsări de sânge, crime, banditisme, scene de amor ilegitim în cari personagiile sunt puse în situaţiile cele mai critice, etc, sunt cele mai căutate. Toate acestea influenţează profund funcţiunile organismului omenesc, dând naştere la o mulţime de boli de nervi, boli de inimă, cari seamănă pretutindeni numai nefericire şi moarte. Nu rareori s'au întâmplat cazuri de leşin şi isterie

Munca serioasă pentru cultura sufletului şi minţii trebue să înceapă în zorile vieţii.

Ciupercile cresc peste noapte

prin sălile de spectacole cinematografice. Alteori mamele, cari veniseră acolo împreună cu copiii lor, au trebuit să plece cu ei înspăimântați de cine știe ce scene teribile pe cari le văzuse pe ecran. Și să nu uităm că scenele acestea se imprimă atât de puternic în minte, încât durează multă vreme. Efectele lor însă nu dispar odată cu uitarea lor. Ele se strâng tot mereu, așa cum se strâng murdăriile pe fundul unui lac, influențând vieața fizică și sufletească de mai târziu. Iată deci cinematograful o pepinieră pentru casele de boli nervoase și, în fază ultimă, un asociat zelos și foarte priceput al caselor de pompe funebre.

Iată ce povestește o persoană competentă în urma unei anchete în rândul copiilor:

„Acum câtva timp am luat doi copii — unul în clasa întâia primară și celălalt în vârsta preșcolară — în trăsura mea, spre a face o călătorie în provincie. Credeam că le voiu putea arăta lucruri interesante.

„Iată ce flori frumoase pe marginea drumului, și ce iarbă verde, zisei eu.

„Dar, unchiule, balaurul a omorît pe om, nu-i așa? întrebă cel mai mare.

„Priviți, copii, iată o veveriță cum se urcă pe copac. Nu-i așa că e foarte drăgălașă? încercai eu să evit răspunsul la întrebarea lui.

„Balaurul cel mare a omorît pe om, nu-i așa unchiule? stărui cel mic.

„Să ne dăm jos să vedem mai bine veverița, dădui eu ideea.

„Nu, nu! țipară ei deodată. Nu vrem să mergem. Balaurul era în iarbă. El a omorît pe om.

„Am observat cum se prinsese cu mânuțele de rezemătoarea scaunului dela trăsură, și tremurau din tot corpul. Nervii lor erau excitați și sufletele lor frământate de scenele înspăimântătoare pe cari le văzuse la un spectacol de cinematograf în săptămâna trecută.

„Când iei parte împreună cu copilul la un spectacol de cinema, știi că la el emoțiile sunt de trei ori mai puternice decât la tine? Și dacă copilul tău este iritabil din fire, încordarea nervilor și puterea emoțiilor vor fi de opt până la zece ori mai puternice la el decât la un adult."

Vă închipuiți atunci tragedia! Dar influența filmului nu se mărginește numai la partea aceasta fiziologică, ci se resfrânge într'o măsură și mai mare asupra sufletului.

Efecte asupra sufletului

Filmul schimonosește caracterul și canalizează actele sufletești spre ruină. Influența lui asupra sufletului vine pe două căi: una indirectă, slăbirea puterilor de vieață ale corpului, și alta directă. Se știe, fără să mai insistăm, că un bolnav de nervi nu mai este stăpân pe sine, și nu mai poate fi socotit răspunzător de faptele sale, cari nu pot fi altfel decât rele. Slăbirea sistemului nervos duce la neurastenie, aceasta are ca efect de multe ori o depresiune sufletească, și de aci nu mai este decât un pas până la revolver, ștreang, sau alt mijloc pentru curmarea firului unei vieți chinuite. Iată cum s'ar explica desele sinucideri între cei cari n'au ajuns nici vârsta de douăzeci de ani. Aceasta ar forma o problemă de cercetare pentru sine.

Cinematograful este o școală în care crima și vițiul sunt prezentate într'o formă frumoasă, artistică. Nu trebue să ne mirăm deloc când auzim și vedem cum se înmulțește numărul criminalilor precoci. Este un efect natural al celor amintite.

S'a amintit mai sus de reglementarea participării elevilor la spectacolele de

cinema — o încercare de a se categorisi filmele în bune și rele. In legătură cu aceasta mi-am adus aminte de o întâmplare de pe vremea când eram elev al unui liceu. N'aveam voie să mergem la cinematograf decât când găsea de cuviință conducerea liceului. Spre marea noastră satisfacție, am primit odată învoirea să vedem filmul „Gangsterii". Era vorba de niște banditisme, furturi de bijuterii, crime, etc. Se zicea că ar fi pentru noi un film „moralizator", că adică să nu ne facem „gangsteri" mai târziu. Dar „gangsterii" aceia din film ni s'au părut a fi niște oameni adorabili. Se merita să fie imitați. Câteva zile la rând nu mi-am putut ține gândurile acasă. Simțeam o deosebită plăcere să reeditez în minte-mi toată acțiunea prezentată în film, și mă simțeam atras de romanele polițiste ale lui Conan Doyle. Cum se vede, un rău niciodată nu vine singur.

A doua zi unul dintre colegii noștri mai ingenios și cu apucături de mare ștrengar a lansat un nou joc: „Gangsterii". Era vorba de simulări de crime, detectivi, evadări din închisorile cele mai grozave, salve de revolvere — din fericire cu dopuri de plută atunci..... mai târziu, se va vedea! Tema jocului era inspirată de filmul „recomandat". Nu era lucru rar să vezi pe mulți dintre elevii de 14—15 ani uitându-se pe sub sprâncene cu niște priviri întunecate și cu fruntea încruntată. Niște gangsteri în miniatură! Ba unul, ca să fie și mai „gangster" decât toți, furase un revolver al lui tată-său și umbla cu el în buzunar, acostând pe câte cineva cu cuvintele: „Mâinile în sus! Banii!" Nu mă gândeam atunci, dar mă gândesc astăzi: Va fi greu acelui copil să pună mână mai târziu pe un revolver încărcat și să doboare la pământ pe cineva care în mintea lui bolnavă ia înfățișarea celui mai înverșunat dușman, așa cum în mintea învăpăiată de spiritul cavalerismului medieval a lui Don Quijotte, morile de vânt luau înfățișarea de smei, sau turmele de oi cine știe ce fiare sălbatice din Sudanul african? O, nu! Și câte cazuri s'au întâmplat!

Nu de mult citeam de o întâmplare petrecută în Polonia, cum un tânăr omorîse cu cuțitul pe tovarășul de joacă în timp ce se găseau într'o pădure din marginea orașului lor. La întrebarea anchetatorilor, de ce a făcut această crimă, a răspuns foarte cinic: „Am văzut la cinematograf!" Comentarii? Nu e nevoie.

O tânără, din fire predispusă spre obesitate, dorea să aibă silueta stelei de cinema Greta Garbo. S'a supus unui tratament dietetic foarte aspru, și aceea care avea să devină o nouă stea de cinema, a apus în negura mormântului înainte de a răsări. Sunt tinere cari își închipue că vieața nu are alt scop decât a ajunge stea de cinema. Și cum idealul este irealizabil, ajung într'o stare de abatere sufletească, ce se termină cu sinuciderea. Dovezi? Nenumărate!

Departe de a fi epuizat subiectul, trebue să ne oprim aci. Iată cauzele, iată efectele. S'a dus o campanie împotriva scrierilor cu caracter pornografic și de aventuri. Dar aceleași subiecte sunt prezentate în filme, fără ca cineva să se sesizeze. Și aceasta trebuia să se întâmple cu atât mai mult, cu cât filmul este și mai puternic în a înflăcăra imaginația. Interzicerea spectacolelor de cinema este o măsură cât se poate de arbitrară și fără niciun efect bun. Dacă se ia ceva tineretului, trebue să i se dea altceva. Mai multă vieață în natură, o mai mare apropiere de sufletul tineretului, trezirea interesului pentru ocupațiuni practice și folositoare, iată câteva din remediile ce se pot folosi cu succes pentru combaterea primejdiei ce ne amenință.

M. Ionescu

Deviza tineretului

Tot mai sus . . . .

„Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig".

Pavel

In istoria omenirii avem nenumărate exemple de mari comandanți de oștire, cari în momentul suprem și-au pus vieața în primejdie, numai și numai să câștige **biruința.**

Ostașii, văzând pe iubiții lor comandanți murind la datorie pe câmpul de onoare, au uitat de vieața lor și au mers tot înainte, entusiasmați de jertfa lor.

Bunul nostru Comandant, Prințul Emanuel, „a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei".

Dacă privim cu toată iubirea la Mântuitorul nostru Isus și dacă-L urmăm cu devotament în lupta pe care o avem de dus ca adevărați creștini, atunci razele iubirii Sale vor pătrunde în inima noastră și vieața Sa va fi oglindită în vieața noastră. Urmărind calea plină de lumină a vieții Sale, vom vedea că „ din ieslea din Betleem până pe crucea de pe Golgota, Isus urma într'una calea jertfirii de Sine și nu căuta să fie scutit de muncă grea, de călătorii obositoare, sau de griji cari istovesc".

Pe calea aceasta a jertfei a pornit și apostolul Pavel, după vedenia pe care a avut-o pe drumul Damascului. Pătruns de iubirea lui Isus a pornit voios la luptă împotriva răului, ca să smulgă pe oameni de sub puterea păcatului. „Pot totul în Hristos, care mă întărește", spunea el în focul luptei.

Suntem îndemnați astăzi să călcăm și noi pe urmele sale, după cum și el a călcat pe urmele lui Hristos.

A sosit timpul când noi, tinerii, mai mult ca oricând, să ne luminăm și să pornim la luptă sfântă, garanția biruinței depline fiindune dată de însuși Comandantul nostru, care n'a suferit nicio înfrângere. Corabia omenirii plină de drumeți e purtată în voia valurilor, biciuită de furtună, gata să se scufunde din clipă în clipă. Unii călători s'au retras în cabinele lor — inimile lor păcătoase — nevrând să ia seama la primejdia ce-i amenință, iar alții stau pe bord, prevăzând primejdia, și așteaptă cu înfrigurare să le vină de undeva salvarea.

Generalul nostru dă comanda: „Duceți-vă", și fiecare din noi să fim o adevărată barcă spirituală de salvare pentru cei de pe bord, și o adevărată trâmbiță răsunătoare pentru cei din cabine. Toți trebue să știe că singurul S. O. S. este Hristos. Chiar dacă valurile se vor năpusti asupra noastră, trebue să știm că „a trăi este Hristos și a muri este un câștig".

Cei cari își păstrează vieața pentru ei, o vor pierde, dar cei cari își dau vieața pentru salvarea altora, o vor câștiga. Ei vor fi încununați cu fericirea și slava lui Dumnezeu.

Bucuria Mântuitorului era să-Și dea vieața pentru salvarea altora și ca preț al morții Sale, Tatăl I-a dat dreptul să stea la dreapta scaunului Său de domnie.

Tinerii din zilele noastre vor avea același privilegiu, dacă vor duce lupta până la capăt. Făgăduința le este dată de Insuși Comandantul lor: „Celui ce va birui, îi voiu da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie".

Iată ce bucurie ne este pusă în față: a trăi pentru Hristos, salvând pe alții, și ca un bun câștig, să ne împărtășim de același privilegiu dumnezeesc, ca și El.

Deviza noastră în vieața de creștini nu trebue să fie alta decât de a trăi și a muri pentru Hristos.

Calea ne este luminată. Să pornim încrezători înainte, căci izbânda este a noastră. Avem de luptat cu un dușman învins. Succesul este de partea celor ce sunt gata să se jertfească. Sfârșitul luptei se apropie, și cununa biruinței va străluci pe frunțile noastre.

I. Mihordea

Dacă greșelile celui mai ales om ar fi scrise pe frunte, și-ar trage pălăria pe ochi

Ziua lucrurilor mici

„Cine va dispreţui ziua acestor lucruri mici?"

Priveşte la o picătură de ploaie. Este ceva neînsemnat, un lucru foarte mic. O simţi când îţi cade pe faţă, pe mână, o vezi cum cade în ţărână, şi apoi, iată că . . . . nu mai e. Se schimbă însă lucrurile când mai vin altele, şi altele, şi încă altele, mai repede şi tot mai repede.

Iată o maşină de tren uriaşă, aleargă semeaţă cu o iuţeală vijelioasă, spintecând vântul protivnic şi sfidând orice piedecă. Dar nişte fulguleţi de zăpadă ce cad într'una peste linie, ajung un nămete mare în faţa căruia monstrul se opreşte.

De obiceiu vieaţa se alcătuieşte din lucrurile mici — din începuturile mici.

Rareori ajunge cineva să săvârşească lucruri mari, dacă n'a adus la îndeplinire o mulţime de lucruri mici, deoarece ceea ce numim noi lucruri mici nu sunt altceva decât trepte spre lucruri mai mari. „Ai fost demn de încredere în administrarea lucrurilor mici, te voiu pune şi peste cele mari". La urma urmei lucrurile mici sunt elementul de bază pentru toate înfăptuirile mari.

Moise a trebuit să petreacă patruzeci de ani la oi înainte de a fi fost chemat să fie conducătorul poporului lui Dumnezeu. Iosif a fost vândut ca sclav în Egipt şi a stat ani de zile în închisoare înainte de a ajunge prim ministru al Egiptului. William Carey a fost un cârpaciu oarecare înainte de a fi mers în India, iar Abraham Lincoln a fost băiat de prăvălie înainte de a ajunge preşedintele Statelor-Unite.

„Când m'am dus la sanatoriul din Battle Creek (cit. Batl Criik)", scria doctorul David Paulsen, „am fost pus la spălatul vaselor în bucătărie. Apoi mai târziu mi s'a spus că trebue să fac şi de veghe. In tot timpul acesta eram cuprins de simţământul că nu lucrez nicidecum pentru sanatoriul din Battle Creek; eu lucram pentru Domnul. Credeam că dacă Domnul îmi dă un surplus de timp seara, puteam să fac mai multă lucrare pentru El. Mă gândeam că cu cât vizitam mai mult pe cei bolnavi, cu atât mai mult puteam să lucrez pentru Domnul. In chip literal eu căutam să ies în calea chemărilor. Ceilalţi băieţi ziceau: ‚Lui Paulsen îi place să lucreze; lăsaţi-l pe el'. Aşa că eu executam cele mai multe servicii. Eu lucram tot timpul pentru Domnul, în timp ce ei căutau calea cea mai uşoară. Când supraveghetoarea era plecată, băieţii nu lucrau. Eu lucram mereu. Ei mă întrebau: ‚Paulsen, de ce lucrezi tu?' ‚Eu nu lucrez pentru doamna supraveghetoare. Eu lucrez pentru Domnul'. Am lucrat întruna pentru Domnul, şi dacă El nu dorea ca eu să fac un lucru oarecare, nu-l făceam. Credeţi că am fost dat afară din această instituţie? Nu. Am rămas aci până când am ţinut şi locul de director, când acesta era plecat".

S'a spus că sunt două feluri de tineri în lume, — unii cari fac ceva, şi alţii cari au scuzele deja formulate pentru ce n'au făcut nimic.

Succesul este acumularea de lucruri mărunte. Chiar cel mai puternic şir de munţi este format din cele mai mici particule de materie. „Cine va dispreţui ziua acestor lucruri sau începuturi mici?"

L. H.

Să încetăm cu învăţătura?

Intr'o mică şcoală din Scoţia şedeau cot la cot în aceeaşi bancă doi băieţi. Pe unul îl chema Walter şi pe celălalt John. Walter era un leneş; John era cel mai strălucit băiat din şcoală.

Anii s'au scurs şi cei doi băieţi au ajuns la vârsta bărbăţiei. John a ajuns directorul şcolii din sat, şi era cunoscut în împrejurimi sub numele de „Dominie John", adică „Invăţătorul John". Walter a început să scrie şi s'a făcut cunoscut întregei lumi ca Sir Walter Scott, omul care a glorificat ţara sa natală prin cântec şi povestire.

Walter era domol şi în aparenţă prostănac, dar el s'a ţinut de studiu şi de învăţătură, chiar după ce a terminat şcoala. John era aşa de deştept încât credea că după ce a terminat şcoala normală, poate s'o înceteze cu învăţătura.

Putea să facă el aceasta? Nu, sigur că nu. Nimeni nu trebue să facă o aşa mare greşeală.

O minte care nu este pusă la lucru îşi pierde vigoarea şi încetează de a mai lucra. Un om cu un creier care nu poate să cugete, merită numai câţiva zeci de lei pe zi pentru lucrul său, pe când un om cu un creier care îşi face lucrul său cu folos trece peste orice preţuire. Aşa dar, recunoscând faptul că exerciţiul şi cultivarea minţii îşi măreşte valoarea, de ce să încetăm cu învăţătura?

„Fericirea în vieaţă depinde de calitatea gândurilor noastre", zicea Marcu Aureliu, împăratul filosof. Cât de important este atunci ca fiecare dintre noi să facem din mintea noastră un tezaur de gânduri frumoase şi de idealuri înalte! Dar nu numai atât, ci să şi mărim puterea de producţie a minţii noastre, spre a fi în stare să facem faţă complexităţilor vieţii. O minte mereu activă şi pătrunzătoare împlineşte toate acestea. Aşa dar, de ce să încetăm cu învăţătura?

H. B.

Certurile n'ar dura mult dacă vinovăţia ar fi numai deoparte

Cele mai frumoase clipe din vieață

Pe Dunăre....

Intr'o societate intimă s'a făcut propunerea ca fiecare dintre cei prezenți să spună cari au fost cele mai frumoase momente din vieața sa.

Un tânăr de curând căsătorit a trebuit să facă începutul. Apucând mâna tinerei sale soții și privind-o în față, zise: „Nu este așa că cele mai frumoase momente din vieața noastră au fost acelea când inimile noastre s'au unit?" Ea înclină capul ca semn că aprobă cele spuse, dar de emoție nu putu spune niciun cuvânt. Erau două răspunsuri la aceeași întrebare.

A venit apoi rândul unei mame cu mulți copii. „Acum zece ani", zise ea, „eram bolnavă pe moarte și credeam că trebue să mă despart de soțul meu și de copilași. O, lucrul acesta era îngrozitor pentru mine! Zile de-a-rândul am zăcut în nesimțire. A venit însă momentul când, deșteptându-mă din somnul meu, am văzut pe medic și pe toți ai mei stând în jurul patului. Apoi am auzit vocea blajină a medicului: ‚Bucurați-vă, a scăpat! A trecut de criză!' „Am văzut atunci lacrimi de bucurie curgând din ochii tuturor. Acele momente au fost cele mai frumoase din vieața mea".

Cam șovăelnic, luă cuvântul un bărbat cam de 40 de ani: „Deși poate nu ar fi potrivit să povestesc, dar trebue s'o fac. Ca student ajunsesem într'o societate foarte stricată, și mi se părea imposibil să mai pot recâștiga iubirea și încrederea părinților mei. Am scris acasă despre asta. Era într'o Duminică dimineața când, fără veste, am fost îmbrățișat de tatăl meu și, privindu-l în față, am putut ceti frumosul cuvânt — iertare. Da, acele momente au fost cele mai frumoase din vieața mea și de atunci am devenit un alt om!"

După aceea a venit rândul unui comerciant cu bună situație. „Eu trebue să povestesc ceva despre cele materiale", zise el. „Cu ocazia depresiunii financiare ajunsesem într'o mare criză. Nu vedeam nicio scăpare din faliment. Deși mă rugam lui Dumnezeu pentru ajutor, mi se părea imposibil un ajutor de undeva. Și totuși, când criza era mai mare, un vechiu datornic mi-a restituit o sumă destul de mare de bani — sumă pe care deja o socoteam pierdută, — și în felul acesta am scăpat de faliment. Acele momente au fost cele mai frumoase. Și de atunci, în ciuda tuturor necredincioșilor, eu cred în providența dumnezeească.

Mai rămăsese o doamnă bătrână, o femeie bolnăvicioasă, care fiind bolnavă de ochi, se așezase într'un colț întunecos. Din cauza blândeței, demnității și evlaviei sale, era prețuită de toți și n'ar fi putut fi trecută cu vederea în seara aceea. Și acum când cei de față au stăruit să spună și ea cari au fost cele mai frumoase momente din vieața sa, ea s'a rugat să fie trecută cu vederea. Insă cei prezenți au spus: „Noi nu plecăm de aici până când nu ne va spune și mama Maria". Cu o voce liniștită și prietenoasă ea începu să povestească: „Cele mai frumoase momente din vieața mea au fost momentele întoarcerii mele la credință, — momente când, după lupte îndelungate și îndoieli pline de teamă despre cari eram conștientă, am primit pe Mântuitorul care în veci nu mă va părăsi. Acestea au fost momentele, cari au făcut ca toate celelalte zile fără deosebire, deși grele, să fie frumoase; acestea au fost momentele din cari va izvorî o fericire veșnică".

Toți cei de față au tăcut. Aceste cuvinte au făcut o profundă impresie asupra tuturor. Ei au înțeles acum ce se poate numi momente frumoase și cea mai mare fericire în vieață.

Se poate că și cetitorul acestor rânduri a avut momente frumoase în vieață, momente despre cari ar putea povesti și altora, și pe cari ar dori să le mai trăiească, dacă ar fi posibil. Cele mai frumoase momente din viață însă sunt acelea din cari izvorăște bucurie și fericire veșnică; sunt acelea când omul muritor, ca și fiul cel pierdut din pildă, își pune în gând să se întoarcă înapoi la Tatăl Său iubitor, Care este gata să-l primească cu brațele deschise. Când inima omului se simte atrasă spre Isus, Salvatorul neamului omenesc, când simte iubirea Sa duioasă, și privind spre Golgota, înțelege ce mare sacrificiu S'a adus pentru Sine, el devine stăpânit de o dorință arzătoare: De aci înainte să fie curățit de păcatele sale și să fie readus în legătură cu cerul. O voce blândă, vocea Duhului Sfânt, îi șoptește atunci: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!". Apoi urmează invitația: „Dă-Mi, fiule, inima ta și ochii tăi să ia aminte la căile Mele".

Gândul că Isus a murit în locul său, făcându-i posibilă vieața veșnică, dă naștere la cele mai sublime și mai înălțătoare sentimente, de iubire, ascultare și consacrare. Ajungând la înțelegerea acestor lucruri, inima omului se lasă robită de Isus și de aci înainte se străduiește să trăiască numai pentru Acela, Care Și-a dat sângele ca preț de răscumpărare. Vieața pe acest pământ, trăită în strânsă comuniune cu Isus, deși grea și plină de necazuri, va fi mai frumoasă, va avea un alt farmec, căci peregrinul călătorește spre o țară mai bună, către un pământ nou, unde va locui dreptatea și unde Isus, Prietenul cel mai scump aci pe pământ, va fi Domn și Impărat.

Iubite Cetitor, ai avut ocazia să trăiești asemenea momente fericite? Primește pe Isus și cu El vei fi fericit aci pe pământ și sus în cer.

Adaptare
M. Manea

OAMENI MARI DESPRE BIBLIE

John Adams: „Am cercetat totul, atât cât sfera mea îngustă, mijloacele restrânse și vieața mea trudită, mi-au îngăduit, și rezultatul este că Biblia este cea mai bună carte din lume".

John Quincy Adams: „Așa de mare este venerația mea pentru Biblie, că cu cât copiii mei încep s'o citească mai de timpuriu, cu atât mai încrezătoare va fi nădejdea mea că ei se vor dovedi cetățeni folositori pentru țara lor și membri de onoare ai societății".

Mattheus Arnold: „La Biblie se vor reîntoarce oamenii, și de ce? Pentrucă nu pot să facă nimic fără ea".

Edmond Burke: „Biblia nu este o carte, ci o literatură și într'adevăr o colecție nemărginită de cea mai diferită și mai venerabilă literatură".

Thomas Carlyle: „O carte nobilă! Cartea tuturor oamenilor, Biblia! Este primul și cel mai vechiu raport ce deținem, despre o problemă veșnic neschimbătoare — soarta omului și căile lui Dumnezeu cu el pe pământul acesta".

S. T. Coleridge: „Timp de mai bine de o mie de ani Biblia, luată în întregime, a mers mână în mână cu civilizația, știința și legea — pe scurt, cu cultivarea morală și intelectuală a neamurilor, totdeauna rămânând în picioare și adesea mergând în frunte".

Calvin Coolidge: „Nu există altă carte care să poată fi comparată cu Biblia și nicio altă lectură care să însemne așa de mult pentru neamul omenesc. Ea este sprijinul celui tare și mângâierea celui slab, lucru de absolută necesitate pentru o cârmuire și temelia religiei".

Joseph H. Choate: „Biblia este singura carte pentru cugetători, cetitori, învățați, oratori, bărbați, femei și copii; dacă nu putem să avem decât o carte, o, atunci lăsați-ne-o pe aceasta!"

Erasmus (1466—1563): „Eu doresc ca acestea (Scripturile) să fie traduse în toate limbile, astfel ca să poată fi cetite și înțelese, nu numai de Scoțieni și Irlandezi, ci și de Turci și Saraceni — doresc ca plugarul să cânte părți din ea în sine când merge în urma plugului; țesătorul să le fredoneze în sunetul suveicii sale; călătorul să-și încânte oboseala drumului său cu aceste povestiri".

Benjamin Franklin: „Tinere, sfatul pe care ți-l dau este ca să cultivi o prietenie cu — și o încredere fermă în — Sfintele Scripturi. Acesta este folosul tău sigur".

Eugene Field: „N'aș schimba acum pentru nicio sumă de bani, oricât de mare, cunoștința cu Biblia, care mi-a intrat în suflet când eram copil".

James A. Froude: „Biblia cunoscută în chip desăvârșit este o literatură prin ea însăși — cea mai rară și cea mai bogată în toate ramurile de gândire sau imaginație cari există".

Cardinalul Gibbons: „Este o sfântă datorie să asculți și să citești cu pioșie cuvântul lui Dumnezeu.

William Gladstone: „Din nouăzeci și cinci de oameni mari pe cari i-am cunoscut, optzeci și șapte au fost urmași ai Bibliei".

Johann Wolfgang Goethe: „Ceea ce mi-a slujit mie de călăuză în vieața mea morală și literară este o încredere în Biblie, roadele unei adânci meditații. Am găsit că aceasta este un capital sigur învestit, și producător de un bogat folos".

U. S. Grant: „Prindeți-vă cu tărie de Biblie ca de ancora principală a libertăților voastre, scrieți-i învățăturile pe inimile voastre, și puneți-le în practică în viețile voastre. Influenței acestei Cărți îi datorăm noi tot progresul realizat pe drumul civilizației și la aceasta trebue să privim noi ca îndrumare pentru viitor".

Horace Greeley: „Este cu neputință să aduci în stare de robie din punct de vedere spiritual sau social pe un popor care citește Biblia. Principiile Bibliei constitue temelia libertății umane".

Henry Hallam: „Eu văd că Biblia se potrivește în orice cută și crăpătură a inimii omenești. Eu sunt om, și cred că aceasta este cartea lui Dumnezeu pentrucă este și cartea omului".

Thomas Jefferson: „Am spus și voiu spune totdeauna, că cercetarea cu sârguință a Cărții Sfinte va face mai buni cetățeni, mai buni tați și mai buni soți".

Benjamin Harrison: „Din cuvântul lui Dumnezeu a izvorît un sistem care are menirea să facă vieața plăcută. Dacă ștergeți codul vostru, Constituția voastră, vieața voastră de familie, tot ce izvorăște din Cartea Sfântă, ce va mai rămâne spre a lega societatea laolaltă?"

Patrik Henry: „Există o Carte mai presus de toate cărțile cari s'au tipărit vreodată".

Thomas H. Huxley: „Eu privesc la Biblie ca la un mare educator. Este un fapt neîndoios că pentru ultimii trei sute de ani, Cartea aceasta a fost întrețesută în tot ce este mai bun și mai nobil în literatura și istoria engleză".

John Henry Newman: „Lumina ei este ca astrul cerului în strălucirea lui; imensitatea ei este ca fundul mării; diversitatea ei ca scenele naturii".

Robert E. Lee: „Biblia este o carte față de care toate celelalte cărți îmi apar de mică importanță, și care în toate necazurile și frământările mele nu s'a întâmplat niciodată să nu-mi aducă lumină și putere".

Abraham Lincoln: „Cu privire la Cartea cea mare am de spus numai atât: Este cea mai bună Carte pe care Dumnezeu a dat-o omului. Tot binele din partea Mântuitorului lumii este comunicat prin această Carte".

Luther (1483—1546): „O, de-ar fi această Carte în orice limbă, înaintea ochilor și în urechile și inimile tuturor oamenilor! Scriptura, fără niciun comentariu, este soarele de unde toți învățătorii își primesc lumina".

William McKinley: „Cu cât studiem mai profund această Carte minunată, cu cât observăm mai de aproape învățăturile ei divine, vom deveni cu atât mai buni cetățeni, și destinul nostru ca națiune va fi cu atât mai înalt".

John Milton: „Nu există cântări cari să se poată compara cu cântările Sionului, nici preziceri asemănătoare cu acelea ale profeților, și nici legi de guvernare asemănătoare acelora învățate de Scriptură".

Să facem compromis?

Biblioteca Universității Iași

Ceasornicarii.....

Să facem noi compromis cu păcatul? Să cedăm noi chiar şi numai într'o mică măsură — în aparenţă — răului, pentru vreun folos aparent? Această întrebare este întâmpinată de nenumărate ori în fiece zi de orice fiinţă omenească. Nu e scutită de ea nici vârsta şi nici rangul. Toţi trebue să-i facă faţă, şi toţi trebue să dea un răspuns.

Să facem noi compromis cu păcatul? Să cedăm oare faţă de el într'un lucru mic? Cât de multe, cât de iscusite, cât de atrăgătoare sunt ispitele Satanei! Cât de deseori ne înfăţişează el privilegiul de a trece peste larga prăpastie care desparte ascultarea de neascultare. Şi vai! cât de mulţi sunt cei cari încearcă să treacă dincolo spre a căuta plăcerile păcatului, şi mai păstrează încă nădejdea creştinului.

Se poate face aceasta vreodată fără primejdie? Sau mai bine zis se poate face? Putem noi să trecem vreodată peste avertismentele conştiinţei fără să suferim o mare pierdere? Pentru toţi cari sunt familiarizaţi cu Scriptura, răspunsul la aceste întrebări este clar. Şi este în chip indiscutabil negativ.

Păcatul este tot păcat oriunde s'ar găsi. Păcatul este tot păcat fie că este ramură, tulpină, sau rădăcină. Păcatul este o boală. Păcatul este o plagă. Păcatul este moarte. Şi chiar dacă s'ar afla pe noi un singur germen din virusul lui mortal, contaminarea noastră ar fi tot aşa de sigură, starea noastră ar fi tot aşa de primejduită, ca şi când ne-am fi cufundat până în creştet în adâncimile lui. „Plata păcatului este moartea". Aceasta este declaraţia Inspiraţiei. Şi este lucru ştiut că un singur păcat, sau ceea ce ne-ar place nouă să se numească un mic păcat, nu numai că poate, dar dacă nu este părăsit, va duce la un desastru tot aşa de complet şi permanent ca şi răsvrătirea făţişă şi neîntreruptă împotriva lui Dumnezeu.

Poate să fie vorba despre o biruinţă asupra păcatului cât are loc un compromis cu păcatul? O biruinţă nu-şi merită numele atunci când rezultatele sunt compromise. Răsplata unei biruinţi pe jumătate nu este niciodată mai de valoare, mai de dorit, decât aceea a unui triumf decisiv. Altceva afară de biruinţa completă şi dăinuitoare este şters, fără scop şi fără niciun folos.

Lucrul acesta este adevărat despre orice bătălie. Dar este de două ori mai adevărat în lupta noastră cu păcatul. Intre urmările ascultării şi neascultării nu poate să fie niciodată un compromis asigurat. A ceda în cel mai mic punct însemnează a pierde întreaga bătălie. Păcatul, de orice fel ar fi şi în orice cantitate ar fi, nu va fi lăsat să pătrundă în ceruri de-a-lungul veşniciilor. Dar ce se va întâmpla oare, dacă acesta va fi găsit cu noi, în noi şi pe noi? Acesta este un gând solemn, totuşi este un fapt căruia fiecare dintre noi trebue să-i facem faţă. Incercarea de a ne feri de răspuns nu ne va ajuta să ne ferim de urmările neascultării. Putem noi, sau ar trebui, să facem altfel decât să răspundem pentru propriile noastre inimi, aşa cum am răspunde înaintea lui Dumnezeu?

Când suntem ispitiţi să facem compromis cu păcatul, să ne aducem aminte că între cer şi lacul focului nu mai există niciun loc pe care să ne putem pune piciorul. Tot aşa stau lucrurile şi în ce priveşte păcatul. In realitate nu există un loc neutru între victorie şi înfrângere, între ascultare şi neascultare. In această luptă, aceia cari sunt victorioşi sunt complet victorioşi, şi răsplata lor este cerul, în timp ce aceia cari sunt înfrânţi, sunt complet înfrânţi, şi răsplata lor este moartea şi întunerecul pieirii veşnice. Intre aceste două răsplătiri nu mai există nimic. Tot aşa, între merite şi lipsa de merite, cari duc la aceste răsplătiri, nu există nimic.

Nu, nu poate fi niciun compromis cu păcatul, care să nu fie de fapt o biruinţă pentru păcat. Nu poate fi niciun compromis cu păcatul care să nu fie o înfrângere pentru dreptate şi conştiinţă. Nu există niciun pod peste abis. Nici nu poate să existe. Aici se potriveşte foarte bine textul care zice: „Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona". Şi lucrul acesta este adevărat fără a se ţine seama de cât de dorit sau de folositoare poate părea facerea unui compromis cu nelegiuirea spre a fi pe placul dorinţelor propriilor noastre inimi.

Ceea ce s'a spus până aci a fost mai mult sau mai puţin negativ. Dar ca oricare altul, şi subiectul acesta are o parte pozitivă. Şi când chestiunea este privită şi din acest punct de vedere ni se descoperă ceva mai mult din frumuseţea şi măreţia ei.

Chiar dacă ar părea de dorit, este oare necesar să facem compromis cu păcatul? Spre a da un răspuns la această întrebare să privim la un număr de pasagii din Scriptură. Şi deoarece aceste texte se grupează în jurul vieţii şi lucrării Domnului, să notăm, mai întâi de toate, o declaraţie de pe propriile Sale buze:

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ..... Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului".

De asemenea aceste cuvinte ale lui Iuda: „Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere, şi să vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale...."

Şi acum această cugetare frumoasă izvorîtă din pana inspirată a apostolului Pavel: „Iar a Acelui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava".

S. Albu

(Urmare dela pag. 15)

mă aşteptam la o mare bucurie. Bunicul vostru,......, stătea cu privirile aţintite la Isus.

Deodată Isus S'a îndreptat spre locul unde zăcea corpul neînsufleţit al fetiţei noastre, a apucat-o de mână şi a zis: ‚Domnişoară, scoală-te, îţi spun!' Ea s'a sculat ca şi când n'ar fi avut nimic mai înainte; aşa cum vă sculaţi voi dimineaţa, când mama vă trezeşte să vă pregătiţi pentru a merge la şcoală. Ochii ei erau limpezi şi plini de vioiciune iar obrajii îmbujoraţi arătau o stare de sănătate cu mult mai bună ca înainte. Cum m'a văzut, s'a aruncat în braţele mele, sărutându-mă. Cât eram de fericiţi! Cât de recunoscători eram faţă de Isus! Acum ştiam că El este trimis dela Dumnezeu, credeam că este Fiul lui Dumnezeu!

„Eram aşa de fericiţi, că uitasem că fetiţa noastră era slăbită şi avea nevoie de mâncare. Atunci Isus a zis: ‚Daţi-i să mănânce!' După ce a mâncat de s'a întremat bine, fetiţa era cu totul sănătoasă. Apoi Isus şi ucenicii Săi au plecat.

„Dar din ziua aceea noi am început să iubim pe Isus şi ne-am predat Lui". **N. C. T.**

O revistă

Intre publicaţiunile primite la redacţie, ţinem să relevăm ţinuta excepţională a importantei reviste S ă n ă t a t e a, care apare de treizeci şi opt de ani fără întrerupere în Bucureşti, sub direcţiunea d-lui Dr. Sigmand-Sigma.

O prezentare tehnică şi redacţională care rivalizează cu publicaţiunile occidentale şi un sumar de mare folos pentru oricine, fac din această revistă serioasă un auxiliar preţios al igienei publice.

Subiectele tratate sunt de o importanţă ce nu poate scăpa nimănui în numeroasele rubrici: Sănătatea Socială, Sănătatea Sexuală, Sănătatea Satelor, Sănătatea Femeilor şi Copiilor, Sănătatea pentru toţi, etc.

„Redacţia şi Administraţia: „Sănătatea", Str. Triumfului, 7 — Bucureşti V.

Oile îşi cunosc păstorul

Claude Brousson

Un tânăr erou

La douăzeci și șapte de ani după ce părinții peregrini au debarcat la Plymouth (Plaimauth) Rock, într'o familie din Nimes, Franța, s'a născut un băiețaș cu numele Claude. Părinții lui au făcut planul să-l dea la învățătură și să ajungă un mare avocat. De aceea l-au și dat la școală în Nimes. După ce și-a luat titlul de doctor în Drept, Claude a început să profeseze avocatura la tribunalele din satele și orașele învecinate.

Tot cam pe vremea aceasta edictele persecutoare ale lui Ludovic al XIV-lea, regele Franței, făceau ca mulți protestanți să caute ajutorul acestui tânăr avocat, încercând să câștige ceea ce ar fi trebuit să constitue drepturile lor. De fapt, aceste drepturi le fusese făgăduite de regele Henric, care domnise înainte. Dar Ludovic, cu toate că el personal ducea o vieață desmățată, dorea să impună credința sa religioasă tuturor celor din regatul său.

Frumusețea naturii inalță sufletul spre sfere mai inalte și mai nobile de cugetare.

La vârsta de treizeci și cinci de ani, Claude Brousson — căci acesta era numele de familie — a fost invitat să facă tot ce stă în puterile sale pentru a apăra un proces, care fusese intentat cu scopul să se dărâme și ultima casă de rugăciune protestantă ce mai rămăsese în picioare în Nimes. Reclamanții își întemeiau plângerea pe faptul că o tânără catolică din regiunea aceea venise la biserică și se împărtășise din Cina Domnului, dată de un protestant. El a apărat procesul cu foarte mare îndemânare, producând dovezi cari aveau de scop să arate că totul s'a făcut după un plan aranjat mai dinainte, spre a se ajunge la distrugerea clădirii. Adeseori în Toulouse (Tuluz), Castres (Castr) și în alte locuri, el a căutat să prevină nimicirea localurilor de închisoare și omorîrea pastorilor protestanți.

Văzând că oamenilor săi nu li se dădea dreptatea cuvenită, Brousson a înaintat o petiție către rege, în care cerea să se respecte fiecărui hughenot drepturile sale. Intreaga lume va încremeni de uimire, văzând nepăsarea lor față de suferințele acestor cetățeni credincioși, zicea Claude. Petiția sa n'a făcut altceva decât să determine pe Ludovic să-i convertească la religia sa, sau altfel vor fi exterminați. Mii de ostași au fost trimeși pentru punerea în aplicare a acestei hotărîri. Lozinca era: „Moartea sau Liturghia". Protestanții au fost nevoiți să-și țină adunările în locuri retrase în zorii zilei sau noaptea târziu. Uneorii soldații veneau pe neașteptate asupra lor și împușcau în grămadă. Cădeau cu sutele la o singură adunare.

S'au făcut încercări ca Brousson să fie câștigat. I s'a promis un post în parlament, egal cu rangul de judecător, dacă e gata să părăsească drumul pe care l-a apucat și să primească religia regelui. Dar el a refuzat să facă aceasta. Indată și-a dat seama că eforturile sale la bara de judecată sunt fără niciun folos, și că încercând să apere pe hughenoți, se punea într'o situație primejdioasă. De aceea s'a lăsat de avocatură și a rămas acasă pentru câtăva vreme. Dar nu peste mult timp ostași au fost trimiși la Nimes ca să-l aresteze pe el împreună cu alții. Locuitorii n'au vrut să-l dea pe mâna lor, deși li s'a promis o răsplată destul de însemnată. Brousson s'a travestit și a fugit în Elveția, stabilindu-se la Lausanne (Lozan). Aci începu să caute căi prin cari să vină în ajutorul hughenoților. Scria scrisori și cărți în cari arăta cruzimile și suferințele la cari erau supuși acești oameni nevinovați în Franța.

In 1685 Ludovic revocă edictul din Nantes, pe care îl dăduse Henric IV. Vestea aceasta era pentru Brousson o dovadă că scrierile sale nu-și împlinise scopul, pentrucă acum libertatea religioasă și toleranța erau luate în chip oficial hughenoților. Chiar în orașul său natal, Nimes, protestanții fusese legați cu lanțuri și trimiși ca sclavi pe galere. iar femeile și copiii fusese aruncați prin închisori sau trimiși la mănăstiri. In câteva săptămâni mai mult de șaptesprezece mii de refugiați au ajuns în Elveția. Cel puțin două sute de predicatori hughenoți erau în mijlocul lor. Brousson fu ales ca membru într'un comitet constituit pentru ajutorarea celor în suferinți. El a făcut demersuri ca aceștia să poată fi primiți în Germania, Olanda și Scandinavia. De asemenea s'a ocupat cu strângerea de fonduri pentru acoperirea cheltuielilor lor de călătorie. Electorul de Brandenburg s'a arătat foarte binevoitor cauzei celor persecutați, și chiar a sfătuit pe Brousson să scrie o dare de seamă de situația protestanților în Franța pentru a fi răspândită între protestanții din alte țări, cu scopul de a le câștiga simpatia.

După ce a terminat călătoria aceasta, Brousson s'a reîntors în familia sa în Elveţia şi şi-a îndreptat gândul spre aceia cari sufereau încă în Franţa. El scria şi îndemna pe predicatorii cari se refugiase, să se gândească la cei lăsaţi în urmă fără păstori cari să-i sfătuiască sau să-i ajute. Le spunea că ar fi fost bine pentru cauza protestantismului dacă ei ar fi avut destul curaj să rămână în Franţa, chiar dacă ar fi trebuit să sufere martiriul. El i-a îndemnat să se înapoieze chiar atunci în Franţa şi să ajute celor în nevoie.

Pastorii n'au luat în consideraţie acest plan. Ei se simţeau îndreptăţiţi în exilul lor. Unii au făcut propunerea că, dacă el crede că pastorii trebue să se înapoieze, el personal, chiar dacă nu este pastor, să-şi dovedească curajul mergând înapoi cel dintâi. Gândindu-se la suferinţele sclavilor de pe galere, şi la chinurile femeilor din Turnul Constanţei, se hotărî să facă aceasta. Soţia stărui de el să nu meargă. Se aruncă la picioarele lui şi îi spuse printre lacrimi şi suspine că ea şi copilaşii lui au nevoie de el. In ciuda iubirii pentru ei şi a rugăminţilor prietenilor, el, împreună cu o mică grupă care împărtăşise aceleaşi convingeri, apucară drumul înapoi spre ţara persecuţiei.

Despărţindu-se, reuşiră cu toţii să ajungă în munţii Ceveni în anul 1681. Persecuţia şi boala a redus în scurtă vreme numărul lor. Pentrucă nu era pastor, Brousson îşi mărginea eforturile sale numai la a ceti Biblia şi a se ruga prin case, şi numai ici şi colo făcea câteva comentarii. Dar după câteva luni a fost invitat să predice, pentrucă predicatorii erau rari. El a căutat pe Domnul ore întregi înainte de a consimţi.

Nu era o vieaţă de comfort. Intr'una era urmărit de către duşmani cari căutau să-l omoare. Cam pe vremea aceasta un număr de predicatori fusese chinuiţi şi executaţi, şi o mare răsplată fusese oferită oricui va ajuta la prinderea lui Brousson. Adunările sale erau ţinute în ascuns, şi străji erau puse de jur împrejur ca să observe dacă vin prigonitorii. Aceste servicii erau ţinute de obiceiu noaptea, şi înainte de revărsatul zorilor, predicatorul trebiua să fie la o mare depărtare. Astfel Brousson era în stare să ţină adunări în cinci sau şase locuri pe săptămână. Când se afla că s'a ţinut o adunare într'o localitate, locuitorii erau amendaţi şi un număr de conducători bănuiţi erau executaţi sau trimişi la galere.

Brousson era adânc mâhnit când se gândea că nu face decât să adauge la suferinţele fraţilor săi. La început se gândea să folosească sabia spre a se apăra, dar în cele din urmă ajunse la concluzia că aceasta nu era drept, şi spuse celor cari vin la adunările sale să vină fără arme. Când şi când se odihnea câte puţin. Odată pe când se odihnea în Nimes, trupele au împresurat cetatea cu intenţia să-l prindă, dar a reuşit să fugă. Lumea se grămădea să-l asculte. Mereu, mereu, aceia cari îi dădeau adăpost şi cari ascultau vorbirile lui, erau trimişi la turn sau la galere; mulţi erau omorîţi chiar atunci.

Odată după ce rămăsese în ploaie toată noaptea, când era aproape să găsească un loc în care să-şi usuce veşmintele, au apărut soldaţii. S'a ascuns în nişte tufişuri, şi patru grupe din aceşti oameni înarmaţi au răscolit toate locurile din jurul lui, uneori venind foarte aproape de el, dar nu l-au găsit. Greutăţile prin cari a trecut el au fost teribile. Uneori era silit să izgonească vreun animal sălbatic din vizuina lui ca să se ascundă el.

Expus la tot felul de intemperii, Brousson nu se gândea decât la suferinţele fraţilor săi. Pentru a le veni şi mai mult în ajutor, el obişnuia să scrie predici pentru aceia cari nu luau parte la adunări. „Masa sa din pustie" era o scândură aşezată pe genunchi, când sta jos în unele locuri retrase. Trimitea predici de acestea chiar regelui Franţei.

In cele din urmă sănătatea sa începu să-l părăsească, aşa încât n'a mai putut lucra. Deoarece nu dăduse pe acasă de mai bine de patru ani, se hotărî să meargă acum, şi astfel se îndreptă spre Elveţia unde ajunse după un drum de două săptămâni. Prietenii săi nu-l mai cunoşteau din pricina bolii, dar primirea pe care i-au făcut-o a fost sinceră.

După ce a rămas în Elveţia aproape un an, în care timp a scris şi a predicat mult, s'a dus să viziteze pe fraţii săi din Olanda şi Anglia. A fost apoi chemat ca pastor la Haga. Cu toate că acum putea să aibă familia cu el şi pe lângă aceasta şi mijloace suficiente pentru ca lucrarea să-i fie mai uşoară, totuşi odihna nu se lipea de el când se gândea la suferinţele coreligionarilor săi din Franţa. Ca urmare a acestor stări sufleteşti, peste câteva luni a părăsit comfortul acesta şi a intrat din nou în Franţa prin partea de nord. Aceasta fiindu-i o regiune necunoscută, şi-a luat o călăuză de încredere ca să-i arate potecile cele mai sigure. Pe drum se ruga în multe familii şi ţinea adunări unde putea. Odată s'a ascuns după uşă în timp ce soldaţii răscoleau toată casa. Nişte copii i-au văzut picioarele pe sub uşă, şi au vrut să spună soldaţilor, dar ei, fie că n'au auzit, fie că n'au înţeles, au plecat fără să-l găsească. Schimbându-şi veşmintele şi călăuza, a plecat chiar în noaptea aceea în alte locuri. După ce a călătorit prin Franţa timp de un an, s'a dus la Basel, în Elveţia, a rămas şi aici câtva timp şi apoi a plecat înapoi în Olanda, unde era stabilită familia.

Dar toate încercările sale de a căpăta alinarea suferinţelor fraţilor săi prin factori politici, au rămas fără niciun rezultat. El a plecat în a treia şi ultima călătorie în Franţa în 1697, la vârsta de cincizeci de ani. Soţia sa nu vrea să-l lase să mai plece. Deşi îi scria din când în când, el a sfătuit-o să nu spună la nimeni unde se găseşte şi prin urmare nu putea nici să-i scrie.

Şi-a început activitatea în regiunile Alpilor. Mulţimi nenumărate veneau să-i asculte predicile, dar şi persecuţiile se îndârjise. Iscoadele erau pe urmele sale, şi sărmanii oameni erau aşa de chinuiţi de prigonitori, încât mulţi din ei luau parte la messă cu lacrimi în ochi, cu săbiile scoase deasupra capetelor lor.

Când s'a aflat că este iarăşi în Nimes, s'a oferit un nou premiu pentru el, viu sau mort. Datorită faptului că a trimes prin poştă o scrisoare către rege chiar atunci, a fost descoperit. Când era în afară de oraş, un prieten l-a ascuns sub un fel de scândură în fundul unui puţ, şi cu toate că soldaţii s'au uitat de mai multe ori acolo, şi unul din ei s'a lăsat chiar în fundul puţului cu ajutorul unei frânghii, Brousson n'a fost descoperit.

(Urmare la pag. 16)

O vizită la Peleş

Stai cu faţa spre inamic şi cu spatele spre prieteni

Iubirea de mamă

Sunt câţiva ani de când o tânără fată dela ţară părăsea casa părintească, îndreptându-şi paşii spre un mare oraş, unde avea să intre la stăpân. La început mama ei, fiind văduvă, nu se împăca cu gândul să rămână singură acasă, nici nu se îndura să lase pe fiica sa scumpă să se ducă în mijlocul străinilor, înconjurată de diferite ispite, fără prietene sincere cari s'o sfătuiască de bine şi s'o ajute la nevoie.

In cele din urmă însă, cu multă strângere de inimă, consimţi s'o lase; şi Maria plecă.

După câtva timp sosiră veşti rele despre Maria din oraşul îndepărtat, cari sdrobiră inima bietei mame. Fiica sa mult iubită uitase repede toate îndemnurile, cuvintele de iubire, îngrijitele sfaturi părinteşti; uitase chiar şi temerea de Dumnezeu, părăsind calea cea bună a virtuţii şi a cinstei, spre a trăi în păcat şi în ruşine.

Mama sa, cu inima plină de durere, se hotărî atunci să caute pe copila ei rătăcită, şi, dacă se va putea, s'o aducă îndărăt acasă.

Ea plecă în grabă, şi ajungând în oraş se trudi să afle locuinţa fiicei sale, care fugise din casa primului său stăpân, fără să lase nicio adresă.

După mai multe zile de căutare zadarnică, desnădăjduita mamă se decisese să plece îndărăt acasă, când îi veni o idee prin minte. Se duse la un fotograf, comandă mai multe fotografii şi cu acestea se îndreptă spre principalele locuri de petrecere, unde ceru voie să expună câte una din ele într'o ramă la perete. Infăţişarea ei cinstită, inspiră încredere oricui; rugămintea ei călduroasă fu primită pretutindeni, şi după câteva zile dânsa se întoarse acasă, cu speranţa că bunul Dumnezeu va ajuta ca fiica ei să fie aflată.

Nu trecu mult şi fata, însoţită de un tovarăş de destrăbălare, apăru în unul din aceste locuri, unde se afla fotografia mamei sale. Aruncând o privire în juru-i, rămase deodată încremenită înaintea tabloului care înfăţişa pe mama ei. Apropiindu-se ca să vadă dacă era în adevăr chipul aceleia pe care o părăsise cu atâta uşurinţă, zări, jos, scrise pe portret, câteva cuvinte într'un mod prea cunoscut, pe care nu le putu citi fără să fie adânc mişcată: „MARIO, TOT TE MAI IUBESC!"

Fotografia era foarte bine reuşită şi foarte asemănătoare. Dar iubitorii ochi ai mamei aveau o expresie de tristeţe care străpunse inima Mariei ca un curent electric. Parcă spuneau către rătăcita fată toate ceasurile de suferinţă îndurată, toate lacrimile vărsate, toată disperarea resimţită de mama ei părăsită. Şi iarăşi, cuvintele: *„Mario, tot te mai iubesc!"* răsunau tot mai tare în urechile nefericitei fiice, care, neputându-se stăpâni mai mult, în sbuciumul inimii, în turburarea ei sufletească, izbucni în hohote de plâns. Intr'o clipă trecură pe dinaintea ochilor ei toate zilele tinereţei sale, petrecute în liniştita căsuţă dela ţară, lângă mama sa. Cât de fericită era atunci, sub îngrijirea plină de iubire a acestei mame duioase care nu-şi cruţa

nicio osteneală s'o crească bine şi în frica lui Dumnezeu! De câte ori fusese totuşi neascultătoare, nesupusă, neţinând seamă de sfaturile, măcar de lacrimile aceleia, care nici acuma nu se îndura s'o părăsească în căile destrăbălării şi ale ruşinii, unde ajunsese atât de repede din propria ei vină! Inaintea acestui portret, înaintea acestei iubiri atât de caldă şi nestrămutată, Maria îşi recunoscu toată răutatea şi toată vinovăţia. Conştiinţa ei, mult timp adormită, se deşteptase şi-i vorbea cu putere, arătându-i grozăvia păcatului său. Acest ceas fu, prin mila lui Dumnezeu, un ceas hotărîtor, în care rătăcita fată se întoarse din toată inima la Dumnezeu, rupând pentru totdeauna prietenia cu tovarăşii săi de desfrâu.

A doua zi, Maria se întoarse acasă, unde mama ei o primi cu cea mai mare bucurie, regăsind în ea, nu numai pe fiica sa pierdută, ci şi o umilă păcătoasă, mântuită prin sângele lui Isus Hristos. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, o cuprinse în braţele ei iubitoare, o sărută mult, mult de tot, cu multă căldură, şi-i zise cu voce tremurândă: „MARIO, SCUMPA MEA FIICA, EU TOT TE MAI IUBESC!"

Cine ştie ce înseamnează *iubirea de mamă* şi *grija de creşterea copiilor,* îşi poate închipui uşor dorul fierbinte ce chinuia inima acestei mame pentru copila ei pe care n'o putea uita. Ea o iubea atât de mult dar fiica ei o înţelesese până aci atât de puţin! Fiica ei i-a adus numai ruşine şi durere, i-a stors multe lacrimi, a târît-o în sărăcie şi nenorocire, şi totuşi, ea n'a putut-o uita. Se gândea la ea fără încetare, plângea pentru ea şi se ruga pentru ea ziua şi noaptea.

Iubirea este o putere care face minuni. Iubirea mamei a fost punctul de plecare pentru salvarea acestui suflet rătăcit. Iubirea, cu care inima mamei era plină, a împins-o la căutarea fiicei sale, la jertfirea timpului său, a banilor săi; iubirea i-a inspirat şi straniul mijloc întrebuinţat ca să-şi ajungă scopul, şi în cele din urmă, iubirea a biruit definitiv pe neascultătoarea fată. Toate scrisorile de mustrare, toate dojenile aspre, n'ar fi folosit la nimic, n'ar fi adus îndărăt pe aceea care părăsise casa părintească cu o inimă aşa de împietrită. Trebuia flacăra fierbinte a nestrămutatei iubiri a mamei, ca să topească şi să nimicească toate împotrivirile Mariei, şi să-i lumineze calea spre mântuire. Iubirea aceasta arzătoare a atras-o spre casă.

„Multe minuni sunt în Univers, dar capodopera creaţiunei e tot inima unei mame" — a zis cineva; iar o sentinţă mongolă zice: *„Bunătatea mamei este aşa de nemărginită, ca suprafaţa cerului"*. Numai o mamă ştie ce înseamnează a iubi; o mamă îşi iartă totdeauna copilul.

Cu toate acestea, ah, cât de puţin ştim să preţuim drăgălăşeniile unei mame, cât timp e în vieaţă! Cât de puţin luăm în seamă, când suntem mici, toate mâhnirile ce le îndură ea, din dragoste pentru noi! Dar, când moare, când dăm de ră-

Tineretul din București-Labirint în excursie.

ceala vieții, de griji și neajunsuri, când recunoaștem cât e de greu să găsești o compătimire adevărată, și, numai când vedem cât de puțini sunt acei ce ne iubesc cu adevărat și se îngrijesc de noi, numai atunci mai pomenim de mama pe care am pierdut-o.

Următoarea istorisire dintr'o veche baladă franceză ne ilustrează în chip minunat iubirea pe care o poartă în inimă o mamă pentru copilul ei, oricât de rău și abătut ar fi el:

Se spune că a fost cândva un băiat sărman, care iubea o fată ce nu-l iubea pe el. Fata îi spuse: *„Adu-mi îndată inima mamei tale pentru cățelușul meu"*. El merse, își ucise mama și porni să aducă fetei inima mamei sale, așa cum îi poruncise. Dar grăbindu-se, se împiedecă și căzu cu inima mamei la pământ, înainte de a ajunge la țintă și, în timp ce sărmana inimă zăcea în țărână, dânsul o auzi întrebându-l cu blândețe: *„N'ai pățit nimic, copilul meu?"*

Iubite Cetitor! Iubite tânăr sau tânără! Dacă ai o mamă, atunci...... iubește-ti mama...... respectă-o! In vieață poți avea mulți prieteni, dar numai o singură mamă. Iubește-o din toată inima. Sărută-i obrajii brăzdați de grijile purtate pentru tine; respectă-i încărunțitele bătrâneți; ține cele de muncă înăsprite-i mâini în mâinile tale, privește-o cu seninătate în ochi și spune-i că o iubești. Așterne-i calea cu florile gingășiei și ale venerației, ca s'o faci fericită acum cât timp mai este în vieață. Nu aștepta să-i arăți toată iubirea, recunoștința și respectul, numai când va fi venit timpul să sapi cuvintele *„mamă"* pe vreo piatră de marmoră prețioasă. Nu aștepta timpul când va trebui să-i presari mormântul cu buchete de flori și coroane, ci fă-i plăcere și bucurie acum cât mai trăiește. Fă să-i tresalte inima de bucurie acum, măcar numai cu o parte din iubirea și respectul pe cari ai vrea să i le arăți după moarte. Gândește-te, ce ți-ar fi fost vieața în copilăria ta, dacă mama ta te-ar fi tratat așa cum o tratezi tu astăzi la bătrânețele sale. Adu-ți aminte de dânsa cât mai e vreme, cât mai e încă în vieață. Du-te și pune-i brațele tale în jurul staturei sale gârbovite, sărută-i gura pălită de vremuri, cu o sărutare în adevăr sinceră. Spune-i din toată inima și cu toată căldura că e cea mai bună mamă din lume, și că așa cum ești și cât ești, toată ființa ta o datorești ei. Atunci, sufletul ei va tresălta de bucurie, lumea se va însenina iarăși în ochii ei, vieața-i va străluci ca un soare și va vedea că străduințele ei zeloase și iubitoare pentru creșterea ta, n'au fost zadarnice.............

Dar, iubite Cetitor, dacă iubirea unei mame față de copilul său este atât de mare, cu cât mai mare este iubirea lui Dumnezeu față de omul păcătos?! Iubirea lui Dumnezeu urmărește cu dor pe cel despărțit de Domnul, și nu lasă niciun mijloc neîncercat, ca să-l aducă înapoi la casa părintească. Aceeași siguranță despre iubirea lui Dumnezeu mișcă și pe păcătos și-l trage înapoi spre Dumnezeu. *„Nu vezi tu, că bunătatea lui Dumnezeu te duce la pocăință?"* Bunătatea și mila lui Dumnezeu înconjoară ca un lanț de aur pe orice suflet primejduit. Domnul zice: *„Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea"*. Rom. 2, 4; Ier. 31, 3.

Cine încearcă să trăiască despărțit de Dumnezeu, își pierde anii cei mai prețioși; căutându-și fericirea în uitarea de Dumnezeu, risipește forțele minții, ale inimii și ale sufletului, și se ruinează pentru veșncie.

Nu cumva și tu, iubite Cetitor, ai pornit pe o cale aleasă de poftele tale? Nu cumva și tu te-ai depărtat de Dumnezeu? Nu cumva te afli și tu undeva singuratic și părăsit? Iată, glasul care de atâta vreme vorbește inimii tale, dar de care n'ai vrut încă să asculți, îți spune clar și lămurit: *„Scoală-te și pleacă, căci aici nu este odihnă pentru tine: căci din pricina pângăririi, vor fi dureri puternice"*. Vino înapoi acasă, la Tatăl tău. El te chiamă și zice: *„Intoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat"*.

Prin păcat, tu te-ai înstrăinat de Dumnezeu. Tu ai părăsit casa părintească, ai desonorat pe Dumnezeu, prin păcatele tale, prin învârtoșarea inimii tale, prin necredința ta, prin nelegiuirea ta.

Ți-ai aruncat tu vreodată privirea cu atenție în Cartea lui Dumnezeu?! Toată Sfânta Scriptură este istoria iubirii nemărginite și nestrămutate a lui Dumnezeu, descoperită în Isus Hristos. *„Dar Dumnezeu Iși arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. .... El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. .... Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat vieața pentru noi"*.

In Sfânta Scriptură avem Cuvântul lui Dumnezeu și portretul vorbitor al Fiului lui Dumnezeu, cu duioasele cuvinte: „TOT TE MAI IUBESC!" Oare, ai recunoscut tu în Isus Hristos, *Chipul lui Dumnezeu?* Ai recunoscut tu în El pe *Mântuitorul tău?*

Glasul duios al lui Dumnezeu, mereu face apel la conștiința ta, mereu te strigă pe nume ca să vii înapoi la casa părintească. Lasă deci iubirea lui Dumnezeu să sdrobească toată învârtoșarea ta, să topească ghiața inimii tale! Nimic să nu-ți stea în drum, iubite Cetitor; întoarce-te în umilință la Tatăl tău ceresc, care te așteaptă cu brațele deschise. El TOT TE MAI IUBEȘTE!

David M. Făurescu

 Singurul mijloc de a scăpa de omul cel vechiu e de a-l lăsa să moară de foame

O poveste minunată

Astăzi am să vă spun o poveste pe care o bunică din Iudea o va fi povestit nepoților ei cu mulți, foarte mulți ani în urmă. Să vă gândiți și să ghiciți unde este povestită această istorioară și care este numele mai marelui despre care e vorba.

Și iată cam în ce fel va fi povestit bunica nepoților ei cu păr bălai, adunați în jurul ei și ascultând nemișcați:

„E mult de atunci, dar cu toate acestea parcă-i ieri. Mi-aduc aminte foarte bine! Era pe vremea când bunicul vostru,......, era unul dintre mai marii sinagogii, iar mămica voastră era o fetiță frumoasă și sglobie. Să fi tot avut doisprezece ani. O iubeam toți ca pe ochii din cap. Până și slugile noastre nu mai puteau de dragul ei.

„Dar într'o zi nu știu ce s'a întâmplat. Fetița noastră n'a mai putut mânca, și avea mari fierbințeli. Am dus-o la pat, și am trimis în grabă după doctor. Toate sforțările noastre rămâneau zadarnice. Am chemat pe toți doctorii, dar niciunul nu se pricepea să spună ce are și ce să facă spre a-i alina durerile.

„Biata fetiță! Cum se svârcolea și țipa de durere! Uneori părea că nu ne mai recunoaște când vream s'o mângâiem. Nu știam ce să mai facem. Ni se sfâșia inima de durere când o vedeam chinuindu-se.

„Cum stam așa de veghe la căpătâiul scumpei mele fetițe, ceas după ceas, mi-am adus aminte că am auzit pe unii dintre robii noștri vorbind în șoaptă între ei despre lucrurile minunate pe cari le făcuse un învățător cu numele Isus, cum adică vindecase orbi, ologi, și tot felul de suferințe.

„Eu văzusem pe Isus, Marele Invățător. De multe ori fusese în sinagoga noastră și ne lămurise Scripturile. Mi se părea că trebue să fie un om foarte cum se cade, pentrucă făcea numai bine și fața Sa exprima o iubire adâncă față de oricine. Se deosebea mult de unii dintre învățătorii noștri!

„Am chemat pe unul dintre robi și l-am rugat să-mi povestească și mie ceva despre lucrurile minunate, săvârșite de Isus. El a făcut aceasta cu multă bucurie, pentrucă iubea pe Isus și Ii urma învățăturile. După ce l-am ascultat, am simțit în inima mea convingerea că Isus poate să vindece și pe scumpa mea fiică. Am rugat numaidecât pe bunicul vostru să meargă să caute pe Isus și să-l aducă la patul ei de suferință.

„Luând pe unul dintre robi cu el, bunicul vostru,...., s'a dus să caute pe Isus. Dar n'a trecut mult după plecarea lui și, în timp ce ședeam la căpătâiul odorului meu, ea și-a deschis ochii albaștri ca azurul, și apoi i-a închis iarăși, spre a nu-i mai deschide. Firul vieții ei se rupsese. Orice ajutor omenesc era de prisos.

„Cu inima sfâșiată de durere, am chemat în grabă pe un rob și l-am trimis după stăpână-său, bunicul vostru...., să-i spună să nu mai supere pe Isus, căci fetița a murit.

„Rudele și prietenii noștri au intrat înlăuntru și au început să se jelească. Plângeau toți în toate părțile. Eu nu mai știam nimic. Deodată bunicul vostru a intrat în casă, s'a îndreptat spre mine și m'a apucat de mână. Când mi-am ridicat privirile, am recunoscut pe Isus în persoana care-l însoțea.

„Nu știu cum s'a făcut, dar n'am mai putut plânge. Inima mi s'a liniștit în piept, fiind cuprinsă de un simțământ de nădejde. Privirea lui Isus era așa de iubitoare, că nu mi-aș mai fi luat ochii dela El. Ochii Săi erau plini de iubire și compătimire. Un fior de bucurie mi-a trecut prin inimă când am auzit glasul Lui zicându-mi: ‚De ce plângi? Fetița n'a murit, ci doarme!'

„Când au auzit aceste cuvinte, unii dintre cunoscuții și prietenii noștri au început să râdă, și ziceau: ‚O! nu, ea n'a mai dat semne de vieață de câteva ore. A murit, cu siguranță!'

„Isus S'a întors spre ei și le-a poruncit să iasă afară.

„Dintre toți cei de față n'au mai rămas înlăuntru decât trei din ucenicii Săi,......, și.., cari stau înapoia Lui. Aveau niște fețe așa de iubitoare și erau așa cuprinși de întristare pentru durerea mea de mamă! Cu toate acestea ochii lor exprimau o solie de nădejde. Eram cuprinsă de uimire și parcă

(Urmare la pag. 10)

Ecouri

Cele șase războaie pe cari le-a dus Statele-Unite dela organizarea lor ca stat și până astăzi, au costat-o pe aceasta aproximativ 28.000.000.000 dolari.

***

In timpul războiului chino-japonez când orașul Shanghai era răscolit de bombe și niciun telefon nu funcționa, oamenii de afaceri transmiteau mesagii importante înlăuntrul orașului și în afară cu ajutorul porumbeilor.

***

Unul dintre cei mai cunoscuți aviatori din partea de apus a Statelor-Unite este John Graves, un pilot de linie, care are o poreclă specială, ce i-a fost dată de Indienii Navaho din Noul Mexico. Ei îl numesc „Fasolea sburătoare" pentru motivul că el a sburat peste un grup dintre ei când se găseau înzăpeziți cu câtiva ani mai înainte, și le-a aruncat alimente.

***

Haile Selassie, fostul împărat al Abisiniei, deși nu se mai luptă cu trupele italiene prin munții și văile imperiului său, se luptă acum cu sărăcia la Bath, în Anglia. Aceasta, ca și dușmanul de mai înainte, dovedește o netă superioritate, și a determinat pe împărat să-și vândă palatul. El intenționează să se mute la Londra, în primul rând, pentru motive de economie, și în al doilea rând pentru a fi în strânsă legătură cu afacerile politice.

***

Cel mai mare meteor din lume se află în Africa de sud-vest. El are o compoziție de nikel și fier, având între cincizeci și șaptezeci de tone greutate.

***

Din 1931 și până astăzi Japonia a luat peste 1.600.000 kilometri patrați din suprafața de 9.650.000 de kilometri patrați a Chinei.

***

In Evul Mediu era obiceiul în unele ținuturi ca și animalele și chiar insectele să fie făcute răspunzătoare de faptele lor rele. Ca rezultat, istoria ne descopere cazuri când insectele vinovate erau citate în fața tribunalului cu toate formalitățile legale cuvenite. Așa s'a întâmplat, de pildă, cu țânțarii din Mainz în secolul al treisprezecilea. Evident, pe atunci țânțarii aveau aceleași apucături ca și astăzi, și au fost aduși în fața tribunalului ca să fie pedepsiți. Ințeleptul judecător a făcut tot ce i-a stat în putință ca judecarea lor să fie cât se poate de dreaptă, și din pricină că erau prea mici și nevârstnici, le-a rânduit un curator și un sfătuitor, cari să-i reprezinte. Acești domni au pledat cât au putut mai bine în favoarea lor, și sentința a fost ca insectele vinovate să fie izgonite într'o anumită regiune rezervată lor, unde să poată trăi fără să mai supere pe vecinii lor. Cât își vor fi respectat țânțarii partea lor de tocmeală, istoria nu mai spune.

***

Țara Chile este de douăzeci și cinci de ori mai lungă decât lată.

***

Timp de douăzeci și cinci de ani Hristosul Anzilor — o statue colosală făcută din gloanțe și ghiulele topite după sugestia unui grup de femei iubitoare de pace — a stat cu un braț întins peste hotarul dintre Chile și Argentina, ca un simbol al păcii eterne care se nădăjduește că va domni între cele două țări. Mai înainte aceste țări se dușmăneau de moarte.

***

Șasezeci de națiuni — cel mai impresionant număr care a participat vreodată la o expoziție internațională — și-au exprimat deja intențiile lor de a lua parte la Expoziția mondială din New York, plănuită pentru anul 1939.

***

(Urmare dela pag. 12)

Mai târziu, la Oberon, un spion l-a denunțat, și a fost arestat. Spionul și-a cerut apoi răsplata, dar nu i-a fost dată. El a fost chiar blestemat de slujbașul căruia i-a făcut denunțul. Pentru câtva timp Brousson a fost ținut ca prizonier în castelul Foix. Mai târziu a fost dus la Montpellier și trecut printr'o așa numită încercare. Cu toate că recunoștea că a predicat împotriva decretului regelui, el nu vroia să trădeze pe aceia cu cari conlucrase.

Baville, care era judecător, a condamnat pe acest om al lui Dumnezeu să fie tras pe roată și apoi să fie executat. Aceasta însemna că brațele și toate oasele sale să fie sfărîmate în cel puțin opt bucăți, și apoi să fie omorît, — dacă mai trăia după o astfel de durere. I s'a propus să-și lase credința ca să-și scape vieața. Dar el a rămas statornic. Cel puțin douăzeci de mii de oameni au fost de față la executarea lui, în Noembrie, 1698. Brousson, îmbrăcat în haine de predicator, mergea rugându-se, spre locul de execuție între două șiruri de soldați cu baionetele la arme.

Judecătorii s'au arătat miloși față de el schimbându-i sentința — să fie adică mai întâi ștrangulat și apoi tras pe roată.

Știind că mulți dintre prietenii săi trebue să fie de față, și pentrucă iubea pe oameni din tot sufletul, a încercat să rostească vreo câteva cuvinte mulțimii adunate. Dar totul fusese aranjat mai dinainte ca să nu spună niciun cuvânt. Se temeau că aceasta ar aduce un câștig cauzei pe care el o reprezenta. Când și-a deschis gura să vorbească, sunetul tobelor au umplut văzduhul, și au continuat până când glasul i s'a stins sub strânsoarea ștreangului.

Și astfel un om care și-a închinat vieața numai în slujba adevărului, aducând nădejde în sufletele obidite, întorcând pe mulți de pe calea vițiilor și crimelor, a murit de moartea criminalilor. Aceștia sunt eroii de cari lumea aceasta nu este vrednică.

R. H.

Cetiți și răspândiți

Amicul Tinerimii

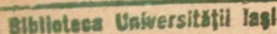
Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 4/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E." București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Edit. și Tip. „C. E." Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116. București IV.

Cenzurat de Corpul II Armată, București.

Biblioteca Universității Iași

— Este foarte greu să nu ai la masă decât supă, când alţii au atâtea bunătăţi! murmura Georgel când sta la masă cu o farfurie înainte-i. Este foarte greu să te scoli cu noaptea în cap pe vremea asta rece şi să lucrezi întruna toată ziua, în timp ce alţii pot să se joace în loc să lucreze. E foarte greu să fii silit să mergi pe jos prin zăpadă, în timp ce alţii aleargă pe bicicletă sau cu automobilul!

— E o mare binecuvântare, zise bunica sa îmbrăcându-şi flanela, să ai mâncare, când atâţia alţii mor de foame! E o mare binecuvântare să poţi intra iarna într'o cameră caldă în timp ce alţii sunt fără adăpost! E o mare binecuvântare să vezi, să auzi şi să ai destule puteri ca să-ţi faci lucrul de fiece zi, pe când alţii sunt orbi, surzi şi bolnavi!

— Ei, ce? mamă mare, d-ta îţi închipui că nimic nu e greu pentru mine, zise băiatul pe un ton cam supărat.

— Nu, Georgel; dar mai e ceva ceea ce găsesc că e foarte greu.

— Ce anume? întrebă Georgel, crezând că în sfârşit bunica sa a găsit încă vreun motiv pe lângă celelalte găsite de el, ca să murmure.

— Ei bine, dragul meu, eu cred că inima e tot ce poate fi mai greu atunci când nu e recunoscătoare pentru atâtea binecuvântări.

***

Hickman, e numele unui criminal de rând, despre care poate n'am auzit niciodată, şi n'ar fi niciun motiv care să îndreptăţească pomenirea lui aci. Cu toate acestea, declaraţia pe care a făcut-o cu câteva clipe înainte de a fi executat, merită să fie pomenită: „Dacă vreţi să ştiţi pentru ce am ucis pe Marion Parker, cetiţi primul capitol din epistola către Romani". Capitolul acesta descrie grozăviile pe cari le săvârşesc oamenii când tăgăduesc pe Dumnezeu. Apoi el a mai adăugat: „Pe vremea când eram elev la liceu, eram pasionat după teoria evoluţiei şi ateism, şi tăgăduiam credinţa creştină. Asta m'a condus la cele mai grave rătăciri şi în cele din urmă la crimă".

***

Un mare senior necredincios auzea deseori vorbindu-se despre unul din ţăranii săi, foarte sărac, dar care era foarte vestit prin marea sa cunoştinţă din Biblie şi prin priceperea cu care răspundea la tot felul de întrebări. Intâlnindu-l într'una din zile, prinţul îl întrebă:

— Ia ascultă amice, aud vorbindu-se că tu cunoşti Biblia din scoarţă până'n scoarţă, şi aş vrea să aflu şi eu un lucru dela tine: Cam câţi metri de ştofă ar trebui lui Dumnezeu ca să-Şi facă un costum de haine, pentrucă profeţii spun că El umple cerurile şi pământul?

Ţăranul se gândi o clipă, cu fruntea plecată, apoi răspunse foarte respectuos:

— Eu cred, Excelenţă, că patru metri ar fi deajuns; în orice caz, din cinci metri ar mai şi rămâne ceva!

— Cum? ce spui? strigă prinţul surprins; nu cumva vrei să mă faci să cred că ai găsit în Biblie aşa ceva?

— Iertaţi-mă, Excelenţă, dar aşa stau lucrurile. Cunoaşteţi cuvântul acesta al lui Hristos: „Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut"? Eu cred că patru sau cinci metri de ştofă ar fi deajuns ca să îmbraci pe un sărac!

Incântat de răspunsul acesta, prinţul ordonă ca în fiecare an să se ia din caseta sa particulară suma necesară pentru cumpărarea unui costum nou spiritualului ţăran.

***

Să luăm seama să nu simpatizăm (fie la bucurie, fie la durere) numai cu cuvinte atunci când s'ar putea face ceva practic.

Intr'o zi citeam despre o fetiţă pe care mama ei o dusese la culcare şi care se plângea că îi este frig.

— Las' că asta n'are să ţină mult, zise mama. Gândeşte-te la îngerul cel bun care este alături de tine şi acesta te va încălzi.

Copila rămase tăcută şi mama se depărtă încetişor, dar înainte de a ajunge la uşă, auzi o voce slabă:

— O, mămicule, dacă nu te superi, aş dori mai bine un ceaiu în loc de înger.

Câţi nu sunt în lumea aceasta, cari ar prefera „ceaiul" cald al simpatiei practice, adică puţină iubire creştină în acţiune, în locul multor teorii şi discursuri!

***

O fată sărmană întreţinea pe mama şi pe fraţii săi, dând lecţii de piano. Intr'o zi, împinsă de mizerie, ea anunţă în jurnale că va da un concert; acolo spunea despre sine că este eleva lui Liszt, marele profesor. In ziua concertului, Liszt sosi în acel oraş. Fără să ştie ceva, el trase la hotelul unde trebuia să se dea concertul. Inspăimântată, tânăra fată se hotărăşte să meargă la marele profesor pentru a-i mărturisi totul. „Sărmană copilă, eu te iert".

Apoi îi ceru să se aşeze la pian şi să cânte ce voia să pună în programul serii aceleia. El ascultă, o făcu atentă asupra câtorva greşeli, şi adăugă: „Acum poţi să spui, că eşti eleva mea, şi chiar poţi să spui, că venerabilul Liszt va cânta ultima bucată". E uşor de înţeles, care a fost rezultatul.

O tu, care porţi numele lui Hristos, numindu-te creştin, eşti tu cu adevărat şcolarul Lui? Mergi şi spune-i Lui tot; El te va ierta şi va pune nume'e Său în programul vieţii tale.

Coperta: *Din frumuseţile Bucegilor, Urlătoarea*

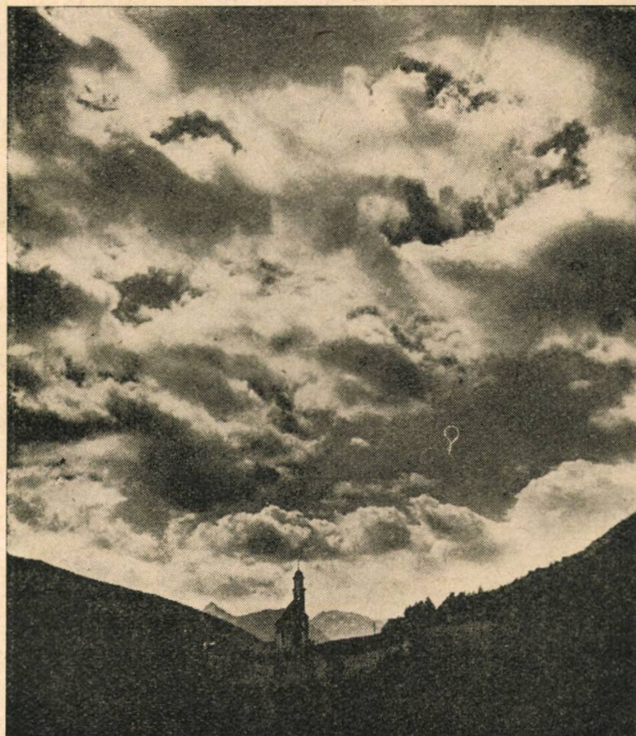
Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Strângeți comori

Ce câmp de cugetare pot găsi tinerii când cercetează cuvântul lui Dumnezeu! Mintea poate să pătrundă din ce în ce mai adânc cu cercetarea ei, câştigând putere din orice sforțare făcută pentru înțelegerea adevărului; şi încă mai rămâne dincolo de aceasta, nemărginitul.

Aceia cari spun că iubesc pe Dumnezeu şi că respectă lucrurile sfinte, şi cu toate acestea îngădue minții lor să se coboare la lucrurile superficiale şi ireale, se aşează pe terenul lui Satana şi fac lucrarea lui. Dacă tinerii ar studia măreţele lucrări ale lui Dumnezeu în natură, şi maiestatea şi puterea Sa aşa cum sunt descoperite în Cuvântul Său, ei ar ieşi din orice efort ca acesta cu puterile înviorate şi înnobilate. Ar primi o putere care nu e întinată de îngâmfare. Printr'o îndelungată privire a minunilor puterii divine, mintea va învăța cea mai grea dar şi cea mai folositoare dintre toate învățăturile, anume că înțelepciunea omenească, dacă nu e în legătură cu Cel Nemărginit şi sfințită prin harul lui Hristos, este nebunie.

Orizont întunecat

Lucrarea de mijlocire a lui Hristos

Lucrarea scumpului Fiu al lui Dumnezeu prin care a încercat să lege pe cel creat cu Cel Necreat, pe cel mărginit cu Cel Nemărginit, în însăşi persoana Sa dumnezeiască, este un subiect care ar putea prea bine să umple cugetarea noastră o vieață întreagă. Această lucrare a lui Hristos avea să întărească ființele altor lumi în nevinovăția şi credincioşia lor, precum şi să mântuiască pe cei pierduți şi muritori din această lume. El deschise o cale pentru cei neascultători să se întoarcă la supunerea lor față de Dumnezeu, în timp ce prin acelaşi act El puse un zid de apărare în jurul acelora cari erau deja curați, ca nu cumva să ajungă mânjiți.

Când ne bucurăm că mai sunt lumi cari n'au căzut niciodată, aceste lumi aduc laudă, slavă şi cinste lui Isus Hristos pentru planul de răscumpărare spre a salva pe fiii căzuți ai lui Adam, precum şi spre a-i întări pe ei în starea şi caracterul lor de curățire. Brațul care ridică familia omenească din ruina pe care Satana o adusese asupra omenirii prin ispitele sale, este brațul care păzi pe locuitorii celorlalte lumi de păcat. Orice lume din tot necuprinsul stă sub grija şi sprijinul Tatălui şi Fiului; această grijă este dovedită neîntrerupt şi pentru omenirea căzută. Hristos mijloceşte pentru om, iar rânduiala lumilor nevăzute este păstrată tot prin mijlocirea Lui. Oare nu sunt aceste teme de o măreție şi de o însemnătate îndestulătoare ca să preocupe gândurile noastre şi să trezească recunoştința şi adorația noastră față de Dumnezeu?

Creşterea puterii minții

Deschideți Biblia în fața tinerilor noştri, atrageți-le luarea aminte la comorile ei ascunse, învățați-i să caute giuvaerurile ade-

vărului cuprinse în ea, şi ei vor câştiga o putere de pătrundere a minţii, aşa cum n'ar putea să dea studierea a tot ceea ce cuprinde filosofia. Marile subiecte cu cari se ocupă Biblia, simplitatea sublimă a expresiilor ei inspirate, temele alese pe cari le aduce minţii, lumina clară şi pătrunzătoare dela tronul lui Dumnezeu, care luminează priceperea, vor face să crească puterea minţii într'o măsură, ce de abia poate să fie înţeleasă, şi niciodată pe deplin explicată.

Biblia prezintă pentru imaginaţie un câmp nemărginit, cu atât mai înalt şi mai înnobilator de caracter faţă de lucrările puţin temeinice ale minţilor nesfinţite, cu cât sunt de sus cerurile faţă de pământ. Istoria inspirată a neamului omenesc este pusă în mâinile oricărui om. Toţi pot să înceapă acum cercetările lor. Ei pot ajunge să cunoască de-aproape pe primii noştri părinţi, când şedeau în Eden, în nevinovăţie sfântă, bucurându-se de comuniunea cu Dumnezeu şi cu îngerii fără de păcat. Ei pot să urmărească pătrunderea păcatului şi urmările lui asupra neamului omenesc, şi să urmeze pas cu pas în jos pe linia trasă de istoria sfântă, aşa cum ea raportează neascultarea şi nepocăinţa omului şi dreapta răsplătire a păcatului.

Cea mai aleasă cultură

Cetitorul poate să vorbească cu patriarhii şi cu profeţii; poate face să-i treacă pe dinaintea ochilor scenele cele mai inspiratoare; poate vedea pe Hristos, care era Regele cerului, una cu Dumnezeu, coborându-Se în mijlocul omenirii, şi aducând la îndeplinire planul de mântuire, sfărâmând lanţurile cu cari Satana legase pe om, şi dând omului posibilitatea să-şi recâştige bărbăţia sa dumnezeiască. Hristos luând asupra Sa firea omenească, rămânând la starea de om timp de treizeci de ani, şi apoi făcând din sufletul Său o jertfă pentru păcat, pentru ca omul să nu fie lăsat să piară, este un subiect demn de cea mai adâncă cugetare şi de cel mai adâncit studiu......

Lăsaţi mintea să apuce adevărurile uimitoare ale descoperirii, şi nu va fi niciodată mulţumită să-şi folosească puterile cu teme uşuratice; ea se va întoarce cu desgust dela literatura ordinară şi plăcerile nebuneşti cari demoralizează tineretul zilelor noastre. Aceia cari au convorbit cu poeţii şi înţelepţii Bibliei, şi ale căror suflete au fost înflăcărate de faptele măreţe ale eroilor credinţei, vor ieşi de pe câmpurile bogate de cugetare cu mult mai curaţi cu inima şi mai înnălţaţi cu mintea, decât dacă s'ar fi ocupat cu studierea celor mai celebri autori lumeşti, sau cu admirarea isprăvilor glorioase ale Faraonilor, Irozilor şi Cezarilor lumii.

Puterile tinerilor dormitează prea adesea din pricină că ei nu fac temerea de Dumnezeu începutul înţelepciunii. Domnul dădu lui Daniel înţelepciune şi cunoştinţă, din pricină că el nu s'a lăsat să fie influenţat de vreo putere protivnică principiilor sale religioase. Motivul pentru care avem aşa de puţini bărbaţi de principii, de statornicie şi de valoare, este că ei se gândesc să ajungă mari fără să fie în legătură cu cerul.

Fiii oamenilor nu se tem, nu iubesc şi nu cinstesc pe Dumnezeu. Religia nu este trăită aşa cum se pretinde. Domnul poate să facă numai puţin pentru om, din pricină că acesta este aşa de uşor predispus înălţării de sine, şi aşa

de gata să se creadă grozav. Dumnezeu ar vrea să mărească talentele noastre, şi noi trebue să ne folosim de orice privilegiu spre a creşte, a cultiva şi întări priceperea. Omul a fost născut pentru o vieaţă mai aleasă, mai nobilă, decât aceea pe care o duce. Timpul existenţei noastre pieritoare este pregătitor pentru vieaţa care ţine cât vieaţa lui Dumnezeu.

Biblia — cel mai mare învăţător al omenirii

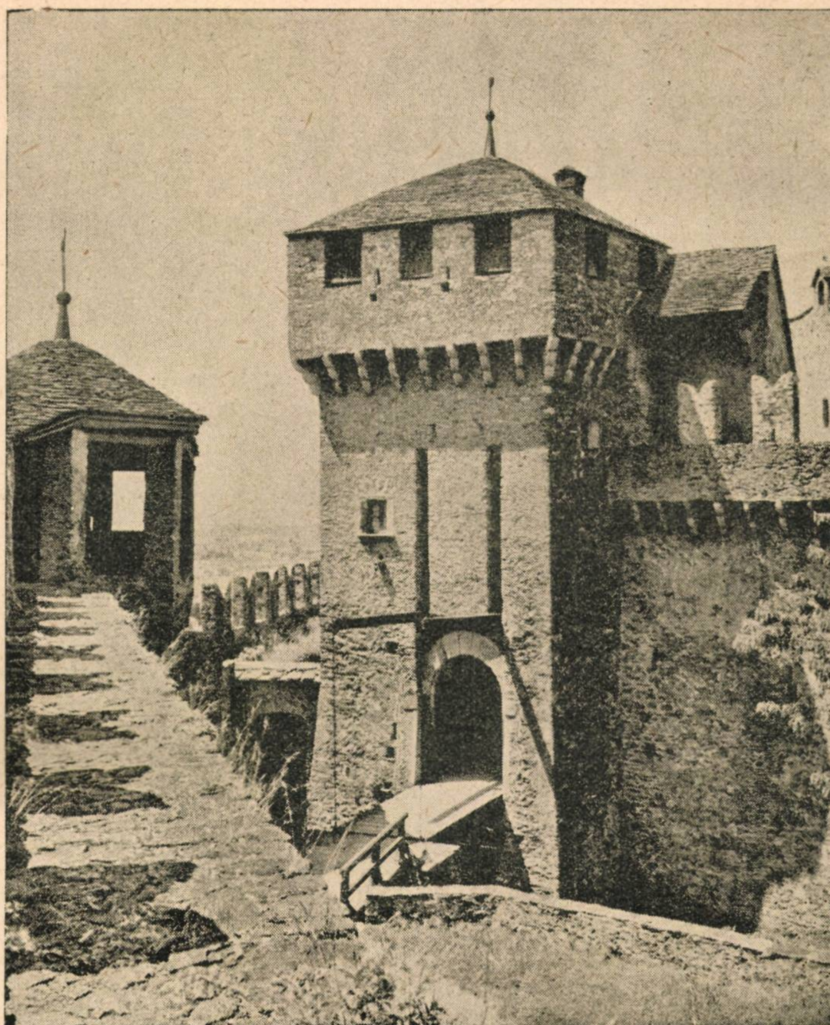
Ce subiecte sunt prezentate în Sfintele Scripturi asupra cărora să stăruiască mintea! Unde se pot găsi teme mai înalte de admirat? Unde mai sunt teme aşa de atrăgătoare? Cum s'ar putea asemăna în măreţie şi mister toate cercetările ştiinţei omeneşti cu ştiinţa Bibliei? Unde mai este ceva care să apeleze atât de mult la puterea minţii la o adâncă şi serioasă cugetare?

Dacă o lăsăm să ne vorbească, Biblia ne va învăţa ceea ce nimic altceva nu ne poate învăţa. Dar vai! se stărue asupra oricărui alt lucru afară de Cuvântul lui Dumnezeu. Literatură fără valoare, poveşti închipuite, sunt înghiţite cu poftă, în timp ce Biblia, cu toate comorile ei de adevăruri sfinte, stă neluată în seamă pe mesele noastre. Cuvântul Sfânt, dacă este făcut regulă de vieaţă, va curăţi, va înălţa şi va sfinţi. El este glasul lui Dumnezeu care vorbeşte omului. Vom lua noi seama la el?

„Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate". Ingerii stau alături de cercetătorii Scripturilor, spre a le impresiona şi lumina mintea. Porunca lui Hristos ne vine cu aceeaşi putere astăzi ca şi atunci când a fost rostită faţă de cei dintâi ucenici, acum optsprezece veacuri: „Cercetaţi Scripturile, pentrucă socotiţi că în ele aveţi vieaţă veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine".

E. G. White

Când mă veţi vedea

Ca şi cetăţuile, inimile noastre trebue să fie întărite spre a putea respinge orice influenţă rea.

Se ştie câtă influenţă are gândirea asupra acţunilor noastre. Cineva a zis pe bună dreptate:

„Semănaţi un gând, veţi recolta o faptă,

„Semănaţi o faptă, veţi recolta o deprindere,

„Semănaţi o deprindere, veţi recolta un caracter,

„Semănaţi un caracter, veţi recolta un destin".

Şi cu toate acestea, cât de puţină impotranţă se dă cultivării gândirii! Dacă este adevărat că gândirea determină destinul, de ce nu suntem convinşi de nevoia unei atente supravegheri a spiritului?

Gândirea, a zis Pascal, este vieaţa lăuntrică. Dar această vieaţă lăuntrică se manifestă mai curând sau mai târziu, în vieaţa exterioară, activă. Lumea caută să afle astăzi cauzele unei nelinişti generale. Pentru ce se poartă oamenii într'un mod atât de egoist, atât de barbar chiar? Oamenii încearcă să arunce vina pe împrejurări şi pe evenimente, dar adevărata cauză a răului nu stă în faptele însăşi, ci în mobilul lor, în ceea ce determină faptele.

Ce determină actul iniţial? Iată întrebarea ce se pune. Sau cu alte cuvinte: cum gândesc oamenii astăzi? Cari sunt convingerile după cari se conduc şi cei slabi şi cei puternici, cei dintâi în acţiunile lor conştiente şi cei din urmă în pasiunile lor?

Dacă cineva a făcut un rău, a ajuns aci din pricină că cugetul lui a fost rău. Acţiunea este totdeauna efectul unei convingeri. Dacă convingerea este falsă şi rea, ea va conduce în mod inevitabil şi sigur la o greşeală şi la o faptă rea.

Trebue să avem, deci, convingeri drepte, cumpănite, şi mai ales convingeri încercate. Cel care lasă formarea convingerilor sale la voia întâmplării fără control îndeajuns, va acumula în vieaţa sa un dinamism pe care greutăţile îl vor surprinde într'o zi, ziua când gândurile rele născute din convingeri adânci, din cari şi-a format deprinderi rele, îl vor strânge în legături, cari, omeneşte vorbind, nu vor putea fi distruse.

Lucrul acesta a fost înţeles foarte bine de dramaturgul norvegian Ibsen. O scenă din opera sa **Peer Gynt,** ni-l arată pe erou care-şi petrecuse tinereţea în scandaluri şi hoinăreală, în faţa unui obstacol misterios şi invizibil. Inainte, înapoi şi din toate părţile el se lovea de acest zid de fier, în timp ce un întunerec greu îl înconjura. In cele din urmă, sleit de puteri, desnădăjduit şi cuprins de mare teamă, începu să strige: „O zidule, cine eşti tu?" Şi zidul răspunse: „Peer Gynt, eu sunt tu însuţi".

Dacă nu intervine o forţă supranaturală, care să sfărâme această cuşcă, omul va cădea strivit sub povara propriilor lui deprinderi. Felul cum ştim să alegem gândurile şi grija pe care o depunem în aceasta, va hotărî soarta noastră.

Aceasta poate părea multora o banalitate, dar prea puţini ţin seamă de acest adevăr. Oamenii sunt

ca oile lui Panurge. Intrebaţi-i pentru ce fac ei cutare lucru, pentru ce săvârşsc o anumită ceremonie, pentru ce repetă o anumită formulă. Aproape totdeauna tac şi dacă răspund, răspunsul lor e ridicol: „Pentrucă şi părinţii noştri au făcut la fel. — Totdeauna am făcut aşa. — Toată lumea face la fel. — Toate credinţele sunt bune". Acest ultim argument(?) este folosit mai ales de atei.

Trebue să repetăm că adevărata cauză pentru care lumea, plină de violenţă, rătăciri şi minciuni, aleargă cu paşi repezi spre nimicirea ei, este că nu mai există convingeri drepte şi puternice, bazate pe realităţi, altele decât ideile deşarte ale unei ştiinţe materialiste şi prea omenească; că actele vitale ale vieţii individuale, precum şi actele vieţii colective, nu mai sunt determinate de o credinţă nesdruncinată şi încercată.

In lanul de porumb

Din cauză că oamenii aveau o concepţie falsă despre Dumnezeu, s'au dedat la cele mai grave fapte de barbarie. Gândiţi-vă la diabolicele născociri ale Inchiziţiei. Se poate că cei mai mulţi dintre inchizitori erau sinceri în credinţa şi în convingerile lor. Dar aceste convingeri erau greşite, ceea ce îi făcea foarte periculoşi. Inchizitorii credeau în Dumnezeul infernului, în chinul veşnic al sufletelor celor necredincioşi în focul care nu se stinge.

Ori, ei judecau foarte simplu, dar după o logică foarte sănătoasă şi trebue s'o spunem din punctul lor de vedere, pătrunşi de o adâncă milă. Acest frate rătăcit, dat pe mâna tribunalului lor „de providenţa divină" nu trebue mântuit cu orice preţ pentru veşnicie? Şi dacă pentru a ajunge la rezultatul acesta, e nevoie de torturarea „corpului demn de dispreţ" spre a asigura mântuirea „sufletului nemuritor", atunci la ce nu se poate recurge? Nu ne spune apostolul Pavel că el crede că suferinţele de acum nu se pot compara cu slava viitoare? Şi iată cam cum s'ar explica contrazicerea aparentă; crucea înălţată înaintea unui rug.

Domnul Hristos cunoştea marea influnţă a convingerii religioase asupra vieţii. El ştia că e imposibil ca cineva să ducă o vieaţă corectă fără o înţelegere exactă a Adevărului. Vinovaţi, foarte vinovaţi sunt aceia cari cred că ar putea să primească din Adevăr numai ceea ce le convine şi să trateze ca fără importanţă ceea ce nu le convine. Le va fi cu neputinţă să ducă o vieaţă curată şi plăcută lui Dumnezeu. Ba ceva mai mult, exemplul lor va avea urmări neplăcute asupra celor slabi cari-i privesc.

Se povesteşte că în Elveţia o mare secetă făcuse să sece apa unui râu până într'atât că albia se uscase, dând la iveală o piatră mare pe care locuitorii au putut ceti cu mare mirare aceste cuvinte enigmatice: „Când mă veţi vedea, veţi plânge". Cu mult timp înainte o secetă pustiise ţara şi decimase populaţia. O mână necunoscută săpase atunci această inscripţie dureroasă pe această piatră pe care a acoperit-o apoi apa râului. Se ştie dela sine că atunci când piatra avea să fie văzută, în ţară avea să fie jale.

Această inscripţie reprezintă foarte bine caracterul nostru, făurit zi după zi de deprinderile noastre, de faptele şi de cugetele noastre. Intr'o zi întreaga noastră vieaţă va fi readusă în faţa noastră. Noi vom vedea gândul în destinul pe care ni-l vom face. Să nu stoarcă destinul acesta lacrimi prea amare!

Pentru motivul acesta e nevoie în vieaţă de un continuu control al gândurilor, o neîntreruptă potrivire a convingerilor noastre cu Adevărul revelat, Biblia. Biblia este singura garanţie. Numai ea este sigură şi trainică; ea este o nădejde care nu înşeală. Nu trebue să primim din mâna a doua aceste adevăruri de cari poate să depindă soarta noastră veşnică. „Şi vieaţa veşnică", a zis Domnul Hristos vorbind despre Tatăl, „este să Te cunoască pe Tine". Dacă vrem să facem aceasta, e nevoie să se facă o bună cercetare, o bună verificare şi o totală întoarcere. A se întoarce la Dumnezeu, însemnează a merge cu El înainte! După cum nu există două adevăruri, tot aşa nu există nici două căi. „Este un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care e mai presus de toţi, care lucrează prin toţi şi care este în toţi". Efes. 4, 4—6.

R. B.

A da de pomană unui leneş, însemnează a-i semna un cerificat de lenevie

Cele două surioare

Iubitoarea de flori

— Ieri n'ai fost aici, zise cu glasul parfumat de blândeţe noua învăţătoare a unei şcoli de ţară, punând mâna cu gingăşie pe capul cu păr buclat al uneia din elevele ei.

Era timp de recreaţie, dar mica şcolăriţă nu ieşise împreună cu celelalte, ba nici locul nu şi-l părăsise, ci stătea adâncită într'o socoteală lungă, a cărei deslegare i se părea cu neputinţă.

La cuvintele învăţătoarei copila se roşi de tot. Faţa şi gâtul ei micuţ erau roşii — bujor, dar când ridică fruntea şi se asigură de bunătatea cu care îi vorbise, răspunse:

— Nu, domnişoară, n'am fost prezentă, dar a fost sora mea, Nelly.

— Da, mi-amintesc că ieri a fost aci o fetiţă cu numele de Nelly Soreanu, dar nu ştiam că e sora ta. De ce n'ai venit şi tu? Văd că ai tragere de inimă la carte.

— Aş fi venit cu plăcere, zise fetiţa, roşind iarăşi până în vârful urechilor, ca şi când ar fi făcut cine ştie ce păcat, apoi după câteva clipe de tăcere grea, continuă:

— Mama nu se poate lipsi de ajutorul nostru, şi de aceea facem cu schimbul. Diseară voiu arăta lui Nelly ce am învăţat astăzi, şi mâine seară îmi va arăta ea ce are să înveţe mâine. In felul acesta vom înainta. Vrem să ne facem învăţătoare ca să venim în ajutorul măicuţei. Acum dânsa e nevoită să lucreze din greu pentru noi......

Simţind că nu trebue să stărue mai departe cu întrebările, domnişoara învăţătoare se aşeză lângă fetiţă, îi arătă repede regula cu care îşi frământa mintea şi problema cea grea fu mai uşor de deslegat.

— Ai face mai bine să mergi afară şi să stai câteva clipe în aerul proaspăt; astăzi ai învăţat deja prea mult, zise învăţătoarea când fetiţa puse tăbliţa laoparte.

— Nu merg afară. S'ar putea întâmpla să-mi rup rochiţa. Am să stau la fereastră şi am să privesc la celelalte fete.

Când spuse că şi-ar putea rupe rochiţa, era ceva aşa de ciudat în vocea ei, încât atenţia învăţătoarei fu atrasă aproape fără voie asupra rochiţei. Era o rochiţă simplă, dintr'o materie înflorată, dar bine croită. Nu fusese încă niciodată spălată.

— Este o fetiţă foarte prevăzătoare şi nu vrea să dea mamei de lucru, gândi în sine învăţătoarea. Aş dori să am mai multe şcolăriţe ca ea.

In dimineaţa următoare Maria lipsi, dar surioara ei îi ocupa locul. Era ceva atrăgător în fiinţa acestor mici surori. Una era de 11 ani, iar cealaltă era cu un an şi jumătate mai mică. Domnişoara învăţătoare simţea o deosebită plăcere să le observe cu atenţie. Feţele lor erau plăcute, statura delicată, cea mai mare avea ochii căprui şi bucle castanii, iar cealaltă avea ochii albaştri ca cerul, iar buclele aurii se revărsau până peste umeri. Observă la amândouă acelaşi zel de învăţătură, şi după cum Maria rămăsese în clasă în timpul recreaţiei, tot aşa făcu şi Nelly. Când îi făcu şi ei propunerea să meargă puţin în curte la joacă, primi acelaşi răspuns ca şi dela sora ei, cu o zi mai înainte:

— S'ar putea să-mi rup rochiţa.

Acest răspuns făcu pe domnişoara învăţătoare să se uite la rochia copilei. N'a fost greu să-şi dea seama că este din aceeaşi stofă ca şi a fetiţei de ieri, dar când s'a uitat mai cu atenţie s'a încredinţat că este chiar aceeaşi rochie. Se putea observa că nu se potrivea aşa de bine pe Nelly, cum se potrivea pe Maria; îi era cam lungă. Nelly era vădit încurcată când a observat că domnişoara învăţătoare nu-şi mai ia ochii dela florile roşii presărate din belşug pe fondul alb al ştofei dn care era făcută rochia.

Această descoperire a avut puterea să mişte inima unei învăţătoare atât de bună la suflet. Ea se interesă de adresă, şi cu toate că mijloacele îi erau foarte reduse, în aceeaşi seară cumpără dela prăvălia din sat câţiva metri din aceeaşi ştofă pentru mica Nelly, şi se vorbi cu negustorul să trimeată materia la adresă fără ca donatoarea să fie cunoscută sau descoperită.

Vineri de dimineaţă, când veni la şcoală, Maria Soreanu era plină de bucurie. Işi aşeză repede cărţile pe bancă şi îndată se apropie de învăţătoare, spunându-i cu vocea înceată şi sugrumată, totuşi plină de bucurie:

Şi sălciile plâng......

— Săptămâna viitoare va veni şi sora mea, Nelly, în fiecare zi. O! sunt aşa de fericită!

— Ei, dar asta e o veste minunată! zise învăţătoarea cu o uimire voită. După cum am văzut, Nelly are mare plăcere să înveţe, şi mă bucur că are posibilitatea să vină în fiecare zi la şcoală.

Apoi continuă cu ochii luminaţi de bucurie şi cu un zâmbet în colţul buzelor:

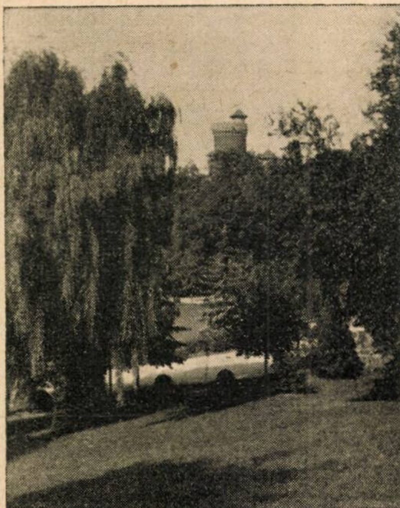
— Dar acum mămica voastră se poate lipsi de amândouă odată?

— O, da, domnişoară, poate, căci s'a întâmplat ceva neaşteptat şi e foarte bucuroasă că acum putem să venim amândouă la şcoală.

Şovăi o clipă. Parcă simţea că îi este ruşine să spună ce mai era de spus, dar inima îi era aşa de plină de fericire! Şi când un copil este fericit, este cel mai natural lucru pe lume ca să spună şi altora pricina fericirii lui, întocmai aşa cum face pasărea care-şi intonează cântecul când vede soarele strălucind. Şi spuse învăţătoarei toată povestea.

Erau singurii copii ai unei văduve sărmane, a cărei sănătate era aşa de şubredă, că de abia putea să agonisească atât cât să aibă ce mânca, ea şi cele două fiice. Nu le lăsase să meargă la şcoală toată iarna din pricina lipsei de îmbrăcăminte călduroasă. Mama făgăduise că va cumpăra fiecăreia câte o rochiţă nouă, dacă vor câştiga destui bani prin servicii mici făcute vecinilor şi la primăvară vor putea merge împreună la şcoală. Micuţele foloseau fiece ocazie ce li se înfăţişa şi fiecare bănuţ era pus la puşculiţă. Agonisese aproape destul ca să cumpere o rochiţă, când Nelly se îmbolnăvi foarte grav; şi pentrucă mama nu mai avea alţi bani la îndemână, a fost nevoie să cheltuiască din micile economii.

— Ah! îmi era atât de greu când s'a început şcoala şi Nelly nu putea veni, pentrucă nu avea rochie, zise Maria. I-am dat mamei ideea să nu merg nici eu la şcoală. Dânsa a fost de părere să merg, şi să dau lecţiile şi sorei mele seara, când viu dela şcoală. Aşa era mai bine decât deloc. Lucrurile au mers aşa vreo două săptămâni, dar Nelly se uita după mine aşa de tristă când plecam la şcoală, încât nu mă puteam simţi deloc fericită. Era pentru mine un chin. In sfârşit am găsit o cale ca să putem merge amândouă la şcoală. Am spus mamei planul meu, adică să merg o zi eu la şcoală, şi în ziua următoare să dau lui Nelly rochia ca să vină ea. Aşa am făcut săptămâna aceasta. Dar aseară, gândiţi-vă numai, aseară ne-a trimis cineva o rochie pentru Nelly, la fel cu a mea, şi acum poate să vină şi ea regulat. O, dacă aş şti cine e fiinţa aceea binefăcătoare, i-aş mulţumi în genunchi împreună cu Nelly. Dar pentrucă n'am ştiut cine este, am făcut tot ce am putut — ne-am rugat pentru persoana aceasta darnică. Şi acum, domnişoară, suntem fericite! Nu-i aşa că sunteţi şi dvs tot aşa?

— Da, sunt fericită, răspunse învăţătoarea cu un accent de hotărîre în glas.

La începutul săptămânii următoare veni la şcoală şi Nelly cu rochiţa înflorată şi cu faţa plină de bucurie. Cum intră domnişoara învăţătoare, Nelly se îndreptă spre catedră şi cu voce tare zise: „De acum voiu veni la şcoală în fiecare zi şi mă bucur nespus". Atunci învăţătoarea simţi ca nicicând înainte adâncimea cuvintelor Domnului: „Mai ferice e să dai decât să primeşti". Niciun milionar, care şi-a văzut numele slăvit prin gazete pentru cine ştie ce fapte de binefacere, cari au costat mii de lei, nu putea fi aşa de fericit, cum era darnica învăţătoare, care a sacrificat din puţinul ei pentru ca să poată cumpăra o rochiţă unei fetiţe sărmane, dornică de învăţătură.

Trad. de **Tereza Melnic**

Vedere din parcul Carol I Bucureşti

 Vom câştiga prietenia unui om, cultivând în noi însuşirile bune ale lui.

Înşelătoria sau minciuna

Biblioteca Universităţii Iaşi

Cum natura înconjurătoare se oglindeşte în luciul apei, aşa şi faptele oamenilor se oglindesc în vieaţa şi faptele celor din jurul lor. Să fim atenţi ca nu cumva influenţa vieţii noastre să aducă ruina cuiva, ci din contră fericirea.

Autorul Proverbelor zice: „Neamicul cu buzele se preface şi păstrează înşelăciunea înlăuntrul său. De-ţi vorbeşte plăcut, nu-l crede, căci şapte uri sunt în inima sa". (Prov. 26, 24. 25). In cuvântul lui Dumnezeu sunt o mulţime de mărturii cari vorbesc contra înşelătoriei. Toate aceste mărturii ne arată că înşelătoria este neplăcută înaintea ochilor lui Dumnezeu. Un înşelător poate să câştige ceva prin înşelăciune, dar odată dovedit nu numai că va avea un nume rău, dar nu va mai fi crezut nici chiar când spune şi săvârşeşte adevărul. E destul ca cineva să înşele sau să spună o minciună o singură dată, ca apoi să piardă încrederea tuturor şi să fie suspectat în tot timpul şi în tot locul. Cel ce a cultivat falsitatea în cuvintele şi acţiunile sale, făcându-şi din aceasta un obiceiu, va fi în curând evitat de semenii săi. Nu există niciun păcat pe care Sf. Scriptură să-l înfiereze cu mai multă tărie ca păcatul înşelătoriei sau al minciunii, deoarece, făptuindu-l, are urmări rele chiar în vieaţa aceasta pământească. Minciuna sau înşelătoria este temelia tuturor relelor.

Istoria lui Iacob, după ce acesta înşelă pe părintele său în scopul de a obţine binecuvântarea, ne arată că Dumnezeu nu îngăduie acest păcat şi pedepseşte cu severitate şi în acelaşi timp cu dreptate pe cel care îl săvârşeşte.

Fugind din Canaan, Iacob se duse la fratele mamei sale, Laban, căruia îi sluji şapte ani pentru Rahela. Şi aceşti şapte ani părură în ochii lui ca prea puţine zile, căci o iubea. Dar Laban, prin înşelătorie, îi dete de soţie pe Lea, cealaltă fiică mai mare decât Rahela, pe care Iacob însă nu o iubea. Câtă amărăciune n'o fi simţit Iacob în sufletul său, văzând că dragostea lui curată şi dulce pentru Rahela, e înşelată cu atâta cruzime, şi într'un chip la care el nu se aştepta!

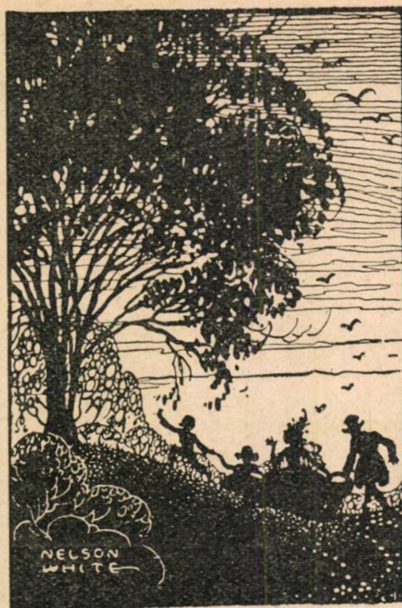
Şi mai târziu inima sa nu sângera de pe urma propriilor săi fii, cari, cum ştim, îi aduseră haina lui Iosif, cel pe care îl iubea mai mult decât pe toţi, spunându-i că a fost mâncat de o fiară sălbatică? Şi nu gemu el atâţia ani sub povara acestei înşelăciuni, pe când fiul său trăia în prosperitate ca Prim Ministru al Egiptului? Dar, după cum el se depărtă atâţia ani de casa părintească şi aceasta din cauza înşelătoriei ce săvârşise în paguba fratelui său mai mare Esau, tot astfel fiii săi, prin înşelătorie şi perfidie, depărtară dela inima sa de părinte pe cel mai drag şi cuminte copil al său.

Se naşte însă întrebarea: Pentru ce Dumnezeu făcu pe Iacob să sufere atât de mult de pe urma înşelătoriei ce săvârşise în tinereţe, când acesta se îndepărtase dela tot ce e rău şi astfel Dumnezeu l-ar fi putut ierta şi scuti de orice suferinţă şi urmare a păcatului ce săvârşise? Pentrucă Dumnezeu voia să arate lui şi tuturor generaţiunilor de după el, cât de mult urăşte El înşelătoria. Pentrucă Dumnezeu voia să-i arate că, cu toate că i-a asigurat mila şi vieaţa veşnică la a doua venire, totuşi trebue să sufere în această vieaţă pentru a ispăşi cu desăvârşire un astfel de păcat.

Era în Anglia o familie renumită prin pietatea sa, dar care totuşi era nefericită din cauza multor nenorociri ce o lovise. Faptul acesta dădea aparenţa că Providenţa se desinteresează de o asemenea familiile, care era cât se poate de credincioasă şi bună. In această privinţă se ceru şi părerea lui John Wesley. Acesta răspunse că cunoaşte pe membrii a-

cestei familii din mica lor copilărie, că mai înainte de a fi credincioşi erau foarte nerespectuoşi şi cât se poate de neascultători faţă de îndemnurile părinţilor şi bunicilor lor, şi că acum nu primesc decât răsplata bine meritată. Apoi adăugă: Am observat de multe ori că persoane cari s'au făcut vinovate de călcarea legilor dumnezeeşti, au avut de suferit consecinţe dureros de amarnice, cu toate că Dumnezeu le-a hărăzit împărăţia veşnică.

Biblia cuprinde o mulţime de fapte de felul acesta şi deosebite de cele întâmplate cu Iacob. Să ne aducem aminte de cazul lui David, care cu toate că era drept, cinstit şi generos rege şi om, totuşi a înşelat pe Urie, cu a cărui soţie a săvârşit adulter. Şi Dumnezeu din această cauză l-a făcut să sufere dureri sufleteşti nespus de mari. Cu toată curăţia moravurilor lui de mai târziu, el totuşi trebui să sufere până la sfârşitul vieţii varga mâniei lui Dumnezeu. In acest mod el ispăşi pe acest pământ păcatul săvârşit, pentru ca la venirea Domnului Isus el să se afle în strălucire şi încărcat

de toate binecuvântările cereşti.

Niciun păcat nu poate să fie făptuit, fără ca Dumnezeu să nu-l vadă. El este martor la tot ceea ce oamenii săvârşesc pe faţa pământului. El cunoaşte inimile şi cugetele noastre cele mai intime. Cu toate că mulţi îşi fac ideea măgulitoare că prin dibăcia înşelătoriilor şi minciunilor lor le merg toate bine, totuşi va veni o vreme când vor constata că cele ce au făcut şi calea pe care au mers, i-a dus la ruină.

In siguranţă

Ascultare postumă

Plecasem într'o zi ca să văd un biet copil orfan de cinci ani la nişte oameni cumsecade cari-l luase la ei acasă.

— Unde e micul Carol? întrebai eu pe doamna care îndeplinea greaua misiune de a ţine locul mamei lui. Sunteţi mulţumiţi de el?

— Acest copil drăgălaş e un înger! A trecut un an de când i-a murit mama şi aşa mic cum este, el îşi aduce totdeauna aşa de bine aminte de ea, ca şi când ar fi de faţă. Iată-l, în dosul perdelei la pedeapsă.

— Dar ce a făcut?

— Nimic, îmi răspunse femeia, aproape nici nu se simte. Dar când îi vine să facă vreun lucru nechibzuit, un lucru mic pe care mama lui nu-i îngăduia să-l facă, se duce singur, fără să spună un cuvânt, şi se aşează în dosul perdelei. Aceasta era singura pedeapsă pe care i-o dădea mama lui când era în vieaţă. Fără să se poată ghici motivul, el se credea vinovat şi eu am încercat de câteva ori să-l împiedec de a se pedepsi; dar cum îl vedeam deseori supărat în inima lui, îl lăsam să se pedepsească: „Mama vede", îmi spunea el.

Am mers să caut pe micul Carol în ascunzătoarea lui.

— Vrei să vii, scumpul meu? îl întrebai trăgând puţin perdeaua. Vrei să vii să te plimbi cu prietenul tău?

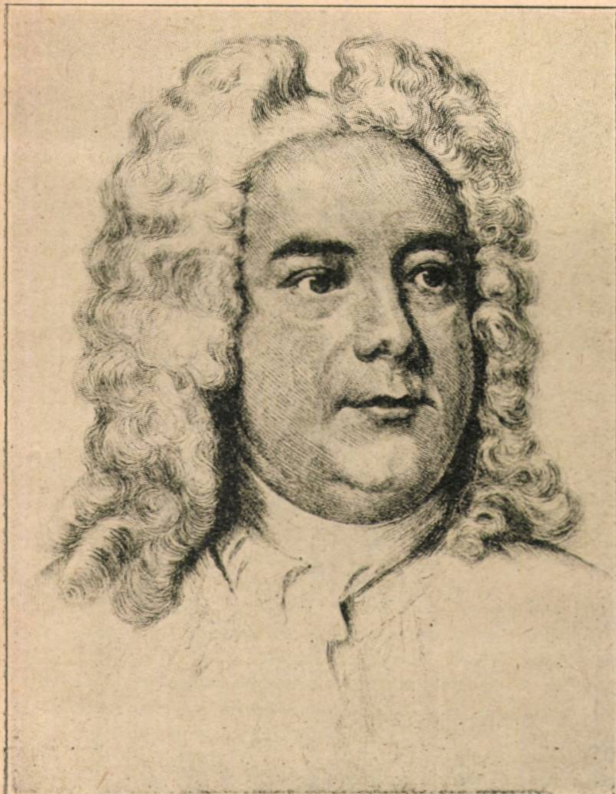
— Da, viu, îmi spuse el, acum Carol e cuminte.

Foarte rău dacă cineva nu va înţelege pe acest micuţ pocăit de bunăvoie. Eu personal cunosc orfani mai în vârstă, cari dacă ar putea să-şi recapete nevinovăţia ca şi micul Carol, ar fi dispuşi să meargă în dosul perdelei să-şi pună inima în armonie cu amintirile scumpe, când li se întâmplă să săvârşească fapte, pe cari părinţii lor le-ar fi desaprobat, dacă ar fi fost în vieaţă.

P. J. Stahl

 Iubim totdeauna pe cei ce ne stimează, dar greu putem iubi pe cei ce-i stimăm

Georg-Frederic Haendel

Familia Haendel era originară din Silesia. Bunicul era meşter căldărar în Breslau. Fiul său, tatăl lui Georg-Frederic, a fost bărbier chirurg în serviciul armatei Saxoniei, apoi a Suediei, în serviciul împăratului şi în cele din urmă în serviciul particular al ducelui August de Saxonia.

Tatăl şi mama lui Frederic făceau parte din clasa burgheză. Şi dacă tatăl avea o înfăţişare impozantă, nici mama nu era mai prejos. Trăgându-se dintr'o familie de preoţi, pătrunşi de spiritul Evangheliei, erau plini de nobile sentimente. Haendel moştenise dela părinţi sănătatea fizică şi morală, statura, inteligenţa, dragostea de muncă şi stăpânire de sine.

Georg-Frederic Haendel s'a născut la Halle, la 23 Februarie 1685. Talentul său muzical precoce n'a prea convenit tatălui, care hotărîse să-l facă avocat. Cu ocazia unei călătorii la Weissenfels, ducele a ascultat pe copilaşul de şapte ani cântând la orgă. Chemă atunci pe tatăl şi-l sfătui să nu pună piedeci vocaţiei copilului. Lui Haendel tatăl, care ar fi găsit sfaturile ca fiind foarte rele dacă ar fi venit dela un altul, i se păreau fără îndoială foarte bune, venind din partea prinţului, şi fără să renunţe nici la planul ca fiul său să urmeze dreptul, îi îngădui să urmeze şi muzica. I-a ales ca profesor pe organistul Zachow, care a avut o foarte mare influenţă asupra lui Haendel, nu numai pentru metoda de învăţământ, ci şi pentru personalitatea lui artistică. Datorită maiestrului său a devenit Haendel bun, simplu şi luminat. Intr'o atmosferă liniştită şi dulce, adolescentul meditează neturburat, lăsându-se cu încredere condus de maiestrul său care se purta cu el ca şi cu un frate, care nu căuta să-l domine, ci mai degrabă să lumineze cu puţina sa lumină un cămin prea vast, şi să verse pârâiaşul său de muzică în fluviul cel mare al geniului.

La vârsta de unsprezece ani micul Haendel făcu o călătorie la Berlin pentru a se pune la dispoziţia Electorului de Brandeburg. Copilul cântă atunci în faţa prinţilor. A avut un succes aşa de mare, că Electorul se oferi să trimită copilul în Italia pentru ca să fie instruit. Tatăl său, simţind că i se apropie sfârşitul, se opuse. Dorea să-l aibă aproape, în ceasul de pe urmă. Pe când se înapoia din Italia, micul Frederic primi vestea că tatăl său a murit. Plin de respect faţă de voinţa părinţilor, se hotărî să urmeze câţiva ani şi dreptul. La 10 Februarie 1700, se înscrie la facultate.

Vieaţa universitară dela Halle era de o josnicie de moravuri revoltătoare, dar se găseau şi dintre acei cari duceau o vieaţă de intensă cugetare şi credinţă. Printre studenţi erau unii cari îşi închinase vieaţa serviciilor religioase, devenind foarte meditativi. Haendel nu se amesteca nici în distracţiile brutale şi nici de contemplaţiile mistice nu se simţea atras. „El era credincios, dar nicidecum sentimental. De altfel, un artist nu se prea împăca cu pietiştii, a căror religiozitate condamna mai totdeauna arta. Chiar J. S. Bach, pietist convins, s'a declarat împotriva pietiştilor cari în mai multe rânduri au condamnat muzica lui. Cu atât mai mult Haendel, care n'avea nicio înclinaţie către misticism".

Nici religiunea şi nici dreptul nu-l interesau. Găsi un post de organist la Halle şi începu să predea muzica vocală la Gimnaziul Reformaţilor. Strânse pe lângă el pe cei mai talentaţi elevi ai săi şi organiză coruri cari cântau Dumineca în bisericile din oraş.

In primăvara anului 1703 părăsi Halle şi se îndreptă spre Hamburg, vechiu oraş de vieaţă artistică, Veneţia Germaniei, unde domnea compozitorul Keiser dela care s'a inspirat.

Prima persoană cu care a făcut cunoştinţă la Hamburg a fost Mattheson, care i-a făcut primirea şi l-a introdus la operă. Tot el a fost acela prin care tânărul maiestru a intrat pentru prima oară în legătură cu Anglia. Au locuit împreună câteva luni într'o intimitate frăţească şi în luna August 1703 au făcut

împreună o călătorie la Lübeck pentru ca să asculte pe renumitul organist Buxtehude. Buxtehude se gândea să se retragă și căuta pe unul care să-i ia locul. Cei doi tineri au fost uimiți de talentul său, dar n'au primit succesiunea, căci cel care ar fi primit-o ar fi trebuit să se căsătorească cu fiica lui, și spunea Mattheson, „nici unul nici altul nu era gelos". După aceste câteva luni, Haendel a intrat ca violonist secund la orchestra Operei.

Mattheson, fiind plecat pentru câtva timp în Olanda, Haendel s'a folosit de această împrejurare pentru a se emancipa. Puse pe note „Patimile după Evanghelia Sfântului Ioan", operă care a fost cântată în timpul săptămânii mari din 1704. Indignat de felul cum protejatul său îi trecuse peste cuvânt, Mattheson a criticat cu asprime opera. Din clipa aceasta, buna înțelegere care domnise între ei s'a sfârșit. Au mai avut loc alte incidente, cari au agravat neînțelegerea dintre ei, sfârșind printr'un duel în care Haendel era să fie ucis. Spada lui Mattheson s'a oprit într'un nasture de metal al adversarului, după care, cei doi prieteni s'au împăcat și au mers să ia parte la repetițiile primei opere a lui Haendel, *Almira*, care a obținut un succes strălucit. O a doua operă, *Nero*, executată la 25 Februarie următor, n'a avut un succes mai mic.

Un așa succes nu putea conveni lui Keiser. Nimic mai urît ca gelozia lui. Dar această gelozie nu era deloc îndreptățită. Vrând să sdrobească pe Haendel, puse din nou pe note *Almira* și *Nero* și se grăbi să publice cele mai bune melodii ale sale. Dar înainte de a apare

culegerea sa, Keiser a fost silit să fugă, lăsând Opera din Hamburg în ruină. Teatrul dădu faliment și conducerea căzu în mâinile unui „bețivan". Părăsind Hamburgul în toamna anului 1706, Haendel s'a îndreptat spre Italia. Merse la Florența, nădăjduind să obțină protecțiunea prințului Gaston de Medicis. Pare că de data aceasta i s'a dat puțină atenție. De aci se îndreptă spre Roma, unde rămase până în toamna anului 1707. Se apucă să scrie o operă în limba italiană. Indrăzneala îi fu răsplătită; *Rodrigo* reuși. Incurajat de această primă victorie prin care câștigă ocrotirea marelui duce, plecă la Veneția. Aici întâlni pe prințul de Hanovra și pe ducele de Manchester, amândoi melomani pasionați. Astfel Haendel se văzu introdus în tot ce avea Italia mai ilustru în litere, în arte și în aristocrație.

Nobilii hanovrieni oferindu-i postul de Kapellmeister la curtea din Hanovra, Haendel plecă la Hanovra (1710). Dar aici nu stătu decât foarte puțin. Nu mult după ce își luă în primire postul, ceru și obținu un concediu de a merge în Anglia. Sosi la Londra în toamna aceluiași an; avea atunci douăzeci și cinci de ani. Fu prezentat reginei Ana și opera sa Rodrigo, jucată la Haymarket la 25 Februarie, 1711, a avut un succes strălucit. Dar Haendel rămăsese și mai departe Kapellmeister al Hanovrei. In luna Iunie a aceluiași an s'a înapoiat în Germania. Câteva din cele mai bune lucrări ale sale pentru instrumente au fost scrise în timpul acesta.

Dar lui Haendel îi plăcea teatrul și dorea să se întoarcă la Londra. In scopul acesta ceru un nou concediu curții de Hanovra și către sfârșitul anului 1712 se întoarse la Londra. Căută să se introducă în Anglia și scrise o odă lingușitoare pentru aniversarea nașterii reginei Ana. Regina încântată, îi comandă un *Te Deum* și *Jubilata*, pentru pacea dela Utrecht, cari fură cântate la 7 Iulie 1713 la ceremonia solemnă a Sfântului Pavel, la care a luat parte și Parlamentul. Haendel reușise, în ciuda obiceiului, a fi numit compozitor al curții Angliei. Dar la 1 Mai, 1714, regina Ana muri pe neașteptate și George de Hanovra fu proclamat rege al Angliei. Haendel rămase foarte încurcat cu oda reginei. Noul rege n'avea curajul să păstreze multă vreme pizmă pe muzicantul său necredincios, și-l numi profesor de muzică pentru prinții cei mici. Intre anii 1717 și 1720, Haendel ajunse să-și dea bine seama de valoarea și personalitatea lui. Cele două tragedii *Estera* și *Acis*, sunt de o perfecțiune pe care maiestrul n'a depășit-o niciodată.

Când Haendel luă conducerea Teatrului Italian, o termină și cu anii de liniște. Găsi în Bononcini un rival de neînvins, a cărui reputație în Italia întrecea pe aceea a lui Scarlatti. Publicul englez, lacom de lupte cu urși, cu cocoși și cu artiști, hotărî un duel între Bononcini și Haendel. Li se dete să scrie o operă. Haendel primi provocarea și fu învins, dar își luă revanșa cu opera sa *Otton* (12 Ianuarie, 1723), care ajunse cea mai cunoscută operă a sa. Incurajat de victoria aceasta, scrise una după alta

Pace și singurătate în întăriturile munților.

Bunătatea este fondul sufletelor alese

trei capodopere: *Iuliu Cezar, Tamerlan* și *Rodelinda.* Partida lui Bononcini fusese pierdută definitiv, dar pentru Haendel începură cele mai mari dificultăți. La o reprezentație cele două vedete au sosit pe scenă într'un acces de furie așa de mare, că se luară de păr și se stâlciră în bătaie, în mijlocul urletelor sălii, prezidată de principesa de Galles. De atunci „diavolul s'a pornit pe atacuri"; totul a mers de-a'ndoaselea. O nouă luptă de compozitori, între Haendel, Porpora și Hasse se sfârși cu victoria celor din urmă. Nenorocul începu să pască pe Maiestru. Pierduse zece mii de lire. Dar el era foarte curajos și niciodată sclavul intereselor lui, mai de grabă preferând să lupte decât să se plece în fața acelora pe cari el îi considera cu mult inferiori lui. Continuă să scrie opere, și se poate observa foarte bine că pentru el, adevărata dramă muzicală este Oratoriul.

Cuprins de tristeță, la doi pași de ruină și de o boală gravă, judecata lui Haendel începu să se întunece. In lipsa lui, teatrul dădu faliment. Cu toate acestea el își reveni și se formă o mișcare de simpatie în favoarea artistului lovit de soartă. I se ridică o statue în grădinile din Vauxhalle. In timpul acesta scrie mereu: *Saul, Izrail în Egipt,* concerte pentru orgă, trio-uri, sonate. Dar încă odată se izbi de coaliția unor oameni de nimic. Au fost plătiți oameni cari să-i strice reputația vorbindu-l de rău în public. Descurajat, plecă la Dublin unde compuse opera sa *Mesia.* Aici fu primit cu entuziasm. Opt zile după terminarea acestei opere începu *Samson,* pe care o termină în 5 săptămâni.

Anul 1744 a fost cel mai glorios an în creații pentru Haendel, dar cel mai nenorocit în succes. Necazurile sale, uriașa cheltuire de forțe, au fost în măsură să-i răstoarne pentru a doua oară judecata. Iși reveni ca prin minune, și evenimentele politice neașteptate îi aduseră mai multă popularitate decât avusese înainte. In sfârșit, după treizeci și cinci de ani de lupte înverșunate, câștigă victoria, devenind muzicantul național al Angliei. De aci înainte putu să-și petreacă vieața în liniște, ferit de grijile materiale.

In anul 1750 făcu o ultimă călătorie la Halle, chiar la data morții lui J. S. Bach. Puțin a lipsit să nu moară și el în aceeași săptămână, într'un accident de trăsură. Se restabili repede, dar vederea începu să-i slăbească. Ultimele patru arii și corul final din *Jertfa* i-au luat mai mult timp decât i-ar fi trebuit mai înainte pentru un întreg oratoriu. Nu-l termină decât la 30 August 1751. Iși pierduse vederea de tot.

Natura vorbește fiecărui ins, aducând o pace și o liniște în sufletul sbuciumat de grijile și nevoile vieții.

„Ochii lui Haendel s'au închis. Lumina s'a stins. Eclipsă totală..... Lumina a dispărut....." In timpul acesta el se ridică sus, dar pierzându-și vederea, el pierdea cel mai bun izvor al inspirației sale.

La 6 Aprilie 1759 mai încercă să mai cânte odată *Mesia,* dar pe la jumătatea operei puterile îl părăsiră; își reveni însă repede și începu să improvizeze cu obișnuita sa maiestate. Cinci zile mai târziu își termină testamentul, lăsând mii de lire sterline societății pentru ajutorarea muzicanților săraci și își exprimă dorința de a fi îmmormântat la Westminster. La 14 Aprilie Haendel și-a dat sfârșitul.

J. C.

Prin Carpații noștri

Omul care nu doarme niciodată

Sunt 22 de ani de când n'a dormit nicio clipă. Se numește Paul Kern. E ungur și locuiește în împrejurimile Budapestei cu soția și cu cei trei copii ai săi. Suferă de această ciudată boală din cauza unei răni primite la cap, în urma exploziei unei grenade, în anul 1915, pe frontul din Polonia.

Intr'un interview acordat lui J. B. Lacroix, publicat în Paris-Soir, a făcut interesante declarații. Astfel, pentru el ziua se împarte de atunci încoace în trei părți de câte opt ore, mănâncă de opt ori pe zi, lucrează și ziua și noaptea, afară de o pauză de 2 ore, în care timp se odihnește și închide ochii, iar după toate acestea vieața îi oferă din nou tot atâta plăcere și frumusețe. Citește mult și în mai multe limbi, dar cel mai mult îi place să citească Biblia. Iată cu ce cuvinte se exprimă el despre aceasta:

„Citesc în fiecare zi câte un capitol din Biblie, în mod deosebit Psalmii lui David pe cari-i citesc și-i răscitesc. Aceasta este singura carte care îmi dă pace și liniște, atât sufletească, cât și fizică. Biblia este singura mea mângâiere, care mă ajută să suport infirmitatea mea".

Să ne cunoaștem cartea

Cel mai lung verset din Biblie este Estera 8, 9; cel mai scurt, Ioan 11, 35.

Psalmul 118, 8 se află la mijlocul Bibliei.

Cele două capitole 2 Regi 19 și Isaia 37 sunt reproduse exact unul după altul. Ezra 2 și Neemia 7 sunt aproape identice.

Primele două versete din cartea lui Ezra sunt exact ca și ultimele două din 2 Cronici.

Psalmul 119 este cel mai lung capitol din toată Biblia și toate versetele acestui capitol cu excepția versetului 122 și 123, vorbesc despre Cuvântul lui Dumnezeu.

Cel mai scurt capitol este Psalmul 117.

Toate versetele din Psalmul 136 se termină la fel.

Versetul 8, 15, 21 și 31 din Psalmul 107 sunt asemănătoare.

Dumnezeu nu este amintit decât o singură dată în Estera și niciodată în Cântarea Cântărilor.

Noul Testament citează textual Vechiul de aproape o sută optzeci de ori.

Cele mai însemnate șapte capitole din Biblie sunt: Geneza 1, Exodul 20, Matei 5, Luca 15, Romani 8, 1 Corinteni 13 și Ebrei 11.

Cele mai vechi manuscrise ale Noului Testament sunt scrise pe papirus. Cum această hârtie fabricată din tulpina unei trestii din Egipt era prea scorțoasă, nu se îndoia, ci se făcea sul.

Incepând cu secolul IV-lea hârtia de papirus este înlocuită cu pergamentul și rămâne în uz până la inventarea tiparului. Tăiat în foi duble legate la cotor, așa cum sunt cărțile de astăzi, el forma un volum: codexul.

Cele mai vechi trei Biblii din lume sunt: codex sinaiticus, codex vaticanus și codex alexandrinus.

Codex sinaiticus se compune din 347 de foi dintre cari 148 pentru Noul Testament, fiecare având câte patru coloane. Datează dela începutul secolului al V-lea și acesta este singurul care conține Noul Testament în întregime. Se află la Londra din anul 1933.

Codex vaticanus cuprinde 759 de foi, dintre cari 142 pentru Noul Testament și de trei coloane fiecare. Acesta este cel mai vechi, pentrucă se crede că ar data din secolul al IV-lea. Este proprietatea bibliotecii vaticanului.

Codex alexandrinus datează dela sfârșitul secolului al V-lea. Paginile sunt împărțite în două coloane. Descoperit la Alexandria în secolul al XVII-lea, se află în prezent la muzeul britanic din Londra, ca și cel sinaitic.

Vulgata este o traducere, sau mai bine zis revederea unei traduceri latine a Bibliei făcută de sfântul Ieronim, cel mai învățat dintre Părinții bisericii romane. A fost terminată în anul 385. Intre anii 1452 și 1456 s'a tipărit prima Vulgată; ea este atribuită lui Gutemberg.

Traducerea greacă a Noului Testament, numită Septuaginta din cauză că a fost făcută de șaptezeci și doi de Iudei din Egipt, este cea mai veche dintre toate: datează din anul 282 sau 283 în. Hr. din timpul lui Ptolomeu-Filadelful.

Până în secolul al IX-lea, manuscrisele pe pergament sunt copiate cu litere majuscule numite unciale, fără spații între cuvinte și fără punctuație. Abia în secolul al X-lea s'a început a se scrie cu minusculele cursive, putându-se scrie astfel mai repede.

Impărțirea pe capitole datează din secolul al XIII-lea. Lucrarea aceasta se datorește unui preot din Canterbury, Ștefan Langton.

In anul 1551 celebrul tipograf protestant Robert Ștefan, refugiat la Geneva, a tipărit acolo Noul Testament cu împărțirea actuală în versete. Se spune că ideea aceasta i-a venit odată pe când călătoria călare dela Paris la Lion.

Vechiul Testament a fost împărțit în versete de rabinul Mardocheu-Natan, în anul 1661.

Cel mai vechiu *palimsest* biblic aparține bibliotecii naționale din Paris. Acesta este manuscrisul lui Efrem. Palimsestele sunt pergamente de pe cari s'a șters scrierea și cari au fost scrise din nou. Cel dela Biblioteca națională conține mai întâi o Biblie scrisă în secolul al V-lea. Dar în secolul al XIII-lea călugării au acoperit toate paginile pentru ca să scrie traducerea greacă a omiliilor lui Efrem, un Părinte al Bisericii siriene din secolul al IV-lea. A trebuit să-l răzuiască din nou, — și cu câtă grijă! — pentru ca să descopere textul dela început.

La universitatea din Göttingen se află o Biblie scrisă pe 2470 de frunze de palmier.

Biblia nu e o carte omogenă, compusă la o anumită dată și de un singur scriitor. Biblia este o bibliotecă. De aci numele de *Biblia*. Patruzeci de scriitori au luat parte la alcătuirea ei. Ei au scris într'o perioadă de mai mult de 1500 de ani și în împrejurări foarte diferite; unii au scris în închisoare, alții în pustiuri, în exil, pe malul unui fluviu, în palate. Făcând parte din toate clasele sociale, se găsesc printre ei păstori, vameși, doctori, bogați, nobili, legislatori, oameni de Stat. Au scris în versuri, în proză, legi, predici, pilde, scrisori, proverbe, profeții, istorie. Ei au tratat toate problemele: creațiunea, originea și destinul omului, păcatul, moartea, vieața, popoarele, cârmuirile, sfârșitul lumii și paradisul, caracterul și planul lui Dumnezeu, și fie că au vorbit de prezent, fie că au vorbit de trecut sau de viitor, ei nu s'au înșelat niciodată pentrucă Dumnezeu a vorbit prin ei.

E. N.

UN COPIL DREPT

Sunt mulţi ani de atunci. Intr'un sătuleţ pierdut între colinele Iranului, în Persia, locuia o mamă împreună cu băieţaşul ei. Tatăl murise şi mama ajunsese foarte săracă.

Băieţaşul se numea Selim. Intr'o zi, văzând că n'o să-l mai poată ţine multă vreme alături de ea, mama sa l-a trimis la un unchiu care locuia în Shiras, un oraş foarte depărtat. Până să ajungă acolo, trebuia să treacă peste munţi înalţi şi deşerturi întinse.

A plecat împreună cu o caravană de neguţători. Când se opreau să poposească peste noapte, băiatul, săritor cum era din fire, dădea ajutor servitorilor la îngrijirea cămilelor.

Intr'o zi mergeau de-a-lungul unei văgăuni prin munţi. Stâncile se ridicau ameninţătoare deoparte şi de alta înfigându-şi vârfurile drept în cer, iar calea era aşa de întortochiată, încât de abia puteau să vadă la câţiva paşi înaintea lor pe unde trebue să apuce. La căderea nopţii se găseau încă prin părţile acestea muntoase. Tăbărîră la marginea unui pârâiaş şi se culcară. Peste noapte veniră hoţii. Când Selim se trezi din somn văzu că neguţătorii şi servitorii erau cu toţi legaţi cobză; tâlharii aprinsese un mic foc ca să facă lumină şi să se încălzească. Ei duceau pe neguţători unul câte unul la şeful lor, care căuta să-i facă să spună ce au asupra lor.

In cele din urmă veni rândul lui Selim. Dar el era aşa de mic, încât şeful crezu că nu e cazul să piardă prea mult timp cu el.

— Băiete, îi zise el, câţi bani ai asupra ta?

— Trei piese de aur cusute în colţul hainei mele, răspunse Selim.

— Trei piese de aur! exclamă şeful tâlharilor. Dar dacă-i adevărat, pentru ce mi-ai spus?

— Pentrucă — reluă Selim — mama mea m'a pus să făgăduesc trei lucruri când ne-am despărţit: întâi să fac bine celor pe cari i-aş putea ajuta; al doilea, să mă rog lui Dumnezeu în fiecare zi; al treilea să spun totdeauna adevărul. Aşa dar, eu v'am spus adevărul.

— Arată-mi haina ta, zise căpitanul tâlharilor.

Băiatul o aduse numaidecât. El o luă, tăie colţul şi ieşiră la iveală cele trei piese de aur, tocmai aşa cum spusese băiatul. Apoi scoase din punga lui dela brâu încă trei piese de aur şi le dădu pe toate şase lui Selim.

— Coase-le la loc pe toate, îi zise el, şi să faci totdeauna cum ţi-a spus mama ta. Dacă aş fi avut şi eu o aşa mamă, n'aş fi ajuns tâlhar.

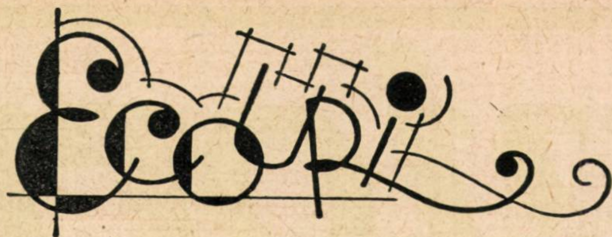
Apoi porunci să vină conducătorul caravanei şi îi zise:

— Bagă de seamă ca băiatul acesta să ajungă teafăr şi sănătos la destinaţie, şi vă voiu apăra când veţi trece iarăşi înapoi prin munţi. Persia are nevoie de băieţi ca el: amabili, credincioşi şi drepţi.

Present Truth

Legături de prietenie

Nouă zecimi din Chinezi nu știu să citească.

***

Insula Formosa, posesiune japoneză, furnizează pentru lumea întreagă camfor în stare brută.

***

Trenul care leagă orașul Dairen de Hsin-King, noua capitală a statului Manciucuo, parcurge cei 700 de kilometri cari despart cele două orașe, cu o viteză de 120 de kilometri pe oră și cu o singură oprire.

***

Nicăeri nu se sinucid oamenii mai mult decât în Japonia. Acesta e un obiceiu consfințit de moravuri și de tradiție. Dar sinuciderile de studenți s'au immulțit așa de tare în ultimii ani, încât au început să îngrijoreze pe conducătorii țării. Otravă, spânzurare, toate sunt potrivite pentru acești tineri cari vor să evadeze din această vieață care li se pare așa de ingrată.

***

In anul 1921, India număra 100.000 de văduve de mai puțin de zece ani. Pentru înlăturarea acestui rău, guvernul a votat Actul Sardar, interzicând căsătoria sub vârsta de optsprezece ani pentru băieți și patrupsrezece ani pentru fete. Dar Actul Sardar, care pedepsește pe delicvenți cu o amendă mare, pare că până acum n'a făcut nimic altceva decât o întinsă operație fiscală.

***

Finlanda, țară cu 60.000 de lacuri și cu 80.000 de insule, a încredințat destinele sale unui înțelept, președintele Kyösti Kallio, care a dus o vieață ireproșabilă. Tată a șase copii, el nu se rușinează să se ocupe, în timpul liber, de o fermă model. Femeia lui este și ea o fermieră pricepută. Finlanda trebue să-și apere independența sa și să-și amintească cuvintele lui Ludendorff: „Finlanda este lacătul Rusiei. Dați-mi cheia și vă voiu deschide ușa".

***

Există în Japonia patruzeci de Universități și de școli superioare, publice și particulare, cu un număr de 65.000 de studenți.

***

Nouile trenuri din Tokio sunt, după cât se pare, cele mai frumoase din lume, cele mai liniștite și cele mai comode.

***

Dacă natalitatea și decesurile vor continua să evolueze în același ritm ca în ultimii ani, Franța nu va mai avea în anul 1985 decât treizeci de milioane de locuitori. Descreșterea populației va merge și mai departe.

***

In anul 1936 se aflau în întreaga lume 2.116 milioane de locuitori, împărțiți pe cele cinci continente după cum urmează: Asia, 1.162 milioane; Europa, 526 milioae; America, 266 milioane; Africa, 151 milioane; Australia, 11 milioane.

***

Un vultur poate să se lipsească de hrană timp de douăzeci de zile.

***

In toată lumea se nasc aproximativ 70 de copii pe secundă și mor în același timp 63 de persoane.

***

Din cele 170 de milioane de locuitori ale Rusiei, mai mult de 100 de milioane nu știu nici să scrie, nici să citească.

***

Există în Europa: 435 de milioane de creștini și 32 de milioane de necreștini; în America de Sud: 74 de milioane de creștini și 2 milioane de necreștini; în Africa: 14 milioane de creștini și 125 de milioane de necreștini; în Asia: 27 milioane de creștini și 970 de milioane de necreștini.

***

Constructorul primei locomotive folosite, George Stephenson, n'a învățat să citească decât la vârsta de 18 ani.

***

In anul 1880 existau în Franța un milion de rentieri; în anul 1926 nu se găseau mai mult de 400 de mii și numărul scade în fiecare an.

***

In Mexic s'a înființat o școală serală pentru vânzătorii de ziare. Ea numără în prezent 100 de elevi și patru profesori. Deja a devenit neîncăpătoare și se fac planuri să fie mărită.

***

Să faci în fiecare zi, dimineața și seara, 180 de kilometri cu avionul ca să mergi la școală și să te înapoiezi, nu e o preformanță de rând. Aceasta o face un școlar american. De altfel, în Statele Unite, 312 școlari au avionul lor propriu; 90 dintre ei le conduc singuri. Cât privește numărul celor ce posedă brevet de pilot, se ridică la 1.304.

***

Franziska Valentitch, soția unui tapițer din Zemum, Jugoslavia, în vürstă de patruzeci și unu de ani, a dat naștere la cel de al 31-lea copil.

* * *

Un apicultor bavarez a observat că albinele sale îi aduc miere în cantități excepționale. In cele din urmă a putut să constate că ele luase cu asalt stupul unui vecin și îl jefuise. Și faptul se repeta din când în când: un popor de albine jefuia pe celălalt mai slab decât el!

Nu e lucru de mirare! Albinele n'au o Ligă a Națiunilor, pentru pedepsirea agresorului, așa cum au oamenii!

* * *

Statele-Unite rămân a doua putere navală din lume.

* * *

Cei șasezeci de mii de băștinași din Australia au înaintat o petiție către regele George al VI-lea al Angliei rugându-l să ia măsuri pentru prevenirea stingerii rasei lor. Ei cer pământ agricol, precum și drepturi politice și educaționale.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

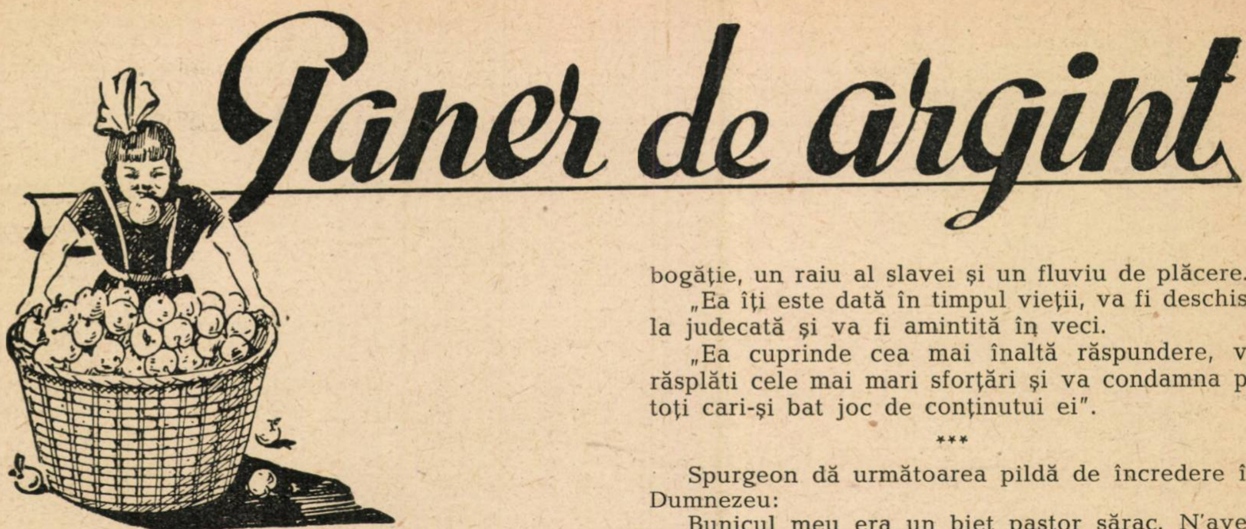
AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 5/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 10. Tip. și Edit. „C. E". București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Tip. și Edit. „C. E." Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu, 116. București IV.

Cenzurat de Corpul II Armată, București.

Biblioteca Universit. tii Iași

Paner de argint

Se pune întrebarea, pentru ce unii oameni cari se roagă mult, nu sunt mai buni decât alţii, ci dimpotrivă? Si iată răspunsul:

Pentru acelaşi motiv pentru care Arabii cari-şi spală mâinile de mai multe ori pe zi, nu le au mai curate. Si de ce? Pentrucă ei nu se spală ca să fie curaţi, ci pentru ca să se spele.

***

Dacă supraveghem gândurile şi sentimentele noastre, nu vom avea nevoie să supraveghem prea mult cuvintele şi faptele noastre.

***

Să cunosc pe Hristos, iată ştiinţa mea; să slujesc lui Hristos, iată chemarea mea; să sufăr pentru Hristos, iată gloria mea.

***

Greşelile noastre sunt mai întâi trecătoare, devin apoi oaspeţii noştri şi în cele din urmă stăpânii noştri.

***

Un autor necunoscut s'a exprimat în felul următor despre Biblie:

„Această Carte ne descoperă înţelepciunea lui Dumnezeu, starea păcătoşilor şi fericirea credincioşilor. Invăţăturile ei sunt sfinte, istorisirile ei sunt adevărate, preceptele ei sunt obligatorii şi hotărîrile ei sunt neschimbate.

„Citeşte-o, ca să fii înţelept; crede în ea, ca să fii mântuit şi trăeşte-o, ca să fii sfânt.

„Ea conţine lumină pentru a te îndruma, hrană pentru a te întreţine şi mângâere pentru ca să-ţi aline durerea. Ea este harta călătorului, toiagul pelerinului, busola pilotului, sabia ostaşului şi caracterul creştinului.

„Aici paradisul este restatornicit, cerul deschis şi porţile iadului închise. Hristos este obiectul ei cel mare, binele nostru scopul ei şi slava lui Dumnezeu ţinta ei.

„Ea trebue să umple memoria, să stăpânească inima şi să călăuzească piciorul. Citeşte-o încet, deseori şi cu multă rugăciune. Ea este o mină de bogăţie, un raiu al slavei şi un fluviu de plăcere.

„Ea îţi este dată în timpul vieţii, va fi deschisă la judecată şi va fi amintită în veci.

„Ea cuprinde cea mai înaltă răspundere, va răsplăti cele mai mari sforţări şi va condamna pe toţi cari-şi bat joc de conţinutui ei".

***

Spurgeon dă următoarea pildă de încredere în Dumnezeu:

Bunicul meu era un biet pastor sărac. N'avea mai de niciunele. De mare ajutor îi era o vacă, cu al cărei lapte putea să întreţină pe cei zece copii ai săi. Dar într'o zi şi aceasta se îmbolnăvi şi muri.

— Ce-ai să faci acum, îl întrebă bunica?

— Eu nu-ţi pot spune ce o să fac, dar ştiu ce va face Dumnezeu: El Se va îngriji. Ne trebue lapte pentru copii şi El ştie aceasta.

In dimineaţa următoare primea 500 de franci. Niciodată nu ceruse ceva la fondul de ajutor, dar în ziua aceea, când comitetul a făcut distribuirea ajutoarelor, mai rămâneau 125 de franci. Un membru dădu atunci ideea că ar fi bine să-i trimită sărmanului Spurgeon din Essex. Preşedintele comitetului, un oarecare domn Morely, se oferi să mai dea şi el 125 de franci dela sine. Alţi doi făcură la fel şi astfel se adună suma de 500 de franci. Ei nu ştiau nimic de cele ce se întâmplase cu vaca bunicului meu, dar cum vedeţi, Dumnezeu ştia, şi El voia să-i dea suma necesară spre a putea cumpăra alta. Aceşti domni din Londra nu-şi dădeau seama de importanţa serviciului pe care i-l făceau.

* * *

Un naturalist care se plimba cu un prieten pe străzile unui mare oraş, pline de lume şi de sgomot, se opri deodată zicându-i:

— Auzi un ţârâit de greier?

— Ei, asta! zise prietenul său râzând. E posibil să auzi un greier în învălmăşala asta?!

— Si cu toate astea, eu aud un greier, zise naturalistul şi dând laoparte o piatră, descoperi insecta.

— Ai auzit într'adevăr cri-cri-ul acestui greier în sgomotul străzii? îl întrebă prietenul său mirat.

— De sigur, zise naturalistul. Eu îmi petrec timpul ascultând şoaptele naturii, fie că mă găsesc în pădure, la câmp sau în oraş. Fiecare aude ceea ce ascultă.

Scoţând o monedă din portmoneul său, o aruncă pe pavaj, şi toţi trecătorii duseră instinctiv mâna la buzunar, să vadă dacă nu cumva a căzut dela ei. Ei ascultau în chip natural sgomotul argintului.

Voi ce ascultaţi? Urechile lui Dumnezeu sunt învăţate să asculte rugăciunile noastre, dar urechile noastre au învăţat să asculte poruncile Lui?

Coperta: **Sfârşit de toamnă**

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicaţiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secţ. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Un Prieten

Oltul la mănăstirea Cozia

Niciodată în decursul istoriei n'au existat atâtea sinucideri ca în zilele noastre. In ultimul timp, numărul celor cari, de bună voie şi fără vreun drept, îşi suprimă vieaţa, a crescut aşa de mult, încât provoacă îngrijorarea şi se fac încercări pentru remedierea acestui rău social. Cu toate acestea, vedem că răul, în loc să dispară, devine şi mai acut şi tinde să ia aspectul unui adevărat flagel.

Din rapoartele şi statisticele făcute, putem însă trage foarte uşor concluzia că, departe de a fi vorba de o îndreptare sau chiar numai de o ameliorare a situaţiei, starea aceasta se agravează pe zi ce trece, iar societatea şi oamenii de bine nu mai au nimic altceva de făcut, decât să încrucişeze braţele şi să privească fără nicio putere, cum defilează prin faţa ochilor lor tristul convoi al celor ce-şi iau adio dela această vieaţă „fără sens".

Nu interesează de fapt atât de mult motivele cari determină pe sinucigaşi să bea cupa cu otravă, pentrucă pe acestea le putem afla cetind ziarele. Ceea ce interesează în primul rând sunt cauzele adânc sufleteşti, cari dau naştere acestor pretexte, în cari se cuprinde tot tragicul unei vieţi desordonate şi fără Dumnezeu.

Nu de mult ziarele au anunţat o sinucidere care m'a impresionat nu atât prin dramaticul ei, cât prin înţelesul profund semnificativ al celor câteva cuvinte pe cari sinucigaşul le lasă scrise. Fără să arate care este motivul pentru care părăseşte această vieaţă face această dureroasă mărturisire: „Dacă aş fi găsit ieri un prieten, poate mai trăiam o lună, un an...."

Cât de dureros este când ne gândim că sunt mulţi aceia cari pribegesc în această lume de decepţii şi amărâciuni, căutând un prieten care să le ajute să-şi prelungească măcar cu o zi sau cu o lună o vieaţă searbădă şi tristă!

Cine poate să întindă o mână de ajutor acestor sărmane suflete? Cine are destulă putere pentru a ridica din groapa mizantropiei şi a desgustului de tot ceea ce se numeşte vieaţă, aceste epave? Cine este atât de optimist ca să poată face să înflorească din nou trandafirii bucuriei în aceste suflete obscure? Cine este atât de fericit, ca să poată da din fericirea lui şi acelora pe a căror frunte n'a strălucit niciodată o rază de fericire? Cine poate să spună un cuvânt de mângâiere şi de îmbărbătare acestor obidiţi? Si, unde este **prietenul** acela care numai cu o zi sau cu câteva ore înainte, să vină să mângâie fruntea şi să şteargă lacrimile celui în agonie sufletească?

Mulţimea celor istoviţi şi descurajaţi n'are nevoie astăzi atât de mult de sprijinul nostru moral şi sufletesc; aceasta nu-i poate ajuta prea mult. Concepţiile false despre vieaţă sunt prea adânc înrădăcinate pentru ca educaţia şi

Ura e un venin care slăbeşte şi ucide mai întâi pe cel ce urăşte

cultura să le poate smulge. Prea mult a fost hrănit sufletul cu o „evanghelie" a desnădejdii, prea mult a fost hrănit cu cenuşă pentru ca să mai poată fi aşa de uşor adus la realitate, prin aceste mijloace. **Un prieten:** iată ce lipseşte sufletelor desnădăjduite.

Un prieten blând şi iubitor, un prieten fericit, un prieten care să fie gata să sacrifice totul, chiar şi vieaţa sa, pentru fericirea celor nefericiţi. Dar unde se poate găsi acest prieten ideal, perfect înţelegător şi sincer? Tânărul nostru L'a dorit, dar nu L-a căutat, sau poate că L-a cunoscut odată şi L-a părăsit....

Eu L-am căutat şi L-am găsit. L-am căutat pentrucă şi eu aveam nevoie de un prieten şi L-am găsit, pentrucă El totdeauna e aproape şi Se lasă să fie găsit.

M'am destăinuit Lui şi am aflat că El m'a iubit mai înainte ca eu să-L fi cunoscut sau să fi auzit ceva despre El. I-am mărturisit Lui toate îndoielile, toate nedumeririle şi toate greşelile mele, iar El m'a sfătuit, m'a încurajat şi m'a iertat. Eu I-am spus Lui toată descurajarea sufletului meu şi am plâns trecutul meu, iar El m'a ridicat, m'a mângâiat şi a şters lacrimile mele.

El a făcut să dispară din inima mea desgustul de vieaţă şi m'a ajutat să-mi schimb cu totul concepţiile greşite de mai înainte, făcându-mă să înţeleg că vieaţa aceasta nu este lipsită de sens, ci ea ne-a fost dată să o trăim şi să ne pregătim pentru vieaţa cea cu adevărat fericită. Mi-a dat tărie să trec cu bine prin toate greutăţile şi încercările şi să le privesc ca pe adevăraţii mei educatori întru formarea mea pentru ţara aceea în care nu mai există nici plâns, nici durere.

Mi-a arătat cât a suferit El pentru durerile noastre ale tuturor; cum a părăsit strălucirea cerească, S'a coborît jos pe pământ, a răbdat de foame şi de oboseală şi cum a fost batjocorit, maltratat, scuipat şi bătut în chipul cel mai neomenos; cum a fost silit în

cele din urmă să-Si ducă singur crucea pe care avea să fie răstignit şi cum mâinile acelea cari alinase atâtea suferinţe, au fost străpunse aşa de nemilos de loviturile crude ale celor pentru cari El murea.

Mi-a arătat palmele Sale cari au fost pironite pentru mântuirea mea şi cari mai poartă încă şi vor purta în veşnicie cicatricele iubirii divine, cari au vindecat rănile sufletului meu şi cari au alinat durerile mele.

Acesta este Isus, prietenul meu şi al tău, singurul prieten sincer şi iubitor, al cărui glas care s'a auzit odată pe meleagurile Iudeei, se mai aude încă şi astăzi: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voiu da odihnă".

Isus este prietenul acela care poate să ajute. Numai El este atât de fericit, încât să ne poată face şi pe noi fericiţi. Numai El este atât de înţelept, de blând şi de iubitor, ca să ne poată învăţa, încuraja şi sprijini, pentrucă El însuşi a suferit. El singur mai poate da sens acestei vieţi şi numai El poate să vindece omenirea de această psihoză sinistră, care tinde să se generalizeze. El este singura scăpare şi singurul mijloc de îndreptare, căci ce rost ar avea să ne târîm pe pământul acesta o existenţă atât de mizerabilă, dacă dincolo de lumea aceasta nu mai există nimic şi dacă Mântuitorul Isus n'ar fi murit şi n'ar fi înviat pentru a face posibilă scăparea noastră şi pentru a ne smulge din întunerecul disperării şi al veşnicei desnădejdi?

Veniţi la Isus voi toţi cei trudiţi, voi toţi cei cari nu mai aveţi nicio nădejde şi voi toţi cei obidiţi, pentru ca să primiţi o nouă năzuinţă şi un nou avânt pentru a prelungi existenţa voastră nu cu o zi sau cu o lună, ci cu nesfârşitele veşnicii şi într'o fericire care n'a fost gustată niciodată de vreun muritor, căci acolo sus în cer, înaintea Feţei Sale, „sunt bucurii nespuse şi desfătări veşnice".

Să ne desbrăcăm dar de hainele de doliu ale descurajării şi să venim la prietenul nostru, Isus, pentru ca să fim îmbrăcaţi de El cu hainele albe ale bucuriei şi fericirii eterne.

I. Dinu

Toamna

A verii patimă nebună,
Cu jocul ei sălbatic, cald,
A smuls, pe-o noapte de furtună,
Pădurii, haina de smarald.....

Imprăştiind melancolie,
Stă gol copac lângă copac,
Şi nu-i o floare pe câmpie....
Şi crângul a rămas sărac.....

Şi totuşi lin, prin atmosferă,
Pluteşte-un dor discret şi vag,
Turburător ca o himeră....
Şi ca un vis frumos, de drag....

Tot astfel toamna suferinţii
Lăsatu-s'a şi'n pieptul meu,
Dar sfântul şopot al credinţii
Imi svântă lacrima mereu.....

Şi mâine 'n zorii dimineţii
Ca dintr'un tainic sarcofag,
Vor reînvia bobocii vieţii....
Şi vom avea un nou toiag.

„Ancore" Ioan Al. Bran-Lemeny

 Curajul constă în a înfăptui ceea ce este drept

O scrisoare de ziua naşterii

Un alt an din vieaţa ta se încheie astăzi. Poţi tu să priveşti asupra lui împăcat în tine însuţi? Ai făcut progrese în ce priveşte vieaţa dumnezeiască? Ai crescut în ce priveşte spiritualitatea? Ti-ai răstignit eul, cu simţămintele şi plăcerile lui? Ai tu un viu interes în studiul cuvântului lui Dumnezeu? Ai câştigat biruinţe hotărîte asupra propriilor tale simţăminte şi asupra îndărătniciei tale? O, care a fost raportul vieţii tale pentru anul care s'a scurs în veşnicie, spre a nu mai reveni niciodată?

Si acum, când păşeşti într'un an nou, să faci aceasta cu hotărîrea serioasă de a merge înainte şi în sus. Fă ca vieaţa ta să fie mai înnobilată şi mai înălţată decât până aci. Puneţi ca ţintă de a nu căuta propriile tale interese şi plăceri, ci numai de a face ca lucrarea Răscumpărătorului tău să meargă înainte. Nu rămâne în locul acela unde trebue să fii totdeauna ajutat, şi unde alţii trebue să te păzească şi să te păstreze pe calea cea strâmtă. Tu poţi fi destul de tare ca să exerciţi o influenţă sfinţitoare asupra altora. Tu poţi fi acolo unde interesul sufletului îţi poate fi trezit spre a face bine altora, spre a mângâia pe cei întristaţi, a întări pe cei slabi, şi a da mărturie despre Isus ori de câte ori ţi se oferă prilejul. Pune-ţi ţinta ca să onorezi pe Dumnezeu în orice, totdeauna şi pretutindeni. Adu cu tine religia în orice lucru. Fii conştiincios în orice faci.

Tu n'ai simţit în vieaţă puterea salvatoare a lui Dumnezeu, aşa cum ai privilegiul s'o faci, pentrucă nu ţi-ai pus ca marea ţintă a vieţii tale de a glorifica pe Hristos. Fă ca orice ţintă pe care ţi-o propui, orice lucrare în care te angajezi, şi orice plăcere de care te bucuri, să fie spre slava lui Dumnezeu. Fă ca aceasta să fie rugăciunea inimii tale: Eu sunt al Tău, o, Doamne, şi vreau să trăiesc pentru Tine, să lucrez pentru Tine şi să sufăr pentru Tine.

Mulţi pretind a fi de partea Domnului, dar nu sunt; greutatea tuturor faptelor lor este de partea Satanei. Prin ce mijloace putem noi vedea de partea cui suntem? Cine stăpâneşte inima? Pe cine însoţesc gândurile noastre? Despre cine dorim noi să conversăm? Cine stăpâneşte cele mai calde simţăminte ale noastre şi cele mai bune puteri ale noastre? Dacă noi suntem de partea Domnului, gândurile noastre sunt împreună cu El, şi cele mai plăcute meditaţii ale noastre sunt despre El. N'avem nicio prietenie cu lumea; noi am consacrat tot ce avem şi suntem, Lui. Dorim să purtăm chipul Lui, să fim însufleţiţi de Spiritul Lui, să facem voia Lui, şi să facem plăcerea Lui în toate lucrurile.

Tu trebue să mergi pe o cale aşa de distinctă, încât nimeni să nu găsească în tine o piatră de poticnire. Tu nu poţi avea o influenţă asupra celor din jurul tău fără să fii stăpânit de o hotărîre. Si hotărîrile tale pot fi bune şi sincere, dar ele se vor dovedi o nimicnicie, dacă nu faci din Dumnezeu tăria ta, şi dacă nu mergi înainte cu o hotărîre fermă de acţiune. Tu trebue să-ţi predai inima pentru cauza şi lucrarea lui Dumnezeu. Trebue să stărueşti spre a căpăta o experienţă în vieaţa creştină. Trebue să reprezinţi pe Hristos în vieaţa ta.

Tu nu poţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona. Eşti sau cu totul de partea Domnului sau de partea vrăjmaşului. „Cel ce nu este cu Mine, este împotriva Mea, şi cine nu adună cu Mine, risipeşte". Unii fac ca vieaţa lor religioasă să fie un adevărat faliment, din pricină că totdeauna se clatină şi sunt lipsiţi de hotărîre. Adesea sunt convinşi, şi aproape că ajung până acolo, încât să se predea cu totul lui Dumnezeu; dar neputând să treacă de punctul acesta, cad iarăşi. Si în timp ce se găsesc în această stare, conştiinţa lor se împietreşte, şi se face din ce în ce mai puţin simţitoare la îndemnurile Duhului lui Dumnezeu. Duhul Său a avertizat, a convins, şi a fost

Un surâs

Intr'un spital, întins pe patul său de suferinţă, un copil geme. Durerea îi contractă faţa. Mişcată, infirmiera se apleacă şi îi şopteşte: „Scump copilaş, aş vrea să-ţi ajut, dar nu pot face nimic pentru tine.

— Dacă vreţi, răspunse copilul, daţi-mi numai un surâs.

Un surâs! Aceasta e puţin şi e mult. Un criminal nu surâde.

Cu toată priceperea ei, infirmiera nu putea alina durerile copilului. Dar surâsul ei, această dovadă a simpatiei şi a compătimirii, făcea să strălucească în ochii bolnavului lumina cerească. Iubirea divină se putea observa în surâs.

Nu putem spune deci că noi nu putem face nimic. In împrejurările cele mai disperate, unde mâna este neputincioasă, unde niciun ajutor nu mai e posibil, noi putem surâde. Să dărueşti un surâs celor cari sufăr, celor cari luptă, celor cari plâng, aceasta însemnează să faci să se coboare pe pământ un colţ din cer, însemnează să iubeşti pe aproapele şi să iubeşti pe Dumnezeu.

Să învăţăm a surâde.

Dixi

neluat în seamă, până ce a fost aproape întristat. Cu Dumnezeu nu se poate juca nimeni. El arată în chip lămurit care este datoria, şi dacă se dă dovadă de nepăsare de a primi lumina, atunci aceasta devine întunerec.

Dumnezeu te invită să fii lucrător împreună cu El în via Sa. Incepe chiar acolo unde te afli. Vino la cruce şi aci renunţă la eul tău, la lumea aceasta şi la idolul tău. Primeşte pe Isus pe deplin în inima ta. Te afli într'un loc unde trebue să lupţi din greu ca să-ţi păstrezi consacrarea şi să exerciţi o influenţă care să aducă pe alţii dela păcat, plăceri şi nebunie, pe calea cea strâmtă, pregătită pentru ca răscumpăraţii Domnului să meargă pe ea.

Predă-te cu totul lui Dumnezeu; sacrifică orice, fără rezerve, şi caută astfel pacea care întrece orice înţelegere. Tu nu-ţi poţi primi hrana din Hristos, dacă nu eşti în El. Dacă nu eşti în El, eşti ca o mlădiţă uscată. Tu nu-ţi dai seama de lipsa ta de curăţenie şi adevărată sfinţenie. Trebue să fii stăpânit de o dorinţă arzătoare după Duhul Sfânt, şi să te rogi stăruitor ca să-l primeşti....

Tie nu ţi se pare firesc să iubeşti lucrurile spirituale, dar poţi să capeţi această iubire, îndrumându-ţi mintea şi puterea fiinţei tale în această direcţie. Puterea de acţiune, iată ceea ce îţi lipseşte. Adevărata educaţie este puterea de a folosi facultăţile noastre aşa încât să ajungem la rezultate folositoare. Care este pricina că religia preocupă aşa de puţin atenţia noastră, în timp ce lumea acaparează întreaga noastră fiinţă? Pricina este că forţa întregei noastre fiinţe este înclinată în direcţia aceasta. Noi ne-am pregătit ca să ne avântăm cu stăruinţă şi putere în ocupaţiile lumeşti, până ce este uşor ca mintea s'o apuce într'acolo. Aşa se explică de ce creştinii găsesc că vieaţa creştină este foarte grea, în timp ce vieaţa lumească e foarte uşoară. Facultăţile au fost educate să-şi exercite forţa lor în această direcţie. In vieaţa religioasă n'a fost decât o recunoaştere a adevărurilor cuvântului lui Dumnezeu, dar nu o ilustrare practică a lor în vieaţă....

Rar s'ar găsi piperniciţi spiritual, dacă mintea ar stărui continuu asupra lucrurilor spirituale. Numai a se ruga cineva pentru aceasta şi despre aceasta, nu va folosi la nimic. Tu trebue să-ţi deprinzi mintea să se concentreze asupra lucrurilor spirituale. Exerciţiul va aduce tărie. Mulţi pretinşi creştini sunt pe cale să piardă amândouă lumile. A fi jumătate creştin şi jumătate lumesc, însemnează a fi o sutime creştin şi restul lumesc.

Vieaţa spirituală este ceea ce cere Dumnezeu, totuşi sunt mii de inşi cari strigă: „Eu nu ştiu ce e asta; eu n'am nicio putere spirituală, n'am Duhul lui Dumnezeu". Totuşi, aceleaşi persoane vor fi foarte active şi guralive, ba chiar foarte talentate, când vorbesc despre chestiuni lumeşti. Ascultaţi la unii ca aceştia în adunările religioase. Zeci de cuvinte sunt rostite cu o voce ce de abia poate fi auzită. Ei sunt lumeşti. Ei şi-au cultivat înclinaţiile lumeşti până când au devenit tari în această direcţie. Cu toate acestea sunt tot aşa de slabi ca şi nişte prunci în ce priveşte lucrurile spirituale, în cari ar trebui să fie tari şi inteligenţi. Lor nu le place să stărue asupra tainei evlaviei. Ei nu cunosc vorbirea cerului, şi nu-şi deprind mintea aşa ca să fie pregătită să cânte cântările cerului, sau să simtă plăcere de serviciile spirituale, cari atrag atenţia tuturor.

Pretinşii creştini, creştinii lumeşti adică, sunt neobişnuiţi cu lucrurile cereşti. Ei nu vor să fie niciodată aduşi la porţile Noului Ierusalim spre a lua parte la servicii, cari până aci nu i-au interesat în mod deosebit. Ei nu şi-au deprins minţile ca să aibă plăcere de devoţiune, de meditaţie asupra lucrurilor lui Dumnezeu şi asupra cerului. Cum vor putea ei atunci să ia parte la serviciile cerului? Cum să aibă ei plăcere de cerul spiritual, curat şi sfânt, când n'au avut plăcere de el nici aci pe pământ?....

Mintea trebue să fie educată şi disciplinată ca să iubească curăţenia. O iubire pentru lucrurile spirituale trebue să fie încurajată, da, trebue să fie încurajată, dacă vrei să creşti în harul şi cunoştin-

(Urmare la pag. 10)

Grandoarea şi micimea omului modern

S'ar părea că omul a atins culmea civilizaţiei. El este mândru de cuceririle şi descoperirile sale. Omul este într'adevăr mare. Sau cel puţin aşa i se pare. Căci ceea ce numeşte el grandoare, nu este slăbiciune? Si adevărata grandoare nu se găseşte în altă parte?

Si cu toate acestea.... Dacă omul a supus fiarele sălbatice, a învins elementele, dacă a smuls secretele naturii, a lărgit graniţele vieţii şi adesea a făcut să întârzie moartea, câtă slăbiciune şi câtă lipsă de putere se vede în domeniul intim al sufletului. Noi am auzit mărturisirea de pe buzele unuia dintre primii eroi ai credinţei: „Răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac"....

In faţa poftelor cari-l hărţuesc şi a intereselor egoiste cari clocotesc în el, în faţa vrăjmaşilor nevăzuţi, a forţelor rele cari-l asaltează, ce este omul, cu ştiinţa, cu inteligenţa, cu voinţa şi cu puterea sa fizică?

Ce listă lungă şi dureroasă s'ar putea scrie despre păcatele individuale, familiare şi sociale!

Pentru ce? Cuvântul lui Hristos cuprinde tot adevărul: „Despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic". Fără El e lipsă de putere, regres, decadenţă. Prin El, dimpotrivă, este asigurată biruinţa, nu numai asupra elementelor şi puterilor, ci şi asupra a ceea ce este nu numai asupra elementelor şi mai greu de învins în această lume: propria ta inimă.

Stiţi care este secretul adevăratei măriri, a acelei măriri care te face stăpân nu asupra acestei lumi, ci pe tine însuţi, mărire fără de care eroii istoriei au fost de multe ori nişte sărmani eroi? Secretul acesta este Isus Hristos.

Adevărata mărire stă în a-ţi da seama de slăbiciunea ta, în lepădarea de sine.

Pentru a cunoaşte aceasta, trebue să treci pe la Cruce, unde Omul durerii a învins slăbiciunile noastre pentru a le schimba în biruinţe.

Carcera Mamertini

Deşi creştinismul s'a dovedit dela început că este adevărata religie, superioară oricărui sistem filosofic sau cult păgân, cu toate acestea a întâmpinat multe împotriviri din partea celor interesaţi. Datorită însă moralei înalte şi a învăţăturilor sale sfinte, precum şi zelului şi abnegaţiei cu cari creştinii propovăduiau cuvântul curat al lui Hristos, creştinismul şi-a croit drumul prin lumea păgână. Mare parte dintre creştini au pecetluit cu sângele lor propovăduirea Evangheliei şi apărarea dreptei credinţe. Cuvintele lui Isus Hristos: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt. Si învăţaţi-i să păzească tot ce v'am poruncit....", au fost păstrate cu multă sfinţenie de credincioşi, constituind marele program al Bisericii creştine, început cu Apostolii şi continuat mai târziu de alţi credincioşi zeloşi.

Saul din Tars, marele Apostol al Neamurilor, prin călătoriile sale misionare, întreprinse în diferite părţi ale imperiului Roman, unde a predicat Evanghelia şi prin multele epistole pe cari le-a scris comunităţilor, a contribuit foarte mult la răspândirea creştinismului.

Roma era pe vremea aceea capitala lumii şi reşedinţa împăraţilor cari porunceau tuturor popoarelor de pe faţa pământului. Impăratul şi suita sa n'aveau nici o cunoştinţă despre Nazarineanul cel umil şi nici despre preceptele sfinte ale Sale. Cu toate acestea, Evanghelia, care este „puterea lui Dumnezeu", pătrunse nu numai în casele sărăcăcioase ale poporului de rând, dar ajunse şi în palatul Cesarului. In nici o parte nu era o atmosferă mai stricată mai viciată şi mai protivnică creştinismului, ca la curtea romană. Nerone, aşa cum îl descrie istoria, era înconjurat de curtezani corupţi, pătimaşi şi linguşitori. In aparenţă era imposibil pentru creştinism să prindă rădăcini la curtea unui astfel de împărat, într'un mediu atât de stricat. Mulţi însă, chiar din casa împăratului, au îmbrăţişat noua credinţă şi fără teamă de consecinţe, au început să vestească şi altora învăţăturile lui Hristos, cari le erau aşa de scumpe.

Cu ocazia ultimei sale călătorii la Ierusalim, Apostolul Pavel fu prins, dar ceru să fie judecat de Cesarul. Doi ani de zile rămase el în Roma şi i se permise să predice Evanghelia într'o casă particulară, fiind legat în lanţuri. In acest timp de captivitate, Pavel scrise două epistole: una Colosenilor şi alta Filipenilor. Aceste epistole conţin adevăruri de mare însemnătate pentru creştinii din toate timpurile. Dumnezeu ocroti

Frumuseţea naturii ne îndreapta mintea spre Acela care a făcut totul pentru fericirea noastră.

pe servul său, şi contra aşteptărilor multora, la prima judecată făcută de Nerone fu găsit nevinovat şi i se dete drumul.

Mulţimea cea mare de convertiţi, chiar dela curtea împăratului, aprinse mânia acestuia împotriva lor. El găsi odată un pretext pentru a deslănţui cea mai îngrozitoare persecuţiune din câte au venit asupra creştinilor. Fiind învinuit că ar fi dat foc oraşului Roma, el aruncă vina asupra creştinilor, cari fură ucişi în modul cel mai barbar. Apostolul Pavel scăpă de această persecuţie, pentrucă cu puţin timp înainte de izbucnirea ei, el părăsise oraşul Roma.

Activitatea rodnică a Apostolului după liberarea din Roma nu putea să rămână mult timp ascunsă atenţiei vrăjmaşilor Evan-

gheliei. Invinuit că el ar fi pus la cale arderea orașului, Pavel fu prins și adus din nou la Roma, unde avea să fie judecat și de astă dată condamnat la moarte. Inainte de condamnarea sa, Sfântul Pavel și-a petrecut ultimele zile în carcera Mamertini. Călătorul care are ocazia să viziteze Roma poate vedea și azi celula întunecoasă, unde a fost închis servul lui Dumnezeu. Ca să poți pătrunde înăuntru, trebue să cobori în jos câteva trepte. Celula este făcută din piatră și forma ei este rotundă, având două încăperi, una sus și alta dedesupt. Pe vremuri numai încăperea de sus avea trepte pe unde se putea intra înnăuntru, iar cea de dedesupt era izolată. In încăperea de jos erau încarcerați cei mai periculoși oameni, înainte de a fi judecați și condamnați. Ei erau introduși printr'o deschizătură la mijlocul încăperii de sus unde se afla un grătar de fier; apoi acest grătar se ridica și condamnații erau lăsați în jos prin această deschizătură, singura deschizătură pe unde cei închiși primeau hrană și apă și pe unde erau scoși și aduși înaintea judecătorilor. In această carceră umedă și întunecoasă a fost închis bătrânul Apostol.

Carcera Mamertini, — oricât de străin și necunoscut ar părea acest nume, de el însă se leagă amintirile celui mai rodnic dintre Apostoli, în legătură cu ultimele clipe ale vieții sale. Fără amici, lipsit aproape cu desăvârșire de sprijinul fraților săi de credință, pe cari altă dată îi îndemnase și îi încurajase cu sfaturile sale prețioase, aci a petrecut ultimele zile ale vieții sale. Cu toată suferința și mizeria, cari au contribuit în mare măsură la șubrezenia lui corporală, Pavel înălță sus stindardul crucii lui Hristos. Ca și Maiestrul său, el fusese un călător fără patrie și trăise pentru binecuvântarea celor fără de nădejde în lumea aceasta.

Incarcerat într'o celulă întunecoasă și igrasioasă, cu sănătatea sdruncinată, așteptând din zi în

zi să fie judecat și condamnat, s'ar fi putut spune că ultimile sale zile au fost zile amare și pline de desnădejde. Lucrurile nu au stat așa. Din carcera Mamertini, din situația tristă în care se afla, el scrise cele mai duioase și cele mai mișcătoare cuvinte „fiului iubit", cum îl numește pe tânărul Timotei, cuprinse în a 2-a epistolă. Inima sa era legată mult de tânărul Timotei, care luase parte la toate suferințele, oboselile și bucuriile Apostolului. Pentru acest motiv el scria: „Către Timotei, copilul meu prea iubit: Har îndurare și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Hristos Isus, Domnul nostru! .... Căci mi-aduc aminte de lacrimile tale și doresc să te văd ca să mă umplu de bucurie". Dându-și seama că Timotei nu l-ar mai găsi în vieață, el îl sfătui ca un părinte: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n'are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului".

Apostolul Pavel răspândea în jurul său o atmosferă sfântă, așa încât toți cei cari veneau în contact cu el, simțeau legătura lui cu Prințul Vieții. Ceea ce dădea putere predicii lui, era vieața sa care oglindea adevărul cel sfânt pe care el îl vestea. „Aici se află puterea adevărului. Influența neprefăcută și nesilită a unei vieți sfinte este predica cea mai convingătoare ce poate fi ținută în favoarea creștinismului".

Din carcera Mamertini, Pavel fu scos să fie judecat de Cesarul. Cuvintele sale au făcut o adâncă impresie asupra lui Nerone și asupra celor de față. In cuvinte foarte mișcătoare, el desfășură adevărurile prețioase ale Evangheliei și atrase atenția celor de față asupra jertfei lui Hristos, adusă pentru omenirea păcătoasă. Cu toate argumentele convingătoare, el fu condamnat să i se taie capul.

Au trecut aproape douăzeci de secole de când și-a vărsat sângele ca martir și ca martor al lui Hristos. Nimeni însă nu a fost cu el ca să poată reda în totul evenimentele ultimelor clipe din vieața sa, petrecute în carcera Mamertini, și dela timpul când a fost judecat până ce i s'a tăiat capul. In epistola scrisă lui Timotei el lasă să se întrezărească sentimentele lui și consacrarea vieții pentru Maiestrul său: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da în ‚ziua aceia', Domnul, Judecătorul cel drept, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui".

Asemenea unei trâmbițe, aceste cuvinte au sunat în decursul veacurilor trecute și au adus curaj și statornicie miilor de martiri, cari și-au dat vieața pentru Evanghelie, precum și multă mângâiere și îmbărbătare celor ce au suferit și sufăr prigoniri pentru credința lui Isus Hristos.

M. Manea

DEPARTE DE MINE

Departe de mine, voi, gânduri urite!
Lăsați-mă singur-acum!
Voi, toate, de vreme 'ndelungă 'nnegrite,
Plecați! Părăsiți-mă, spun!

Lăsați-mă singură de-acum 'nainte
Cu dorul sufletului meu
Cu gându-mi purtat pe-aripi nevăzute
Spre ceruri. Acolo doresc să fiu eu.

Eugenia Popov

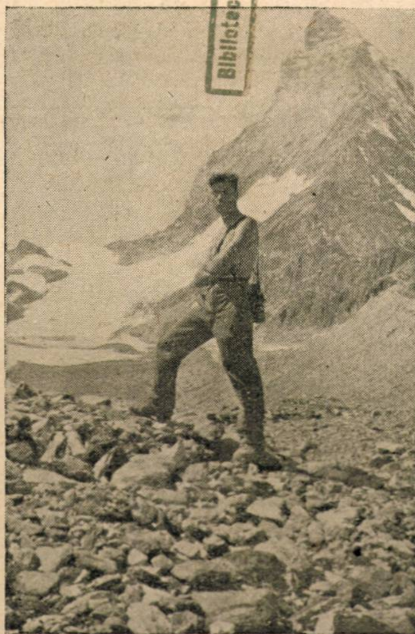
Porunca a treia

Biblioteca Universității Iași

„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui".

Prima jumătate a acestei porunci este un ordin; a doua este o amenințare.

A lua Numele lui Dumnezeu în deșert, însemnează a înjura, a blestema, a pronunța Numele lui Dumnezeu cu nerespect. Este unul din păcatele cele mai cutezătoare pe cari le poate săvârși un om. Cel ce blestemă are aerul de a înfrunta pe Cel Atotputernic. In ce mă privește, am cea mai tristă părere despre acela care încearcă să amestece Numele cel sfânt al Creatorului cerului și al pământului, în blestemele lui și în expresiile lui necuviincioase. Nu există crimă de care să nu-l cred capabil pe unul ca acesta.

Să ne închipuim că ați auzi pe vreun ștrengar de băiat repetând numele tatălui vostru pe un ton batjocoritor și disprețuitor. Nu-i așa că nu v'ați simți bine? Si dacă, cu toate opunerile voastre, el ar stărui în atitudinea lui mai departe, amestecând numele care vă este cel mai scump din lume, cu cuvinte necuviincioase și cu minciuni, nu-i așa că v'ați simți foarte revoltați? „E foarte vinovat!", ați striga; „merită să fie pedepsit". Când Domnul spune că nu va lăsa nepedepsit pe acela care ia Numele Său în deșert, nu e nimic care să ne surprindă.

Părăsiți deci obiceiul — vai! așa de comun în țara noastră — de a zice: „Doamne!" sau „Dumnezeul meu!" când vorbiți despre ceva, și încă despre lucrurile cele mai neînsemnate. Fără îndoială, că repetarea acestor cuvinte nu înseamnă numaidecât jurământ sau înjurătură; dar, vă rog, ce este altceva decât luarea Numelui lui Dumnezeu în deșert? De altfel, aduceți-vă aminte de porunca așa de clară și directă a Mântuitorului: „Să nu jurați nicidecum.... Felul vostru de vorbire să fie: ‚Da, da; nu, nu'; ce trece peste aceste cuvinte, vine dela cel rău".

Scumpii mei copilași, mai sunt încă și alte feluri de a călca această poruncă. Atunci când băieții cei mici sau fetițele se pleacă pe genunchi spre a spune „Tatăl nostru" fără să se gândească la ce spun, ei iau Numele lui Dumnezeu în deșert. Dacă vreunul din prietenii voștri, despre care ați ști că n'are niciun simțământ de prietenie pentru voi, ar veni și v'ar adresa, repede ca un papagal, tot felul de complimente, lăudându-vă virtuțile, dându-vă asigurări de iubirea lui și rugându-vă să-l iubiți și voi la rândul vostru, n'ați fi înclinați să credeți că își bate joc de voi și nu l-ați izgoni din fața voastră? Cum ați putea deci crede că Dumnezeu, care are dreptul la tot respectul vostru, la adorarea voastră cea mai adâncă, are să vă asculte cu plăcere dacă vă rugați lui numai cu buzele?

Unul din cei mai învățați oameni cari au existat vreodată, Isaac Newton, se descoperea totdeauna cu respect când cineva pronunța înaintea lui Numele lui Dumnezeu: pildă demnă să fie imitată de noi toți!

Porunca a treia ne mai oprește de a face glume pe socoteala religiei, și mai ales să luăm în derâdere Sfintele Scripturi. A râde de lucrurile sfinte sau a căuta să facem pe alții să râdă de aceste lucruri, este tot așa de grav ca și un jurământ.

Călcarea jurământului sau jurământul fals, este unul din felurile cele mai urîte, cele mai îngrozitoare, de a călca această poruncă. Un jurământ fals este atunci când Dumnezeu este luat ca martor că se spune adevărul, deși se știe destul de bine că tot ce se spune este un neadevăr.

Nemuritorul întemeietor al republicii Statelor-Unite, marele și virtuosul Washington, zicea astfel într'un ordin de zi pe armată:

„Generalul speră că ofițerii se vor strădui, prin exemplul și prin influența lor, să pună stavilă obiceiului de a înjura; și atât ei cât și subalternii lor, își vor da seama că dacă noi insultăm pe Dumnezeul Cel Atotputernic prin purtarea noastră nelegiuită, cu niciun chip nu vom putea nădăjdui binecuvântarea cerului. De altfel, acesta este un viciu josnic și urît, pe care tot omul simțit și cum se cade nu poate face altceva decât să-l disprețuiască".

Călcarea poruncii a treia este pedepsită adesea chiar de Dumnezeu în lumea aceasta, și încă cu o asprime izbitoare. Cei ce rostesc blesteme nu sunt urmăriți de legile omenești, dar Dom-

nul îi vede şi îi aude; şi într'o bună zi blestemele lor vin asupra capetelor lor.

Am cunoscut un băieţaş care înjura din cale afară de murdar. Sfaturile şi mustrările nu făceau altceva decât să-l învârtoşeze. Pentrucă am interzis nepoţelului meu să mai meargă cu el, a jurat că îndată ce va ajunge la vârsta bărbăţiei, îmi va face un rău. La vârsta de nouăsprezece ani s'a îmbolnăvit de o boală grozavă, şi cu trei săptămâni înainte de moarte, îşi blestema durerile şi pe Acela care i le dăduse. Blestemele şi înjurăturile lui erau aşa de îngrozitoare, că foarte puţini îndrăzniră să intre în camera lui. In sfârşit, în seara în care a murit, striga că demonii i-au smuls inima. Spectacolul acesta era aşa de înspăimântător, încât chiar părinţii trebuiră să părăsească încăperea, astfel că n'a fost nimeni la căpătâiul lui când şi-a dat ultima suflare.

In piaţa unui orăşel din Anglia se poate vedea un stâlp ridicat în amintirea morţii tragice a unei biete femei care, pentru a face să se creadă o minciună, a luat pe Dumnezeu ca martor, blestemându-se în tot felul că spune adevărul. Jurămintele îi erau încă pe buze, când deodată a căzut la pământ ca lovită de trăsnet....

Scumpi copilaşi, cugetaţi la aceste lucruri; şi de azi încolo să luaţi hotărîrea de a veghea asupra voastră, pentru ca să nu pronunţaţi numele lui Dumnezeu cu uşurătate, nici să nu cetiţi vreodată Scriptura sau să faceţi o rugăciune sau să cântaţi o cântare, fără să daţi dovadă de toată seriozitatea de care sunteţi în stare; în sfârşit, să renunţaţi cu totul la orice grosolănie în vorbire, la orice vorbire gălăgioasă, la orice expresie contrară atât bunului simţ, cât şi voinţei lui Dumnezeu. Si mai presus de orice, imitaţi pe Mântuitorul Isus. Ca şi El, să fiţi blânzi, răbdători şi smeriţi cu inima; binecuvântaţi şi nu blestemaţi, şi toate cuvintele voastre să fie drese cu har.

Dialogul explicat copiilor

(Urmare dela pag. 6)

ţa adevărului. Dorinţele după evlavie şi adevărată sfinţenie sunt bune şi ele la ceva, dar dacă te opreşti aci, ele nu au nicio valoare. Intenţiile bune sunt drepte, dar nu vor fi de niciun folos dacă nu vor fi aduse la îndeplinire cu hotărîre. Mulţi vor fi pierduţi în timp ce nădăjduesc şi doresc să fie creştini; dar ei nu fac niciun efort stăruitor, şi de aceea vor fi cântăriţi şi găsiţi lipsă. Voinţa trebue să fie îndrumată pe calea cea bună. Eu voiu fi un creştin integru. Eu voiu cunoaşte lungimea, lărgimea, înălţimea şi adâncimea iubirii desăvârşite. Ascultă cuvintele lui Isus: „Ferice de cei flămânzi şi însetaţi după dreptate, căci ei vor fi săturaţi". Hristos a luat toate măsurile ca să sature sufletul care înflămânzeşte şi înseteazä după dreptate.

Elementul curat al iubirii va deschide sufletul pentru năzuinţi mai înalte, pentru o creştere a cunoştinţei în ce priveşte lucrurile divine, aşa încât el nu se va mulţumi până nu s'a săturat. Cei mai mulţi pretinşi creştini n'au niciun simţ al tăriei spirituale pe care ar putea-o căpăta, dacă ar fi tot aşa de ambiţioşi, de zeloşi şi de stăruitori ca să câştige o cunoştinţă despre lucrurile divine, cum sunt când este vorba de lucrurile neînsemnate şi pieritoare ale vieţii acesteia. Mulţi, foarte mulţi dintre aşa zişii creştini s'au mulţumit să fie numai nişte pitici spirituali. Ei nu simt nicio plăcere ca să caute mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea ei; din pricina aceasta evlavia este pentru ei o taină ascunsă, pe care n'o pot pricepe. Ei nu cunosc pe Hristos printr'o cunoştinţă din experienţă.

O, de ar fi cu putinţă ca aceia cari sunt mulţumiţi cu starea lor pipernicită şi sluţită în ce priveşte lucrurile divine, să fie transportaţi deodată la cer, şi pentru o clipă să vadă starea înaltă şi sfântă de perfecţiune care dăinue totdeauna acolo — fiecare suflet plin de iubire; fiecare faţă strălucind de bucurie; muzică fermecătoare care se ridică în tonuri melodioase în onoarea lui Dumnezeu şi a Mielului; şi fluvii nesfârşite de lumină, ce se revarsă asupra sfinţilor dela faţa Aceluia care şade pe tron, şi dela faţa Mielului! De şi-ar da seama că sunt încă bucurii şi mai înalte şi mai mari de simţit, pentrucă cu cât vor primi mai mult din desfătarea lui Dumnezeu, în aceeaşi măsură va creşte şi puterea lor de a se ridica mai sus în desfătările veşnice, şi să continue astfel să primească o nouă şi mai mare măsură din izvorul nesfârşit de slavă şi strălucire de nedescris, oare ar putea asemenea persoane, mă întreb, să se amestece printre fiinţele cereşti, să ia parte la cântările lor, să suporte slava curată, înălţătoare şi răpitoare care izvorăşte dela tronul lui Dumnezeu şi al Mielului? O, nu! timpul lor de probă a fost prelungit ani de-a-rândul, pentru ca ei să poată învăţa limbajul cerului, ca să poată deveni „părtaşi firii dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea, care este în lume prin pofte". Dar ei au avut o ocupaţie egoistă, căreia şi-au închinat toate puterile minţii lor şi energiile fiinţei lor. Ei nu şi-au putut îngădui să slujească pe Dumnezeu fără rezerve şi să facă din aceasta o ocupaţie. Treburile lumeşti au fost trecute pe primul plan, absorbind tot ce a fost mai bun din puterile lor, şi apoi un gând întâmplător a fost consacrat şi lui Dumnezeu. Oare unii ca aceştia vor fi transformaţi după ce se va da hotărîrea din urmă, „Cine este sfânt, să se sfinţească şi mai departe", „cine este întinat, să se întineze şi mai departe"? O vreme ca aceasta se apropie....

Nu te amăgi singur. Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit. Nimic altceva, afară de sfinţenie, nu te va pregăti pentru ceruri. Numai evlavia sinceră şi pusă în practică, poate să-ţi dea un caracter curat şi înălţător, şi să te facă în stare să ajungi înaintea lui Dumnezeu, care locueşte în lumină de neapropiat. Caracterul ceresc trebue să fie format aici pe pământ, căci altfel nu mai poate fi format niciodată. Aşa dar, începe numaidecât. Nu te măguli cu ideea că va veni odată o vreme când vei putea depune un efort stăruitor, mai uşor decât acum. Fiecare zi face să se mărească depărtarea între tine şi Dumnezeu. Pregăteşte-te pentru veşnicie cu un

(Urmare la pag. 12)

André-Marie Ampère

(1775 — 1836)

Născut la Lyon în anul 1775, primii ani ai tinereţii sale s'au scurs la Poleymieux-lez-Mont d'Or, un sat în apropiere de Lyon. Dotat cu o inteligenţă sclipitoare, copilul lasă să se întrevadă ceea ce va fi mai târziu omul. Il interesează orice: literele tot atât de mult ca şi ştiinţele; niciun domeniu nu-i este străin sau indiferent. De un temperament înflăcărat şi o inimă sensibilă, muzica şi poezia îl mişcă şi îl inspiră.

Pe când era încă în vârsta adolescenţei, cei mai frumoşi ani din vieaţa sa sunt întunecaţi de grozăviile Revoluţiei şi în anul 1793, pe când ghilotina stătea ridicată zi şi noapte, datorită urii, mereu trează, a Comitetului Salvării Publice, el vede cu nemărginită durere pe tatăl său, acuzat de moderantism, urcând eşafodul. Tânărul Ampère are puterea să suporte această lovitură; se dedică atunci cu totul studiului botanicii şi în timpul acesta inventează el o limbă universală cu singurul scop de a apropria pe toţi oamenii şi de stabili o pace definitivă între ei! Sfântă şi mişcătoare utopie, încercată de spiritele generoase în toate timpurile!

In anul 1801, găsim pe Ampère profesor de fizică la Bourges, unde scrie o lucrare savantă asupra calculului probabilităţilor, întitulată: **Consideraţii asupra teoriei matematice a jocului**, care l-a ajutat să primească o catedră la colegiul din Lyon. De aici încolo, Ampère ocupă multe funcţiuni şi titluri, dar cum el era mai mult stingherit decât măgulit de acestea, preferă mai de grabă liniştea laboratorului său de fizică de unde avea să pornească una dintre descoperirile cele mai importante pe care ştiinţa modernă o va primi, o va perfecţiona şi o va folosi totdeauna: electro-magnetismul. Aceasta a avut loc în anul 1819. I-au trebuit marelui savant, pe atunci profesor ajutor de astronomie la Facultatea de ştiinţe, două luni, pentru a descoperi legea care-i va purta numele. In luna Iulie, imediat după primirea scrisorii din partea lui Oersted, profesor la Copenhaga, care i-a dat directive, şi-a început cercetările şi în luna Septembrie din acelaşi an, Ampère, biruitor, a făcut cunoscut Institutului descoperirea sa. Nemulţumit însă, el îşi continuă lucrările şi în anul următor descopere primele elemente ale electro-dinamismului. Si în domeniul fizicei Ampère a continuat să pună în uimire pe contimporanii săi, strălucind în nenumărate rânduri. El a fost primul care a avut ideea telegrafului electric şi în acelaşi timp cu Arago, pe aceea a electro-magnetului, ca să nu cităm decât cele mai de seamă invenţii ale sale.

Franţa, recunoscătoare, îl acopere cu cinste pe acela căruia posteritatea îi aduce astăzi omagiul ce i se cuvine. Dar dacă şi noi ne înclinăm împreună cu ea în faţa inteligenţei geniale a aceluia care a contribuit într'o măsură atât de mare la progresul ştiinţei, admiraţia noastră nu o datorăm numai savantului, ci şi creştinului. Incă odată spunem împreună cu Ampère, că e lucru dovedit că **„spoiala de ştiinţă îndepărtează pe om de Dumnezeu, dar ştiinţa multă îl apropie de El"**. Ca om şi ca creştin e tot atât de plăcut cum este şi ca savant.

Crescut de tatăl său care i-a fost singurul educator şi care poseda o temeinică cultură latină, tânărul Ampère a trăit la ţară, unde, departe de oraşe şi de corupţie, el a găsit în mijlocul naturii încântătoare pe Dumnezeu, pe care a învăţat să-L iubească. Rousseau şi Diderot erau autorii lui favoriţi, iar **Imitaţia lui Hristos** avea să fie cartea lui favorită, atunci când încercarea şi suferinţa aveau să vină peste el. De tânăr, soţia sa îl lasă văduv cu un copil mic de tot. Niciodată

Aspecte de toamnă

Ampère nu mai putea fi consolat pentru pierderea soţiei tinereţii sale, a celei mai iubite dintre femei. Căsătorit pentru a doua oară, el nu mai putea să uite niciodată pe „aceea care a fost cel mai mare bun al vieţii sale", aşa după cum se poate vedea dintr'o scrisoare adresată fiului său, Jean-Jacques.

Religia pentru Ampère era o realitate. Puţini biografi s'au ocupat să arate pe creştin în acest savant. In însemnările sale personale, ne-a lăsat aceste frumoase cuvinte: „Spiritul nu face altceva decât să ne conducă spre adevăr şi spre binele suprem. Fericit acela care se desbracă pe sine pentru a fi îmbrăcat! Cel care calcă în picioare înţelepciunea deşartă pentru a primi înţelepciunea lui Dumnezeu, dispreţueşte spiritul atâta timp cât lumea îl laudă! Dacă vrei ca părerile tale să fie potrivite cu adevărul, nu ţi le potrivi cu ideile oamenilor. Doctrina lumii e doctrina pieirii. Trebue să devii simplu, smerit şi despărţit cu totul de lume; trebue să fii calm, stăpân pe tine însuţi şi să judeci cu Dumnezeu. Lumea trece. Dacă te hrăneşti cu deşertăciunile ei, vei trece şi tu ca ea. Dar adevărul lui Dumnezeu rămâne în veci; dacă te hrăneşti cu adevărul, vei rămâne ca el".

Creştin convins şi plin de zel, Ampère ar fi voit ca fiecare să împărtăşească convingerile sale. Scrisorile pe cari le-a schimbat cu prietenul său Bredin, sunt străbătute de un zelos spirit de prozelitism. In mijlocul meditaţiilor sale, Ampère desvălue în jurnalul său de zi o frumoasă convingere evanghelică: „Eşti dator să studiezi toate în lumea aceasta, dar să nu le priveşti decât cu un ochiu; iar celalt ochiu să stea mereu aţintit spre lumina cerească. Ascultă pe savanţi, dar să nu-i asculţi decât cu o ureche, iar cealaltă să fie totdeauna gata de a primi accentele dulci ale prietenului tău ceresc; scrie numai cu o mână, ţine-te de haina lui Dumnezeu cum se ţine un copil de haina tatălui său".

Faţă de acest pios savant, putem repeta cuvintele filosofului J. Bredin, prietenul lui Ampère: „Nu ştii ce să admiri mai mult: inima lui sau creierul lui. Niciodată n'a iubit un om ca omul acesta".

Talitha

(Urmare dela pag. 10)

aşa zel, cum n'ai făcut niciodată până acum. Deprinde-ţi mintea să iubească Biblia, să iubească rugăciunea şi adunarea de rugăciune, să iubească ora de meditaţie, şi mai presus de toate, ora când sufletul tău comunică cu Dumnezeu. Trebue să fii pătruns de atmosfera cerului dacă vrei să faci parte din corurile îngereşti în căminurile de sus.

Acum începi un nou an din vieaţa ta. O nouă pagină este întoarsă în cartea îngerului raportor. Care va fi raportul ce se va scrie pe paginile ei? Va arăta el nepăsarea ta faţă de Dumnezeu şi datoriile tale neîmplinite? Bunul Dumnezeu să te ferească! Fă ca acolo să se scrie un raport de care să nu te ruşinezi, dacă ar fi dat la iveală privirilor oamenilor şi îngerilor.

Te sărută,

Mama ta!

CĂTRE CETITORI

Incă un an „Amicul" a continuat să îndrume paşii Tineretului pe calea cea aducătoare de fericire a unei vieţuiri morale. Invăţăturile lui au săturat sufletele flămânde ale multora, cari au găsit în el un adevărat „Amic", şi mai ales pe Amicul Acela care a făcut totul pentru binele omenirii.

In curând va începe un an nou de activitate. „Amicul" nu va pregeta să vă aducă sfaturile-i preţioase în paginile-i frumoase. Invitaţi-l, şi el va veni bucuros. Recomandaţi-l şi amicilor voştri. Atunci cu toţii veţi fi recunoscători „Amicului" şi „Amicul" vă va fi recunoscător.

Redacţia

ACUL MAGNETIZAT

Inchid ochii şi mă gândesc la el.... Il văd.... Cu părul cărunt, ce îi acoperea capul numai pe margini, ca o cunună de argint căreia îi lipseşte partea din faţă, cu ochii blajini, umbriţi de nişte sprâncene bogate, de asemenea încărunţite, cu o pereche de mustăţi ce stăruiau lateral şi în jos şi se continuau apoi cu o barbă albă — gura o bănuiam numai, căci nu se mai vedea, — parcă era un apostol. Aşa era bunicul. Cât de mult ne plăcea nouă, nepoţilor, să-l ascultăm în serile de vară cu aerul parfumat de multele flori din grădină, străbătut de tonurile minunate ale privighetorilor neobosite din zăvoiul din vale! Si ne părea rău că timpul acesta aşa de plăcut trecea mai repede ca deobiceiu! Am fi dorit să ascultăm într'una glasul lui melodios, dar copilăria noastră a trecut ca un vis şi vieaţa ne-a dus departe de coliba aceea dela ţară cu prispa-i vrăjită de poveştile lui adevărate. Căci el nu ne spunea poveşti cu smei şi feţi frumoşi, ci întâmplări minunate, povestite în Cartea Sfântă.

Intr'una din vacanţele de vară, când am venit cu toţi acasă din locuri depărtate pe unde părinţii ne dusese la carte, n'am mai găsit pe bunicu.... Dar lipsa lui şi durerea provocată de această lipsă, făceau să răsune stăruitor în urechile noastre tâlcurile povestirilor lui din Biblie şi învăţăturile lui minunate, sortite să aibă un rol hotărîtor în vieaţa de mai târziu.

Imi aduc aminte foarte bine. Intr'o seară eram cu toţii adunaţi în jurul lui pe prispă. Tocmai terminase de povestit întâmplarea cu Elisei şi tânărul şcolar căruia îi căzuse securea în apă, şi cum profetul făcuse ca fierul să plutească pe deasupra apei. Bunicul şi-a ridicat fruntea, a încruntat puţin sprâncenele stufoase, a dat roată cu privirile-i iscoditoare peste noi cei de faţă, şi apoi a pus întrebarea: „Afară de Elisei, mai ştiţi voi pe cineva care poate să facă să plutească fierul?"

Ne uitam unii la alţii nedumeriţi, şi ruşinaţi oarecum, că nu se găsea niciunul care să dea un răspuns la întrebarea lui. Cele câteva clipe de tăcere ce urmară, părea că nu se mai sfârşesc. Noi aşteptam cu privirile ţintă la faţa bunicului. Nimeni nu se pricepea să dea un răspuns şi aşteptam tot dela el deslegarea, care a şi venit.

— Eu pot, zise el.

Noi eram gata să credem orice ne spunea bunicul, dar asta era prea de tot. Curiozitatea noastră ajunsese la culme. Bunicul observase îndoiala de pe feţele noastre.

Işi fixă privirile asupra fratelui meu mai mare şi cu o mişcare a capului, care însemna „du-te", îl trimise să aducă un pahar cu apă, un ac de păr şi un ac de cusut. Peste câteva clipe toate acestea erau înaintea lui. El a îndoit capetele acului de păr în formă de cârlig dublu, cum ar fi două degete dela mână încovoiate înlăuntru. A cumpănit acul de cusut pe aceste două îndoituri şi l-a cufundat încetişor în apă. Când a atins apa în toată lungimea lui în acelaşi timp, părea că apa se scovârda şi ea sub el; şi cu toate că îndoiturile acului de păr se afundau din ce în ce mai mult în apă, acul de cusut rămânea plutind la suprafaţă. Pentru noi era o minune să vedem acul plutind încoace şi încolo, după cum suflam spre el.

După câtva timp, el a cufundat din nou acul de păr încovoiat la vârfuri, l-a vârît pe sub acul de cusut şi l-a scos din apă. Apoi a frecat acul de cusut de un mic magnet pe care îl avea unul din fraţii mei, şi l-a pus iarăşi cu atenţie în apă. Dar, lucru ciudat! Parcă nu mai era tot acul acela. Oricum i-ai fi aşezat vârfurile, ele veneau totdeauna în aceeaşi direcţie — nord-sud. Părea că o mână nevăzută îl împingea şi-l aducea totdeauna în aceeaşi poziţie. Arăta totdeauna spre Steaua Polară.

Cum priveam aşa cu viu interes, bunicul zise:

— Vedeţi ce deosebire este când acul a fost atins de un magnet. Inainte de a fi făcut aşa, acul era ca şi un oţel obişnuit; acum a fost magnetizat şi aceasta face ca să ia o direcţie anumită. Aceasta îi dă un loc fix şi o poziţie neschimbată faţă de toate celelalte lucruri. Atâta timp cât acul rămâne magnetizat, îşi va păstra această poziţie pe apă. Si dacă puterea care îl ţine astfel slăbeşte, nu aveţi altceva de făcut decât să-l atingeţi iarăşi de magnet.

Si cum acul plutea pe apă înaintea noastră, ţinându-şi vârful nemişcat spre miazănoapte, el ne spunea că Domnul Isus este numit uneori „Magnetul Divin", şi că fiinţele omeneşti cari plutesc încoace şi încolo fără nicio direcţie precisă, pot veni în atingere cu Magnetul Divin. Ce schimbare minunată se produce prin această atingere! Ei nu mai sunt abătuţi din cale de orice curent împotrivitor pe care l-ar întâmpina în vieaţă, ci primesc o direcţie anumită şi o stea călăuzitoare, care în cele din urmă îi aduce în port la loc sigur. Atingerea lui Hristos este aceea care schimbă vieaţa. La atingerea Sa, noi suntem transformaţi şi îndrumaţi pe o cale precisă şi spre un ţel neclintit, — o vieaţă folositoare pentru semenii noştri aici pe pământ, şi vieaţa veşnică în împărăţia pe care El ne-o dă ca moştenire şi către care mergem, dacă ne lăsăm călăuziţi de El şi primim putere dela El.

Diavolul nu poate cunoaşte inima omului, dar îi pipăe pulsul

După faptă și răsplată

Sandu Florișor era cel mai netrebnic băiat din tot orășelul. Atitudinea nehotărîtă a tatălui său contribuise foarte mult la aceasta.

— Nu ține băiatul așa din scurt. Dacă te porți așa cu el, n'o să mai fie niciodată bărbat.

Si așa crescu Sandu, o spaimă pentru vecini. In deosebi bătrânii neputincioși și schilozi erau ținta glumelor lui răutăcioase. Dar dintre toți, o biată bătrână, încovoiată sub povara anilor mulți și necăjiți, își primea în fiecare zi partea de insulte cu cari Sandu o dăruia așa de îmbelșugat, atunci când trecea sprijinindu-se în toiagul ei ca să ia apă dela fântâna din curtea școlii.

— Ia uitați-vă! Nu-i așa că bătrâna asta cocoșată seamănă cu un semn de întrebare? Si izbucnind într'un hohot de râs, parcă cine știe ce ispravă făcuse, se luă după biata bătrână, imitându-i mersul și strâmbându-se la ea. Dar cu toate astea, bătrâna mergea înainte, fără să spună un cuvânt de mustare. Intr'o zi totuși se întoarse, și cu o voce mustrătoare zise:

— Du-te acasă, copile, și citește istorioara despre Elisei și cei doi urși cari au ieșit din pădure.

— Să-ți fie rușine să râzi de o femeie nenorocită, zise Costel Marian. Eu am auzit pe bunicuța că această bătrână a ajuns așa din pricina oboselilor pe cari le-a suportat în vieață cu creșterea unui copil idiot, De ce să-ți bați joc de ea?

— Ce-mi pasă mie? De ce a ajuns așa? răspunse Sandu pe un ton plin de obrăznicie. Eu n'aș mai ieși în văzul lumii, dacă aș fi o așa pocitanie. Ia uitați-vă!

— Vai, să-ți fie rușine! strigă Costel. „Să-ți fie rușine", strigară toți ceilalți cari erau de față, și ascultase la insultele nerușinate ale lui Sandu, adresate bătrânei gârbove.

Si pentru a arăta compătimirea lor față de bătrână, mai mulți dădură fuga să-i dea ajutor. Dar Costel Marian, cel mai în vârstă dintre toți, un exemplu de bunătate și iubire, fu primul.

— Las' să scot eu apă, măicuță, zise el, luându-i politicos găleata din mână.

Vocea bătrânei tremura de emoție și zise printre lacrimi:

— Iți mulțumesc, maică. Dumnezeu să-ți ajute să nu fii încercat niciodată de o suferință.

— Si chiar dacă s'ar întâmpla așa ceva, răspunse Costel cu bunătate, atunci ar trebui să fie datoria și plăcerea tinerilor să-mi vină în ajutor. Unul dintre noi vă va aduce apă în fiecare zi, așa că n'o să mai aveți nevoie să vă mai obosiți până aici.

— Da, așa vom face, strigară în cor băieții cari erau de față.

— Domnul să vă binecuvinteze, Domnul să vă binecuvinteze pe toți! Apoi își șterse lacrimile și se îndreptă spre coliba ei sărăcăcioasă de lângă școală.

Sandu Florișor fu reclamat învățătorului, care-l pedepsi cu o săptămână de arest. Pentru el era cel mai mare chin: el să stea în clasă și să învețe lecțiile, cari nu-i prea plăceau, iar ceilalți să se joace. Dar chinul acesta era cu totul neînsemnat pe lângă cel care trebuia să vină ca pedeapsă pentru faptele sale.

Era în ziua a doua de arest. Sandu stătea la fereastra clasei și privea cu jind la colegii lui cari sburdau prin curte. Pândi momentul când învățătorul era adâncit în lucrările lui, sări pe fereastră și se furișă în curte, strigând de bucurie și mândru de îndrăzneala lui.

— Acum să mă mai pună la arest, dacă poate, striga el cu îndârjire, fugind de-a-ndaratelea cu mâinile ridicate, când — deodată glasul său amuți, Sandu nu se mai văzu, și în clipa următoare se auzi o căzătură grea și un geamăt ce venea parcă din fundul pământului. Toți rămaseră încremeniți.

Fântâna din curtea școlii intrase tocmai atunci în reparație și lucrătorii plecase pentru puțin timp să-și adune sculele și materialul trebuitor lucrărilor. Din neglijență, fântâna nu fusese acoperită, și tocmai în momentul când se credea triumfător, Sandu, mergând cu spatele înainte, se prăbuși în ea. Printre copii panică. Toți s'au repezit la locul nenorocirii. Costel Marian, cel mai curajos dintre toți, luă îndată o frânghie, se legă cu ea de mijloc și se coborî în fântână, ținut de camarazii lui de afară. Fântâna era adâncă, dar din fericire în ziua aceea era aproape fără apă. Lucrătorii o golise cu puțin mai înain-

 Cerul nu știe nimic despre genunchiul plecat, până nu face și inima la fel

te, ca să poată lucra. Sandu fu găsit zăcând în nesimţire în fundul fântânii. Cu o mână cuprinse cu grijă corpul leşinat şi sângerând, iar cu cealaltă apucă frânghia şi făcu semn celor de afară să fie tras în sus. Faţa nenorocitului Sandu era de o paloare mortală. Spaima se putea ceti pe feţele tuturor.

Intr'o tăcere generală, fu dus în casa bătrânei; care se găsea foarte aproape. Ea urmărise toată întâmplarea dela fereastra colibei sale, şi se grăbise să le iasă înainte, sprijinită în toiagul ei. Si iată pe Sandu culcat pe un pat sărăcăcios în modesta căsuţă a aceleia pe care el o insultase şi o dispreţuise. Ea era credincioasă faţă de Acela care zisese: „Faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă ocărăsc şi vă prigonesc".

Tăcerea ce cuprinsese pe toţi cei ce se aflau în mica încăpere a bătrânei, era întreruptă de rugăciunile ei către Dumnezeu pentru cel suferind. Micile ei sticluţe cu camfor şi alte doctorii reînviorătoare, pe cari i le adusese vecinii binevoitori, fură întrebuinţate pentru alinarea durerilor lui Sandu. Cu puţină apă caldă spălă rănile adânci de pe capul lui, legându-le cu nişte bandaje pe cari le avea puse bine pentru vreme de nevoie. Intre timp unii se duseseră după medic, iar alţii anunţase pe învăţător. Abia după consultaţia medicului s'a ştiut că rănile dela cap nu erau singurele, şi starea lui era foarte gravă. Intins pe o targă, Sandu fu transportat — tot în nesimţire — la casa părintească. Ziua aceasta lăsă o adâncă impresie asupra şcolarilor, asupra învăţătorului şi asupra tuturor celor ce auzise despre nenorocire.

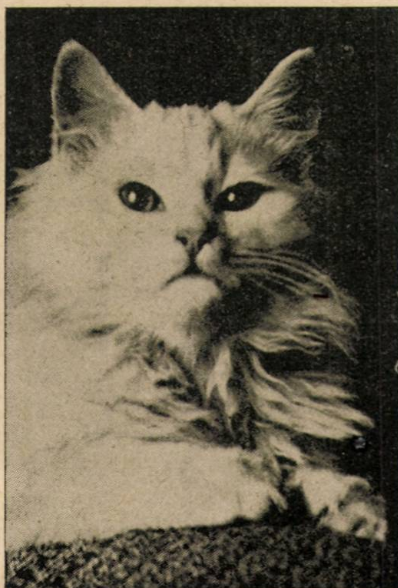
Câteva ore mai târziu, o ceată de băieţi se adunară pe locul de joacă. Toţi vorbeau în şoaptă. Teama era zugrăvită pe feţele tuturor. Toţi erau palizi şi cuprinşi de spaimă.

Costel Marian se apropie şi întrebă:

— Cum îi mai merge lui Sandu? Stie vreunul dintre voi?

— Ah, Costele! strigară mai mulţi deodată, strângându-se în jurul lui. Nu ştii? N'ai auzit? El deschide ochii, murmură ceva neînţeles, şi plânge în neştire. Se crede că şi-a rupt şira spinării.

La auzul acestor cuvinte, Costel izbucni în lacrimi. Câtva timp rămase nemişcat şi cu privirile

pierdute, apoi cu voce tremurată dar hotărîtă zise:

— Iubiţii mei colegi, vom uita noi vreodată învăţătura acestei zile?

— O, nu, niciodată, răspunseră ei gânditori şi clătinând din cap.

Sărmanul Sandu! Nici nu se poate descrie prin cuvinte suferinţele lui trupeşti şi sufleteşti, îndurate pe patul de boală. Abia după multe zile de chinuri a fost în stare să se ridice puţin, cu corpul foarte slăbit şi schilodit, şi cu semne adânci pe frunte. Dar se petrecuse o schimbare şi în sufletul lui: inima îi era schimbată, plină de căinţă şi umilinţă. Când se însănătoşi de-a-binelea, colegii îi făcură o vizită, felicitându-l. Când i-a văzut, a izbucnit în lacrimi şi abia a putut şopti cuvintele: „Iertaţi! Iertaţi!"

Potrivit dorinţei sale, bătrâna cea gârbovă fu invitată să locuiască într'o căsuţă a tatălui său, pe care acesta o mobilă şi o dădu bătrânei pentru tot timpul cât va fi în vieaţă. Mama lui Sandu se îngrijea de toate cele pentru întreţinerea ei. Indată ce i-a fost cu putinţă, a scris bătrânei o scrisoare prin care îi cerea iertare de purtarea lui de altădată. Bătrâna îi răspunse, binecuvântându-l.

De acum încolo, jumătate din banii de buzunar dintr'un trimestru, Sandu îi dăruia bătrânei. El o vizita des în căsuţa ce-i fusese dăruită, şi o iubea ca pe mama sa. Recunoştea că pedeapsa de a rămâne pentru toată vieaţa „schilod şi cocoşat", era dreaptă pentru el.

Iubiţi juniori, povestea lui Sandu Florişor să fie o învăţătură pentru voi. Păstraţi-o în inimile voastre. Cinstiţi pe bătrâni, fie ei săraci sau bogaţi, şi fiţi gata să le daţi o mână de ajutor în nevoile lor. Să nu uitaţi că şi voi aţi avut trebuinţă de ajutor atunci când aţi venit pe lume. Numai astfel pot tinerii şi tinerele să răsplătească grija celor bătrâni, şi Dumnezeu va binecuvânta inima tânărului care se pleacă cu respect în faţa părului cărunt.

K. M.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 6/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 10. Tip. şi Edit. „C. E". Bucureşti IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

CULMI ȘI PRĂPĂSTII

De ce mă sbat să urc, mai tare lunec,
Cărarea 'n sus îmi pare mult mai grea,
Si strâmtă e, şi lunecoasă prea,
De-am obosit, şi simt că mă întunec!

Un pas, alunec, cad, şi iar mă scol;
M'avânt din nou spre culmile cu soare!
Dar pe cât suiu, pe-atât de-ameţitoare
Adâncuri vor să mă înghită'n gol!

Din nou mă svârl pe calea care duce
Spre plaiuri ce abundă de vieaţă!
Ah! parcă prind puteri: zăresc prin ceaţă
Pe Hrist, purtând spre Golgota o cruce!

N. Carpen

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IAŞI

Tip. şi Edit. „C. E." Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu. 116. Bucureşti IV.

Biblioteca Universit. ţii Iaşi

Aprobat de Cenzura Corpului II Armată, Bucureşti.